www.burmeseclassic.com

ကိုသုခ

(အသက် ၄၁ နှစ်တွင်း)
(လုပ်ကြံမှုကြီးတွင်ပါဝင်သူတစ်ဦး)

ဗမာပြည်နိုင်ငံရေးရာဇဝင်တွင် မကြုံဘူး၊ မကြားဘူးအောင် အထိနာလိုက်ရသည့် လုပ်ကြံမှုကြီးကို လူတိုင်း လတ်လတ်ဆတ်ဆတ် မှတ်မိနေကြဦးမည်ဟု ယူဆပါသည်။ ၁၉၄၇ ခု ဇူလိုင်လ ၁၉ ရက်နေ့တွင် ဗိုလ်ချုပ်အောင်ဆန်းအမှူးပြုသော တိုင်းပြည်ခေါင်းဆောင်ဝန်ကြီးများကို ဦးစောတို့လူစုက ရက်ရက်စက်စက် လုပ်ကြံသတ်ဖြတ်သည့် အမှုအခင်းကြီးကို ဆိုလိုပါသည်။
ဤအမှုကြီးနှင့်ပတ်သက်၍ လူတိုင်းလိုလို စိတ်ဝင်စားကြသည့်နည်းတူ ကျွန်တော်လည်းအမှန်ကို သိလိုသဖြင့် ရန်ကုန်ထောင်ကြီးအတွင်း ၃ နှစ်ကျော်မျှ နေထိုင်ရစဉ် ထိုအမှုနှင့် ပတ်သက်၍ တသက်တကျွန်း အပြစ်ပေးခံနေကြရသော ခင်မောင်ရင်၊ ကိုနီ၊ ကိုသုခ တို့နှင့် စကားစမည်ပြောခွင့် ၄င်းတို့အားမေးမြန်းခွင့်ရရှိခဲ့သဖြင့် သတင်းစာများတွင် မပါသေးသည့် ထိုလုပ်ကြံမှုကြီးနှင့်တစ်ဆက်တည်းဖြစ်သော အကြောင်းအရာ အချက်အလက်များကို ထပ်မံသိရှိခဲ့ရပါသည်။
ထို့ပြင် လူတစ်ယောက်သည် ဤကဲ့သို့သောမှုကြီးခင်းကြီးတွင် ဘယ်သို့သော အကြောင်းများကြောင့် ပါဝင်ခဲ့ရသည်ဆိုသည့် အကြောင်းကိုလည်းလေ့လာလိုသဖြင့် ကိုသုခအား မိဘမျိုးရိုးမှစ၍ လူ့ဘဝရောက်လာပုံ၊ ဤအမှုကြီးတွင် မည်သို့မည်ပုံ ပါဝင်လာခဲ့ရပုံများကို ပြောပြရန်တောင်းပန်သဖြင့် ကိုသုခသည် စိတ်ရှည်လက်ရှည်ပြောပြရှာပါသည်။
ကိုသုခပြောပြသည်များကို ကျွန်တော်က ကြိုတင်ဝေဘန်ခြင်းမပြုလိုပါ။မူရင်းအတိုင်းယခုတင်ပြလိုက်သည်ဖြစ်ရာ စာဖတ်သူမိတ်ဆွေများသည် လူတစ်ယောက်ဘဝကိုလေ့လာသောသဘောဖြင့် အချိန်ယူ၍ကျကျနန ဖတ်စေလိုပါသည်။

လူထုဦးလှ

ကိုသုခပြောပြသည်မှာ

ကျွန်တော့်အဖေက အထက်သားပါ။ မြင်းခြံခရိုင် တလုပ်မြို့ကဖြစ်ပါသည်။ အဖေ့အမေက ဒေါ်ငယ်မ ပါ။ အဖေ့နာမည်ကတော့ ဦးမှော် ဖြစ်ပါသည်။ ဦးမှော်နှင့် သူရဲဝန်ကတော် ဒေါ်ရွှေမယ်မှာ မောင်နှစ်မ တဝမ်းကွဲတော်ပါသည်။ သူရဲဝန်သည် မြင်ကွန်းမြင်းခုန်တိုင် အရေးတော်အခါက မင်းတုန်းမင်းဘက်က လိုက်၍ တိုက်သူဖြစ်ပါသည်။

အဖေ့အကိုက ဦးရွှေဘော်ပါ။ ကျွန်တော့်အဖေနှင့်ဘကြီးတို့မှာ တိုင်းပြည်အခြေအနေကြောင့်တကြောင်း၊ အလုပ်အဆင်မပြေမှုများကြောင့်တကြောင်း အလွန်ပင်ဆင်းရဲကြပါသည်။

ရပ်ရွာမှာမနေနိုင်လောက်အောင်ပင် အခြေအနေဆိုးသောကြောင့် ဦးရွှေဘော်နှင့် ဦးမှော် ညီအစ်ကို နှစ်ယောက်လည်းအောက်ပြည်သို့ထွက်ခဲ့ကြပါသည်။ ခြေလျင်လျှောက်သည့်အခါလျှောက် ၊ လှေရသည့်အခါ လှေနှင့် ဆင်းခဲ့ကြရင်း လမ်းတွင်ရပ်နားပြီး အလုပ်အကိုင်များ လုပ်ကြရသည့်အခါလည်းလုပ်ကြရပါသည်။ နောက်ဆုံး

တွင် ညီအစ်ကိုနှစ်ယောက်သည် အောက်ဗမာပြည် မြစ်ဝကျွန်းပေါ် ကျိုက်လတ်နယ်သို့ ရောက်လာကြပါသည်။ ထိုဒေသမှာ ထိုစဉ်အခါက လယ်ယာမြေကောင်းကောင်းမရှိသေးပါ။ သစ်တော ကိုင်းတောကြီးသာဖြစပါသည်။ သစ်ပင်တွေလှဲ၊တောခုတ် ဂရံယူ ၃နှစ်ဆိုလျှင် ခါးမဦးချလုပ်ကိုင်သူပိုင်ပါသည်။ ဤနည်းကောင်းကို တွေ့ကြရာ ညီအစ်ကို၂ယောက်သည် အထက်ပြန်သွားပြီးဆွေမျိုးတွေကို ခေါ်ခဲ့ကြပါသည်။ ထိုအချိန်က သီပေါမင်းမပါသေးပါ။သစ်ပင်တွေလှဲလိုက်သည့်အခါ မျောက်တွေကြက်တူရွေးတွေ ပြေးလွှား ပျံသန်းကြသည်ဟု ဆိုကြပါသည်။

၁၂၄၇သီပေါဘုရင်ပါတော်မူသောနှစ်တွင် အမေတို့ကလည်း မိဘဆွေမျိုးများနှင့်အတူ အောက်ပြည်သို့ရောက်လာပါသည်။ထိုအခါကအမေမှာ၂နှစ်သမီးသာရှိပါသေးသည်။ဇာတိကတော့နွားထိုးကြီးနယ်ငကွရွာကပါ။

အဖေနှင့်အမေမှာ အောက်တွင်လာရောက်ဆုံဆည်းမိကြခြင်းဖြစ်ပါသည်။ အဖေကအမေ့ထက် အသက်များကြီးကြီးပါသည်။ နှစ်ပေါင်း ၃၀ကြီးပါသည်။

အဖေ့ပထမအိမ်ထောင်မှာ ဒေါ်ယုဖြစ်ပါသည်။ မဝက်နှင့် ကိုရွှေသီးဆိုသော မောင်နှမ နှစ်ယောက်ထွန်းကားပါသည်။ မဝက်မှာ ငယ်စဉ်ကပင်သေဆုံးသွားပါသည်။

ဒေါ်ယုနှင့် လက်ထက်တွင် ကျွန်တော်သိရသလောက် စီးပွားရေးက အသင့်အတင့်သာလျှင် တက်ပါသေးသည်။ အဖေမှာအလွန်ကပ်စေးနဲသူဖြစ်ပါသည်။ဟင်းကိုဆီမထည့်ရပါ။ဟင်းတွင်ဆီပါလျှင်ဒေါ်ယုကို ထထောင်းသည်ဟုအဆိုရှိပါသည်။ “ဆီပါရင် မွဲရောပေါ့ဟဲ့” ဟုကြိမ်းမောင်းလေ့ရှိကြောင်းလည်း ပြောကြ ပါသည်။

ဒေါ်ယုသေဆုံးသွားသည့်နောက် ဦးမှော်သည် ကျုံပျော်သူ ဒေါ်ကျင်နှင့်လက်ထပ်ပြန်ပါသည်။ ဒေါ်ကျင်နှင့် မစံတင့်ဆိုသော သမီးတစ်ယောက်ထွန်းကားပါသည်။ အမ မစံတင့် ယခုရှိပါသည်။ ထိုအချိန်တွင် လယ်ဧကအတော်အသင့် စီးပွားတက်လာပါသည်။ ဒေါ်ကျင်နှင့်ပေါင်းရသောနှစ်မှာ မများလှပါ။

ဒေါ်ကျင်ဆုံးပြီးသည့်နောက် ဒေါ်သာယာနှင့်အိမ်ထောင်ကျပါသည်။ ဒေါ်သာယာနှင့် သား၃ယောက် သမီးတစ်ယောက်ထွန်းကားရာကျွန်တော်မှာ တတိယသားဖြစ်ပါသည်။ ယခုကျွန်တော်တစ်ယောက်သာကျန်ပါတော့သည်။အမေနှင့်ပေါင်းသော၁၀နှစ်အတွင်းတွင်စီးပွားအလွန်ပင်တက်ပါသည်။အလှူကြီးများလည်းပေးပါသည်။ ကျောင်း၊ ရေတွင်းရေကန်များကို ရွာတကာရပ်တကာမှာ ဆောက်လုပ်တူးဖော်လှူဒါန်းပါသည်။ ရာဝင်အိုးကြီးများနှင့်ဆီတွေလှောင်ထားပြီး ရောင်းလည်းရောင်း လှူလည်းလှူပါသည်။ အရပ်ထဲက လာတောင်းလျှင်လည်း ပေးပါသည်။ ငယ်ငယ်ကကပ်စေးနဲသလောက် ကြီးသောအခါလှူပါသည်။ မိုးဦးကျလာသောအခါ မျှောတိုင်၊ ခနိ ဝါးတွေပုံထားပါသည်။ ယူသောသူများက ကိုယ်တိုင်စာရင်းမှတ်ကြရပြီး ပြန်ပေးလျှင်လည်းယူသည်။ မပေးလျှင်လည်း ဘာမှမပြောပါ။

နွေမိုးဆောင်း၃တုသုံးပါးလုံး၌အိမ်ရှေ့တွင်ကနဖျင်းတဲကြီးထိုးထားပြီးထန်းလျက်၊ငါးခြောက်၊ပဲလှော် လက်ဖက်ခြောက်များအပြည့်အစုံထားပါသည်။စားချင်သူစားဆိုသောသဘောပင်ဖြစ်ပါသည်။ဒူးရင်းယိုတို့ ဟာလဝါတို့ ပါ ပါသည့်အခါ ပါပါသေးသည်။ တခါတရံကျေးရွာများမှာ ခါးပြပူပါသည်။ အဖေကတော့ သေနတ်

လိုင်စင်လည်း မတောင်း သေနတ်လည်းမဆောင်ပါ။ အိမ်ကိုလည်း နေ့ညဥ့် တံခါးပိတ်သည်မရှိလှပါ။ အမြဲပင်တံခါးဖွင့်ထားပါသည်။

အဖေတို့အမေတို့နေသော ကျိုက်လတ်နှင့် ၁၀မိုင်ခန့်ဝေးသည့် ပရိုက်အနောက်စု ရွာတွင် ပျဉ်ထောင်သွပ်မိုး အိမ်တွေအများကြီး အဖေကဆောက်ထားပါသည်။ လယ်လုပ်သူတွေ ဆွေမျိုးတွေ ထိုအိမ်များပေါ်တက်ပြီး နေကြပါသည်။ အဖေသေဆုံးသောအချိန်တွင် ထိုအိမ်များကို နေထိုင်သူများက ပိုင်ကြပါသည်။ အမေတို့ ကလည်း ဘာမှမပြောကြတော့ပါ။

ဝက်သားရောင်းသောတရုတ်များသမ္ဗန်ကြီးများနှင့်လာလျှင် တစ်ရွာလုံးဘယ်သူဆင်းယူယူ အလှူကြီးပေးလိုက်ပါသည်။တရုတ်များကစာရင်းမှတ်ထားပြီး အဖေ့ထံတွင်ငွေရှင်းရပါသည်။ငါးသည်များလှေဝမ်းပြည့်မှုတင်လာလျှင် ငါးလှေကိုဆင်းကြည့်ပါသည်။ အရှင်တွေများသည်တွေ့က “အချိန်ဘယ်လောက်လဲ၊ ဘယ်ဈေးလဲ” မေးပြီး လှေနံကို နင်းမှောက်ပစ်ပါသည်။ အရှင်တွေကို လွှတ်၍ အသေတွေကို အလှူလုပ်ခြင်း ဖြစ်ပါသည်။

ရွာအနီးအနားက အင်းများကို အားလုံးလေလံအုပ်ဆွဲထားပြီး ငါးများကို ဘေးမဲ့ပေးထားပါသည်။ သူလေလံ ကြိုဆွဲထားသောကြောင့် သူသေပြီး ၇နှစ်အထိ အစိုးရက လေလံမပစ်နိုင်ပါ။ ဘယ်သူမှ အင်းမလုပ်ရပါ။ ကျိုက်လတ်မြို့ ၁၁ဖြတ်လမ်းက ကျောင်းတိုက်ကြီးထဲတွင် ကျောင်းတွေဆောက်ပြီးလှူသည်။ ကျိုက်လတ် ဘုရားကြီးဝင်သည့် စောင်းထန်းကြီးကို မြို့ကတဝက် သူကတဝက် ငွေထည့်ပြီးဆောက်လုပ်လှူဒါန်းခဲ့သည်။ ဘုရားကြီးထဲတွင် တံခွန်တိုင်ကြီးတစ်လုံးလဲလှူသည်။

မြို့ပေါ်တွင် အောက် သမံသတင်းခံ တိုက်ခံပျဉ်ထောင် သွပ်မိုးအိမ် ၃၀ ခန့်ဆောက်သည်။ မိတ်ဆွေတွေ အသိအကျွမ်းတွေက အဖေ့ကို ပြောပြီးနေကြသည်ကများသည်။

၁၂၈၀ပြည့်နှစ် အသက် ၆၇နှစ်မှာ အဖေဆုံးပါသည်။

ထိုစဉ်က ကျွန်တော့်အသက်မှာ ၄နှစ်သာသာ ကလေးသာရှိပါသေးသည်။ အဖေဆုံးချိန်မှာ အခြားအစ်ကို တစ်ယောက်နှင့်အဖေတူအမေတူမွေးချင်းအရင်း၂ယောက်သာကျန်ပါသည်။ ဒေါ်ယုနှင့်ရသော သားကိုရွှေသီးမှာ ငယ်စဉ်ကတည်းက ကျောင်းကောင်းကောင်းမနေပါ။ ကျိုက်လတ်တွင်ရန်ကုန်မှဆရာတစ်ယောက် ခေါ်ထားပြီး အိမ်တစ်လုံးနှင့်သားကိုစာသင်စေရာတွင်လည်းလျှောက်လည်၍သာနေပါသည်။ အဖေကိုလည်းတော်တော်လေး မထေလေးစားလုပ်ပါသည်။ ထိုသားကို အဖေအသက်ရှိစဉ်ကတည်းက ကျိုက်လတ်မှာ အိမ်တစ်လုံးပေးထားပါသည်။ တခြားစီနေပါသည်။ လယ်တွေဘာတွေလည်းပေးထားပါသည်။

နွေရာသီစပါးသိမ်းရန် အဖေနှင့်အမေ တောသွားရင်း အဖေကကျိုက်လတ်မှာ ကိစ္စရှိသဖြင့် ကျိုက်လတ်ကို ဆက်အသွား ဝမ်းရောဂါဖြစ်နေကြသောအချိန်ဖြစ်၍ အဖေ့ကိုဝမ်းရောဂါကူးစက်ပါသည်။ အမေလိုက်သွားရာ ၃ရက်သာ အသက်မှီလိုက်ပါသည်။ အမေက ရိုး၍ အလွန်ပင်ပူပင်တတ်ပါသည်။ အစ်ကို ကိုရွှေသီးက အမေ့ကို တောပြန်ရအောင်ဆိုပြီး ၇ရက်ပြည့်ဆွမ်းသွပ်ပြီးသောအခါ သူကသော့ရအောင်ယူထားကာရှေ့ကသမ္ဗန်နှင့်သွားပါသည်။ မီးခံသေတ္တာထဲက စာချုပ်နှင့်ရွှေ၊ငွေ၊စိန်တွေယူပြီး ယူနီဖေါင်းသေတ္တာနှင့်ထည့်၍ အခန်းတစ်ခန်းထဲ

စုထားကာအပိုင်စီးထားပါတော့သည်။ အိပ်လည်းစိတ်မချရ။ စားလည်းစိတ်မချရသော ကျွန်တော်တို့တတွေမှာ ထမင်းစားလျှင်ပင် ဆေးခပ်မှာကြောက်၍ ထမင်းပွဲကို လဲပြီးမှ စားရဲကြပါသည်။

“မောင်ရွှေသီး ဘယ့်နှယ်လဲ၊ တို့စားဘို့သောက်ဘို့ပေးပါ” ဟု အမေကဆိုသည်ကိုလည်း သူက လက်မခံပါ။ နောက်ဆုံးအမအိမ်သို့ သား၂ယောက်လက်ဆွဲပြီး လက်ချည်းဆင်းသွားရပါသည်။ လယ်တဖွဲ့ ကျိုက်လတ်မှာ အိမ်တစ်လုံး၊တောမှာတစ်လုံးပေးထားရန် ကျန်သည်ကိုနောက်မှခွဲပေးရန်ပြောရာ “တပဲမှမပေးဘူး၊ ကျန်တာ ရေထဲ အကုန်သွန်ပစ်မယ်” ဟု ပြောပါသည်။

ရွာသားများနှင့်ပြောသည်ကိုပင်မရတော့၍ တဘက်ကမ်းရှိပျဉ်းမကုန်းရွာမှရွာသူကြီးသူဌေးဦးညွန့် ကိုပြောခိုင်းရာ ဦးညွန့်တို့လာသည့်အချိန်တွင် အပေါ်ထပ်ကမဆင်းဘဲ၊ အိပ်ယာထဲမှပင် “ မတွေ့နိုင်ဘူး၊ မိကျောင်းမင်း ရေခင်းပြဖို့မလိုဘူး”ဟုပြန်ပြောပါသည်။ ဦးညွန့်တို့မှာ ရှက်လည်းရှက်စိတ်လည်းနာ ဖြစ်ကြပါသည်။အမေ က တစ်နှစ်ကြာစောင့်သော်လည်း ဘာမှအကြောင်းမထူးပါ။ ဦးညွန့်နှင့်ကျွန်တော့်အဖေမှာ ဆာဂျေအေ ဦးမောင်ကြီးနှင့်သိကြပါသည်။ ဦးညွန့်နှင့် အတူ အမေတို့က ဆာဂျေအေဆီလိုက်လာကြသည်။ ဆာဂျေအေ ကမူ စိတ်မကောင်းရှာပါ။ သူကဝတ်လုံသာဖြစ်သည်။ မတတ်နိုင်။ သို့ရာတွင် ငွေအကုန်ခံပြီး အမှုဆောင်ရွက် ပေးမည့်သူ ရှာပေးမည်ဖြစ်ကြောင်းပြောကာ ပြန်လွှတ်လိုက်ပါသည်။

နောက်ဆောင်ရွက်မည့်သူတွေ့၍လာခေါ်ရာအမှုအကြောင်းမေးသဖြင့်ပြောပြရပါသည်။ ၇ရက်စောင့်ရန် ပြောပြီး ၇ရက်ကြာသောအခ ါသူတို့လည်း မတတ်နိုင်ကြောင်း စကားပြန်ပါသည်။ နောက်တခါတစ်ဦးနှင့် တွေ့၍ ဆာဂျေအေ က ထပ်ခေါ်သဖြင့် သွားကြရပါသည်။ သည်တခါတွင်မူ ဝါးခယ်မက မြေပိုင်ရှင် ကျောင်းတကာ ဦးဖေကြီးဖြစ်ပါသည်။ ဆာဂျေအေက အမှုအကြောင်းပြောပြပါသည်။ ဦးဖေကြီး မန္တလေးသို့ ခဏသွားရာမှ ပြန်လာသောအခါ ပစ္စည်းတွေ ရှိမရှိစုံစမ်း၍ တွေ့လျှင် “ အေးအေးဘဲခွဲပေးမလား ”ဟု ကိုရွှေသီးကိုမေးရာ ကိုရွှေသီးက ငြင်းလိုက်ပါသည်။

သည်တော့မှဦးဖေကြီးနှင့်အမေသည်အမှုပြီးလျှင် ကုန်ကျစရိတ်အကုန်နှုတ်ပြီးအမေကကျန်ပစ္စည်း တဝက်ခွဲပေး မည်ဆိုသောစာချုပ်ချုပ်ရပါသည်။ ဖျာပုံတွင် စက်ရှင်ရုံးတွင် တရားစွဲပါသည်။ နေထိုင် စားသောက်စရိတ်ကိုမူ ဦးဖေကြီးထံမှ စာချုပ်နှင့်ချေးရပါသည်။ ဖျာပုံတွင် အိမ်ငှားပြီးနေကြရပါသည်။

ကျွန်တော်တို့ဘက်မှဖျာပုံကရှေ့နေကြီးဦးသာခင်ကိုငှားပါသည်။ ကိုရွှေသီးဘက်ကဝတ်လုံ ဦးဘဦးလိုက်ပါ သည်(ယခုသမတကြီးဟုထင်ပါသည်)။ ဘာမှမကြာခင် ဦးဘဦးက ဖျာပုံတွင်စက်ရှင်တရားသူကြီးဖြစ်ပါသည်။ ဤအမှုကိုလည်းသူလိုက်ခဲ့၍ သူမစစ်ထိုက်ဟုဆိုသောကြောင့် မအူပင်စက်ရှင်သို့ ပြောင်းပေးပါသည်။ ထိုအခါ အစ်ကို ကိုရွှေသီးကဝတ်လုံဦးအေးမောင် (တရားလွှတ်တော်ချုပ်တရားဝန်ကြီးဟောင်းဒေါက်တာဦးအေးမောင် ဟုထင်ပါသည်) ကိုငှားပါသည်။

အမှုမှာ ဤသို့နှင့်ပင် ၃နှစ်မျှကြာသွားသည့်တိုင်အောင် အစ်ကိုက ပစ္စည်းကို သိမ်းယူထားလျှက်ရှိပါသည်။ ထို ၃နှစ်အတွင်းမှာကျိုက်လတ်မှမင်းကတော်ဒေါ်မမမေကလယ်အချို့ကိုအစ်ကို့ထံမှဝယ်ပါသည်။မအူပင်ရုံးရောက် သောအခါအရေးပိုင်ဦးသာနိုးသား ဗိုလပ်ပြန်ဝတ်လုံဦးလှဖေကိုငှားပါသည်။ ပစ္စည်းများကိုအစ်ကို ကိုရွှေသီးထံ

www.burmeseclassic.com

တွင်စိတ်မချရဟုဆိုကာအစိုးရကထိန်းသိမ်းထားဖို့လျှောက်ရာရုံးတော်ကထိန်းသိမ်းရန် အဆုံးအဖြတ်ပေးလိုက်ပါသည်။

ထိုအခါလယ်အချို့နှင့် အတွင်းပစ္စည်းအချို့ရောင်းထား၍မပြည့်မစုံတွေ့ရာ ကိုရွှေသီးအားဝရမ်းနှင့် ဘမ်းဖို့ဖြစ်လာပါသည်။ သူ့အဖေမျက်နှာကြောင့်မဘမ်းရသည့်နည်းနှင့်လုပ်ပေးပါဟု အမေကဝတ်လုံကိုပြော၍ရာဇဝတ်မှုမလုပ်ပါ။ သို့ရာတွင် လယ်ဝယ်သော မင်းကတော် ဒေါ်မမမေမှာကား တရားခံထဲ ပါလာပါသည်။

ယနေ့နာမည်ကျော် ဝတ်လုံတော်ရဦးကျော်မြင့်(တရားလွှတ်တော်ချုပ်တရားဝန်ကြီးဟောင်း)မှာဗိလပ်မှပြန်လာခါစဖြစ်ပြီး ဒေါ်မမမေ တူတော်သည်ဟုသိရပါသည်။ သူ့ကိုပါ ကိုရွှေသီးက ထပ်ငှားလိုက်ပါသည်။ ဒေါ်မမမေလယ်များဝယ်ရာတွင် မစောမူ၊ မမြမူ၊ မတင်မူ စသည်ဖြင့် နာမည်တွေပါပါသည်။ ဝတ်လုံဦးကျော်မြင့်နမငယ်လေးများ နာမည်များဟုလည်း ပြောကြပါသည်။

မအူပင်ကို အမှုပြောင်းသွားကတည်းက အမေနှင့် ကျွန်တော်တို့မှာ ဝါးခယ်မတွင် ပြောင်းနေကြရပါသည်။ ကျွန်တော်လည်း ဦးဘိုကြီးကျောင်းတွင် ကျောင်းစနေရပါသည်။ ယခုဦးလှရဲ့ ဝတ်လုံဦးအေးမောင် နှမမတင်မြနှင့် တစ်တန်းတည်းဖြစ်ပါသည်။

မအူပင်သို့အမှုသွားဆိုင်သည့်အခါကျွန်တော်တို့တတွေဝတ်လုံဦးလှဖေထံတွင်သွားတည်းကြပါသည်။ ထိုအိမ်မှာပင် ဝတ်လုံဦးကျော်မြင့်နှင့်မင်းကတော်ဒေါ်မမမေတို့ကလည်းတည်းကြပါသည်။ သို့နှင့်ပင် ဦးကျော်မြင့်နှင့်ကျွန်တော်တို့မှာ ခင်နေကြပါတော့သည်။

ဝတ်လုံဦးလှဖေကို ငှားသည်မှာ ၃နှစ်ရှိပါပြီ။ သူကတော်တော်သောက်သဖြင့် စိတ်ပျက်မိပါသည်။ ထို့ကြောင့်ဖျာပုံကအမတ်ဦးစိန်က အကြံပေးတိုက်တွန်းသဖြင့် ဗိလပ်ကပြန်လာခါစဦးပေါ်ထွန်းကို ဦးလှဖေအစားငှားပါသည်။ (ဆာပေါ်ထွန်းပင်ဖြစ်ပါသည်)

မအူပင်စက်ရှင်များဖြစ်ကြသော ဦးဘိုး၊ ဦးအောင်လှ စသည်တို့လည်း ပြောင်းကြပါပြီ။ အမှုကမပြီးသေးပါ။ ဦးပေါ်ထွန်းချည်း ၇နှစ်လုံးလုံး လိုက်ရပါသည်။ စုစုပေါင်း အမှုကြာသည်မှာ ၁၄နှစ်ဖြစ်ပါသည်။

(၁)အစ်ကို့ဘက်က ကာကွယ်သည်မှာ အပျော်မယားသာဖြစ်သည်။ တရားဝင်မယား မဟုတ် သဖြင့် အမွေမပေးထိုက်၊ သားသမီးများလည်းမရထိုက် ဟူ၍ဖြစ်ပါသည်။

(၂)ကျွန်တော်တို့ဘက်မှသက်သေများဖြင့်တရားဝင်မယား ဖြစ်ကြောင်းထင်ရှားစွာပြနိုင်သဖြင့်

မအူပင်စက်ရှင်တရားသူကြီးက–
(က) ဒေါ်သာယာနှင့် မညားမီက ပွားသော ပစ္စည်းများအတွက် ၄ပုံပုံလျှင် ၃ပုံကို အထက်သားကြီးသမီးကြီးကယူ၊တစ်ပုံကို ဒေါ်သာယာနှင့် သားသမီးများကယူ။

(ခ) ဒေါ်သာယာလက်ထက်ပွား ပစ္စည်းများကို ၈ပုံပုံလျှင် ၇ပုံကို ဒေါ်သာယာနှင့်သားသမီးများကယူ၊ တပုံကို အထက် သားကြီး သမီးကြီးများကယူ။
ကုန်ကျစားရိတ်ကို တရားခံကခံရမည်ဟုအမိန့်ချလိုက်ရာ၊ ကိုရွှေသီးက ဟိုက်ကုတ်တက်ပါသည်။ ဟိုက်ကုတ်မှာလည်း အောက်ရုံးစီရင်ချက်အတည်ဖြစ်ပါသည်။

ဤမျှသာသူတတ်နိုင်တော့သည်။ ဗိလပ် Privy Council ပရီဗီကောင်စီမသွားနိုင်တော့ပါ။ သူမွဲလေပြီ။

ဤသို့အမှုဖြစ်နေခိုက် အမ မစံတင့်မှာ ရန်ကုန်က ဦးဖေဖြူနှင့် အိမ်ထောင်ကျရာ၊ ဦးဖေဖြူကလည်း သက်ဆိုင်သော အမွေရလိုကြောင်း တရားထပ်စွဲပြီး ဝင်လာပါသည်။ ထို့နောက်ဦးဖေဖြူဆုံးသွားပြန်ပါသည်။

သို့နှင့် စီရင်ချက်ချပြီးပြန်တော့လည်း အမွေခွဲဝေရ ခက်နေပြန်ပါသည်။ ထို့ကြောင့် ကျွန်တော်တို့ဝတ်လုံ ဦးပေါ်ထွန်း ၊ အမေ၊ မစံတင့်နှင့် သူမ ဒုတိယယောကျ်ား ဦးဘမြင့် တို့တိုင်ပင်ပြီး မြေပုံများကိုကြည့်၍ တွက်ချက်ကာ ရန်ကုန်တွင် ခွဲကြပါသည်။

ကိုရွှေသီးမှာမွဲနေပါပြီ။သူ့မှာဘာမှမရနိုင်တော့သည့်ပြင်တရားစားရိတ်များလည်းမပေးနိုင်တော့ပါ။ ကျွန်တော်တို့ကလည်းမတောင်းတော့ပါ။ သူကမျက်ရည်စက်လက်နှင့် ရန်ကုန်လိုက်လာပြီးသူမှားကြောင်း အမေ့ကိုပြောကာ အတူလာနေပါသည်။ တောင်းပန်ပါသည်။

နောက်ဆုံး အမွေခွဲ လိုက်ရာ၊ ကျိုက်လတ်မြို့ပေါ်မှ အိမ်၁၁လုံးနှင့် လယ်ဧက၂၅၀လောက် ကျွန်တော်တို့ကရပါသည်။ မစံတင့်တို့ကလည်းအချို့အဝက်ရကြပါသည်။ ကိုရွှေသီးကိုမူသူလုပ်ကိုင်စားရန်လယ်နှင့် နေရန်အိမ်ကို အမေကပင် တောမှာပေးထားလိုက်ပါသည်။ သူလည်း၂နှစ်လောက်သာ ကောင်းကောင်းနေပြီး သေရှာပါသည်။

အမှုပြီးချိန်တွင်ကား ဆရာစံ သူပုန်ထသဖြင့် စပါးဈေးကျ၊ လယ်ဈေးကျနှင့် ငွေကြေးကျပ်တည်းလာပါသည်။

ကျွန်တော့်မှာ ဝါးခယ်မ ဦးဘိုကြီးကျောင်းတွင် ၃တန်းအထိနေ၍ ဝါးခယ်မအလယ်တန်းကျောင်းမှာ ၅တန်း အောင်သည်အထိနေပြီး ရန်ကုန် ကူရှင်ဟိုက်စကူးကျောင်းသို့ ပြောင်းနေပါသည်။ ၆တန်းနှင့်၇တန်း ကူရှင်မှာနေပြီးစတန်းနှင့်၉တန်းကိုမူ အစိုးရဟိုက်စကူးကျောင်းတွင်ပြောင်းရွှေ့သင်ပါသည်။ ၉တန်း အောင်ပြီး ချိန်တွင် ကျောင်းအုပ်ကြီးမစ္စတာဘော်လဒွင်ကိုအကြောင်းပြုပြီး သပိတ်မှောက်ကြရာကျွန်တော် လည်းကျောင်းပြန်မနေရတော့ပါ။

အမေကလည်းကျွန်တော်ရန်ကုန်တွင်ကျောင်းလာနေသည်ကိုမခွဲချင်၍ ရန်ကုန်မှာအိမ်ငှားပြီး အတူလာနေပါသည်။ အစ်ကိုမှာမူအမေအမှုဆိုင်ခိုက်သူ့ကိုဂရုမစိုက်နိုင်၍၊ ဟိုနေသည်နေနှင့်ပင်ပညာမတတ်ရှာပါ။ သူလည်း ရန်ကုန်မှာအမေနှင့်လိုက်နေပါသည်။ ကျွန်တော်ကျောင်းထွက်သောအခါ အမေရောအစ်ကိုပါ ကျိုက်လတ်အနီး ပရိုက်အနောက်စုရွာသို့တောက်လျှောက်ပြန်ကြပါသည်။ရန်ကုန်မှာနေသည့်အချိန်တွင် နေထိုင်စားသောက်ရင်း ကျိုက်လတ်က အိမ် ၁၁ လုံးမှာ ရောင်းစား၍ကုန်ပါသည်။ အမေကလည်းနားမလည်၊ သူများတွေကလည်း အမဲဘမ်းပြီး ဝယ်ကြပါသည်။ အိမ်များကုန်သည်သာမက ကြွေးတွေနှင့်တောသို့ပြောင်းသွားရပါသည်။

အကြွေးတွေက အတိုးတွေတက်တက်လာသည်။ လယ်တစ်ပွဲပြီး တစ်ပွဲရောင်းဆပ်ရသော်လည်း လယ်ဈေးက ကောင်းကောင်းမရ၊ ကျွန်တော်တို့ကလည်းစီးပွားမထိန်းတတ်၊ မရှာတတ်။ ပျော်ပျော်နေဘို့ဖြုန်းဘို့သုံးဘို့ လောက်သာ တတ်ကြပါသည်။ ထို့ကြောင့်တဖြေးဖြေးနှင့် စီးပွားလျှော့ကျခဲ့ပါတော့သည်။

သို့နှင့် ဂျပန်မဝင်လာမီကိုယ့်လယ်ကို ကိုယ်လုပ်ကြပါသည်။ လယ်မှာလည်းဧက၇၀ကျော်၈၀မျှသာ ကျန်ပါတော့သည်။ လယ်၂နှစ်လုပ်ပြီး တတိယနှစ်မှာ ဂျပန်ဝင်လာပါသည်။ လယ်ဆက်လုပ်ရန် ကြံသော်လည်း ဓါးပြတွေတိုက်ကြသဖြင့် ကျိုက်လတ်သို့ပြောင်းလာကြရပါသည်။ အစ်ကိုကလည်း အိမ်ထောင်ခွဲ၍နေပါသည်။ တောကမရောင်းရသေးသည့်စပါးများကိုတံကင်းတစ်စင်းငှားပြီးခနောင်တိုမှာ ကျွန်တော်တို့လာရောင်းရာ ဟန်ကျပါသည်။ ညီအစ်ကို ၂ယောက် ဤအလုပ်နှင့် ဟန်နေကြပါသည်။

ထိုအချိန်မှာပင် ကျွန်တော်သည် ဂုန်ညင်းတန်းရွာက မြေပိုင်ရှင် ကျောင်းအမတစ်ယောက်သမီး မမြသောင်းနှင့် အိမ်ထောင်ကျပါသည်။

တံကင်းနှင့်စပါးပို့သောအလုပ်က ဈေးမကိုက်သဖြင့် ဆန်အိတ် ၁၅၀ပါ သမ္ဗန်တစ်စင်းနှင့် အထက်ကို ပြန်တက်ပါသည်။ စလေ၊ ပခန်းငယ်စသည်တို့ကိုရောက်ပါသည်။ ထိုအလုပ်က တွက်ချေကိုက်ပါသည်။ ဤဂျပန်ခေတ်မှာပင် နိုင်ငံရေးစာပေများကို မိတ်ဆွေများမှတဆင့် လေ့လာရပါသည်။

ထို့နောက်တွင်အထက်သို့လည်းမတက်နိုင်တော့ဘဲလယ်ဆက်လုပ်ပါသည်။ဂျပန်ကိုတော်လှန်သည့်အချိန်တွင် ဂုန်ညင်းတန်းသို့ပြေးရပါသည်။ တပ်မတော်မှလူများကတော်လှန်ရေးစလျှင်ပရိုက်အနောက်စုကို ပြေးလာမည်ဟု ကျွန်တော်နှင့်အဆက်အသွယ်ပြုထားသော်လည်း၊ သူတို့လာသောအခါကျွန်တော်က တစ်ရွာရောက်နေပါသည်။ သို့ရာတွင် ပရိုက်တစ်ရွာလုံးမှာ ဆွေမျိုးချည်းဖြစ်သဖြင့် လိုလေသေးမရှိပါ။ အဆင်ပြေပါသည်။ ညီအစ်ကိုဝမ်းကွဲများက ဂရုစိုက်ကြပါသည်။ ထိုရွာမှနေ၍ တပ်မတော်က မတ်လ ၂၇ ရက်နေ့မှာ အကြိမ်၄၀မျှ ဂျပန်ကိုတော်လှန်ပြီဖြစ်ကြောင်းကျေညာပါသည်။

သခင်စိုးက ပရိုက်အနောက်စုကိုမကြိုက်ပါ။ ပရိုက်ချောင်းကူးက ကျွဲကူးရွာကို ကြိုက်သဖြင့် ကျွဲကူးရွာက ကရင်အမျိုးသား စောနေနိုင်အိမ်မှာ သွားနေပါသည်။ ပရိုက်အနောက်စုမှ တပ်မတော်ပါ ရွှေ့သွားပါသည်။ ထိုစဉ်က ဖက်ဆစ်တော်လှန်ရေးသမားများကို ကျွန်တော်တို့တတ်နိုင်သမျှအသိပညာအလိုက် အကူအညီပေးပါသည်။

တော်လှန်ရေးပြီးသောအခါ ကျိုက်လတ်မြို့သို့ ပြောင်းလာကြပါသည်။ စစ်အုပ်ချုပ်ရေးCAS (B)ခေတ်မှာ ဖဆပလကိုစဖွဲ့သောအခါ ဥက္ကဋ္ဌကိုဌေးအောင်၊ အတွင်းရေးမှူးကိုအောင်ကြည်နှင့် ကျွန်တော်ကဘဏ္ဍာရေးမှူးဖြစ်ပါသည်။ ကွန်မြူနစ်ပါတီကလည်းဆိုင်းဘုဒ်တင်၊ ဆိုရှယ်လစ်ကလည်း ဆိုင်းဘုဒ်ချိတ် နေချိန် တွင် ကျွန်တော်လည်း အခြေအနေအရ စီးပွားရေးဘက်သို့ချဉ်းလှည့်နေရပါသည်။

ရန်ကုန်သို့တစ်ယောက်တည်းလာပါသည်။ တရုတ်မိတ်ဆွေတစ်ဦးနှင့် စပ်တူ ကားတစ်စီးဝယ်ပြီး အထက်ကုန်အောက်ကုန်ရှမ်းပြည်ကုန်ကူးကြပါသည်။ ဤအလုပ်ကမဟန်ပါ။ သို့နှင့် ရွှေတောင်တန်းတိုက်နံပါတ် ၁၀၁မှာ

၃ဦးစပ် ဗမာ့သမဂ္ဂရောင်းဝယ်ရေးဌာနဆိုပြီး ပွဲရုံတစ်ရုံဖွင့်ပါသည်။ ဘတ်စ်ကားတစ်စီး လည်းထောင်ထားပါသည်။ ဤဘတ်စကားထောင်၍ပင် ကားမောင်းတတ်ခြင်းဖြစ်ပါသည်။ အထက်နှင့်ကုန်ကူးစဉ်ကမမောင်းတတ်သေးပါ။

ပွဲရုံထောင်နေစဉ်မှာပင် ကျိုက်လတ်မှကိုသက်နှင်းဆိုသူသည် ရန်ကုန်သို့ မကြာမကြာ လာရောက်ကုန်ကူးပါသည်။ကျိုက်လတ်တွင်နေကြစဉ်ကသိရုံသာသိ၍မခင်မင်ခဲ့ပါ။၃ယောက်စပ်တူလုပ်သူအနက် ကိုအေးကျော်ဆိုသူနှင့်ခင်မင်ပြီး သူ့ကုန်များကိုပွဲရုံမှာချ၊ ပွဲရုံမှာပင်တည်းပါသည်။ သို့နှင့် ကျွန်တော်နှင့် ခင်မင်လာကြပါသည်။

တစ်နေ့တွင် အလုပ်အကိုင်များအတွက် သွားလာရင်း ကိုသက်နှင်းက ဦးစော ယူဂန္ဒာက ပြန်လာပြီး သူရိယတိုက်တွင် မန်းနေးဂျင်းဒါရိုက်တာ လုပ်နေချိန်တွင် သူရိယတိုက်သို့ခေါ်သွားသဖြင့် ဦးစောနှင့် စသိရပါသည်။ နောက်တစ်ခေါက်ပါ၊ ပေါင်း ၂ခေါက်ရောက်ဖူးပါသည်။ ကိုသက်နှင်းမှာ စစ်မဖြစ်မီကတည်းက ကျိုက်လတ်တွင် မျိုးချစ်ပါတီ ခေါင်းဆောင်ဖြစ်၍ ဦးစောကိုလည်း အလွန်ဆရာတင်ပုံရပါသည်။

ကျွန်တော်တို့ပွဲရုံအလုပ်မှာ လျှော်ရင်းနစ်နေသဖြင့် ဖြုတ်လိုက်ရပါသည်။ ထိုအချိန်မှာ မိန်းမနှင့်ကလေးကလည်း အတူလိုက်နေချင်ကြောင်း ပြောသဖြင့် ခေါ်ခဲ့ရပါသည်။ ၁၃၃လမ်းအိမ်မှာ အိမ်၂ခန်းကို ၆၀၀ကျပ်အပျောက်ပေးငှားပြီး နေရပါသည်။ လော်ရီတစ်စီးထပ်ဝယ်ပြီးနောက် ဘော်ဒီတင်ကာ ဘတ်စ်ကားတစ်စီးထပ်တိုးလိုက်ပြန်ပါသည်။

ဗိုလ်ချုပ်အောင်ဆန်းစသော ခေါင်းဆောင်များ ဗိလပ်သို့လွတ်လပ်ရေးကိစ္စအတွက် သွားကြတော့မည့်ဆဲဆဲအချိန်ဖြစ်ပါသည်။ တနေ့တ၌ ကိုသက်နှင်းသည် အဖော်၂ယောက်နှင့် ၁၃၃လမ်း ကျွန်တော်တို့အိမ်တွင်လာတည်း ပါသည်။ သူတို့လာသောကိစ္စမှာ လွတ်လပ်ရေးအတွက် ဦးစောဗိလပ်သွားရမည်ဖြစ်၍ လိုက်ပို့ရန်ဖြစ်သည်ဟုပြောပါသည်။

နံနက်၄ နာရီခန့်ထပြီး ကိုသက်နှင်းနှင့် အဖော်တစ်ယောက်ကို ကျွန်တော်တို့ကားနှင့် လိုက်ပို့ရာ ဦးစောနှင့်ကမ်းနားလမ်းစထရင်းဟိုတယ်ထဲမှာ တွေ့ရပါသည်။ အခြားပုဂ္ဂိုလ်များကို လိုက်ပို့သူများပါမနည်းပါ။ ဦးစောမျက်စိမှာ ထိုအချိန်က မျက်ရည်တရွှဲရွှဲနှင့် မကောင်းသေးသည်ကို သတိပြုမိပါသည်။ မိုးစင်စင်လင်းသောအခါ ဆိပ်ကမ်းသို့လိုက်ပို့ကြရပါသည်။ ရေယာဉ်ပျံနှင့်သွားကြပါသည်။ ဦးစောတို့ အသုတ်တွင်ဗိုလ်ချုပ်အောင်ဆန်းကိုတော့ မတွေ့ပါ။ ဦးစောကို ကျွန်တော် တတိယအကြိမ် တွေ့ခြင်းဖြစ်ပါသည်။

ဘတ်စ်ကားပြေးသောအလုပ်မှာလည်းတရှုံးတည်းရှုံးနေပါသည်။ မခံနိုင်တော့ပါ။ မိန်းမကလည်း မပျော်တော့။ တောသာပြန်ချင်သည်။ ထို့ကြောင့် တစ်သောင်းကိုးထောင်ကျထားသော ဒုတိယကားကြီးကို ရောင်းလိုက်ရာတစ်သောင်းသုံးထောင်သာရပါသည်။ ပဌမကားကလေးကရောင်း၍မရပါ။ ကိုယ်ထည်ကလည်း သုံးမရတော့သဖြင့် စက်ကိုဖြုတ်ပြီးအိမ်အခန်းပေါ်တွင်တင်ထားပါသည်။ ကျွန်တော့်သူငယ်ချင်းစာရင်းစစ် လင်မယားကအိမ်တစ်ခန်းလိုချင်ကြောင်းပြော၍၂၅၀နှင့်ပေးရာသူတို့ကတလုံးတခဲတည်းမပေးနိုင်ပါ။ရန်ကုန်လာတိုင်းတလတခါ ယူရန်သဘောတူရပြီးအခန်းတခန်းကိုလည်းရောင်းပေးရန်သူ့ကိုပင်အပ်ခဲ့ရပါသည်။

သို့နှင့်ကျိုက်လတ်မြို့ပေါ်တွင် ဂျပန်ခေတ်က ဝယ်နိုင်သောအိမ်တွင် ပြန်နေကြပြီး၊ ဂုန်ညင်းတန်းမှာ လယ်လုပ်ကြပါသည်။

ကျွန်တော်က အခန်းရောင်းထားရသော ငွေတောင်းရန် နှင့် ထပ်ရောင်းရမည့် အခန်းအတွက် ရလိုရငြား၊ မော်တော်ကား စက်ကလေးကို ယောက္ခမဆောက်ထားသော ဘုန်းကြီးကျောင်းက ဆရာတော်ကို လှူချင်သောကြောင့်ရန်ကုန်လာရန်ပြင်ပါသည်။ကိုသက်နှင်းကသူလည်းလိုက်ဦးမည်ဆိုပြီးလိုက်လာပါသည်။ ဤအခေါက်တွင်ကိုသက်နှင်းကဦးစောအိမ်သို့ခေါ်သွားသဖြင့်ခဏတဖြုတ်ရောက်ပါသည်။ဘာမှလည်း အကြောင်းမထူးပါ။

ရန်ကုန်တွင် ကျွန်တော်ထီဝါသစောင်ထိုးခဲ့ပါသည်။ ကားစက်ကလေးမှာလည်းကူလီခ၊ သင်္ဘောခစရိတ်ခန့် ကုန်ကျမည်ဖြစ်၍ မသယ်နိုင်ပါ။ အိမ်ဘိုးကမူ နည်းနည်းပါးပါး ရပါသည်။ အခန်းကလည်းမရောင်းရသေးပါ။ စက်ကလေးကို လမ်းမတော်ကမ်းနားလမ်းဘက်ရှိ ဂီမော်ပွဲရုံတွင် ထားခဲ့ရပါသည်။ နောက်တခါ သမ္ဗန်နှင့်လာပြီး တင်ဘို့စိတ်ကူးပါသည်။

ကျိုက်လတ်သို့ရောက်ပြီး များမကြာမီမှာပင် ကိုသက်နှင်းသည် ကျွန်တော့်ကို ဘာမှမတိုင်ပင်ဘဲ စာရွက် ၃၀၀ခန့်ပုံနှိပ်စက်မှာ ရိုက်ပါသည်။ ကိုသက်နှင်းအိမ်တွင်ဘယ်နေ့ဘယ်ရက်က အစည်းအဝေးလုပ်ပြီးမျိုးချစ်ပါတီ ပြန်လည်ဖွဲ့စည်းလိုက်ကြောင်း၊ ဥက္ကဋ္ဌဦးကြည်တင်၊ အတွင်းရေးမှူးကိုသက်နှင်း၊ ကျွန်တော်က တွဲဖက်အတွင်းရေးမှူးနှင့်စည်းရုံးရေးမှူးစသည်ဖြင့်ထည့်ထားပြီးဝေငှပါသည်။အမှန်အားဖြင့်မည်သည့် အစည်းအဝေးမှခေါ်သည်မဟုတ်ပါ။သူ့ဖါသာစာရွက်ရိုက်ဝေခြင်းဖြစ်ပါသည်။ကျွန်တော်ဘာမှမသိရဘဲ ကျွန်တော့်နာမည်ဤသို့ပါလာပါသည်။သို့ရာတွင်လူချင်းကလည်းအလွန်ခင်နေသောကြောင့်တကြောင်း၊ဘာမှလည်းဖြစ်နိုင်မည်မဟုတ်ဟုယူဆသောကြောင့်တကြောင်းကျွန်တော်လည်းဘာမှမပြောဘဲနေလိုက်ပါသည်။ မျိုးချစ်ပါတီအနေနှင့်ကျိုက်လတ်တွင်ဘာမှအစည်းအဝေးမလုပ်ပါ။ တစ်ခါမှလည်း အစည်းအဝေးမခေါ်ရပါ။ တခြားအမှုဆောင်များလည်း စာရွက်ထဲ နာမည်ပါလာမှ ကျွန်တော်ကဲ့သို့ သိကြသူချည်းဖြစ်ကြပါသည်။

ကျွန်တော်သည်တောသို့သွား၍ခဏတစ်ဖြုတ်လယ်ကိုကြည့်ပါသည်။မြို့တွင်အလုပ်မရှိလှပါ။ ကိုသက်နှင်းကလည်းအလုပ်အထူးမရှိလှပါ။ဓါတ်ရှင်ရုံပိုင်ရှိသည်ကိုငှားစားပါသည်။ ထို့ကြောင့်အားလျှင် လက်ဖက်ရည်ဆိုင်အတူသွားလေ့ရှိကြပါသည်။ တော်တော်ပင်ခင်ကြပါသည်။

တလသာသာကြာသောအခါ ကျွန်တော် ရန်ကုန်သို့လာပြန်ရာ လူအားဖြစ်သည့်အတိုင်း ကိုသက်နှင်းလည်းလိုက်ပြန်ပါသည်။ ကျွန်တော်က မော်တော်ကားစက်တင်ဘို့ သမ္ဗန်လိုက်ခဲ့ရန် မှာခဲ့ပါသည်။ စက်ကလေးကို ငှင်းသမ္ဗန်နှင့် တင်ပို့လိုက်ပါသည်။ အိမ်ခန်းမှာ မငှားရသေးပါ။ ထို့ကြောင့် အိမ်ကပါလာသော ငွေကိုပင်သုံးရပါသည်။ ရန်ကုန်ရောက်တိုင်း ကိုသက်နှင်းက ဦးစောထံ တခေါက်တခေါက် သွားလေ့ရှိရာ ဤအကြိမ်တွင်လည်း သွားပြန်ပါသည်။ ကျွန်တော့်ကိုပါခေါ်သွားသည်။

ဦးစောသည် ပဌမတွင် ဟိုစကားသည်စကား ပြောပြီးနောက်–
“ကိုသုခကိုကျွန်တော်ပြောစရာတခုရှိတယ်ဗျာ၊ကိုသက်နှင်းကပြောပြထားလို့ကိုသုခရဲ့သမာဓိကိုတော့ယုံကြည်ပြီးပါပဲ။ တခြားတော့မဟုတ်ပါဘူး။ ကျွန်တော်တို့နိုင်ငံရေး လုပ်တယ်ဆိုတာ ငွေလိုတယ်ဗျ။ ငွေရှိမှဖြစ်မယ်။

ဒီတော့ နာရီဝက်အတွင်း သိန်း ၅၀ လောက်သေချာပေါက်ရတို့ အလုပ်ကို လုပ်ရမယ်။ မာကင်တိုင်ဘဏ်ကို ဓါးပြတိုက်ရမယ်။ဒါသေချာတာပဲ။ဖြစ်မှဖြစ်ပါ့မလားရယ်လို့တော့ တွေးမနေနဲ့တော့။ သေချာပေါက်ဖြစ်တယ်။ ဒါ– အင်္ဂလိပ်ကို တိုက်ထုတ်တဲ့ တနည်းနည်းပဲ၊ သူတို့စီးပွားရေးလုပ်ငန်းကို ဖျက်တာပဲ။ ” စသည်ဖြင့် ပြောပြပါသည်။

ထိုအခါ ကျွန်တော်အံ့အားသင့်သွားပါသည်။ ဦးစောဤသို့ ကြံစည်လိမ့်မည်၊ ပြောလိမ့်မည်ဟူ၍ မထင်မိခဲ့ပါ။ ကျွန်တော့်တစ်သက်တွင်ဓါးပြတိုက်ရန်အပြောခံရဖူးသည်မှာဤအကြိမ်သည်သာလျှင်ပဌမအကြိမ်ဖြစ်ပါသည်။ ထို့ကြောင့် အလွန်စိတ်ညစ်မိပါသည်။ ဟန်မပျက်အောင် သတိအလွန်ထားပြီးနေရပါသည်။ စကားတစ်ခွန်းမှ ပြန်မပြောပါ။ ဤသို့လျှင်သူ့အားကြည့်နေရပါသည်။ သူပြောသမျှ နားထောင်ခဲ့ပါသည်။

ဤမျှအထိပြောပြီး စကားဖြတ်ကာ အခြားစကားတွေ လျှောက်ပြောပါသည်။ ကျွန်တော်တို့လည်း ခဏကြာသောအခါ ထပြန်လာကြပါသည်။ ဤရက်အထိ သူ့အိမ်တွင် ကျွန်တော်ထမင်းတစ်ခါမှ မစားဖူးသေးပါ။ ရောက်သည့်အခါတိုင်းတော့ လက်ဖက်ရည်အချိုတိုက်ပါသည်။

ဦးစောအိမ်မှ ပြန်လာသောအခါ ဘတ်စ်ကားပေါ်တွင် ကျွန်တော် တွေးတောစဉ်းစားရင်း လိုက်ခဲ့ပါသည်။ ကိုသက်နှင်းကိုပင် စကားပြော၍မရပါ။ မပြောချင်ပါ။ စိတ်လည်းနည်းနည်းမှ မကောင်းပါ။ နောက်တစ်နေ့တွင် ဝယ်ခြမ်းစရာရှိသည်များကို ဝယ်ခြမ်းပြီး ကျိုက်လတ်သို့ပြန်ခဲ့ကြပါသည်။

ရန်ကုန်တွင်ကိုသက်နှင်းနှင့် ဤအကြောင်းကို တခွန်းမှစကားစပ်၍မပြောပါ။ ကျိုက်လတ်သို့ပြန်ရောက်တော့လည်း အစတွင်တစ်ခွန်းမှ စပ်မပြော။ သို့ရာတွင် ကိုသက်နှင်းသည် ခါတိုင်းကဲ့သို့ပင် ဝင်ထွက် သွားလာနေပါသည်။

ရက်အတန်ကြာသောအခါ တညနေတွင် ကျိုက်လတ်ကန်ကြီးဘက် လမ်းလျှောက်ကြရင်း ကိုသက်နှင်းက “ဘယ့်နှယ်လဲဗျ၊ ဦးစောပြောတာ သိပ်တော့မဆိုးဘူးတင်တယ်၊ ခင်ဗျားစဉ်းစားပြီးပလား” စသည်ဖြင့် ပြောစမ်းလာပါသည်။ ထိုသို့ပြောဖန်များလာသောအခါ ဤစကားများသည် ယဉ်ပါးလာပါသည်။ကျွန်တော့်စိတ်တွင်လည်းဤလုပ်ငန်းအထမြောက်လျှင်မိမိအတွက်အထိုက်အလျောက်ရမည်ဟုမျှော်လင့်မိကာ“အကောင်းသားဘဲ”ဟုတစ်ခါပြောလိုက်မိပါသည်။ဤတခါသာပြောမိပါသည်။နောက်လည်းဤကိစ္စကို မပြောကြတော့ပါ။

မိုးဦးကျသောအခါ လယ်လုပ်သည့်နေရာတွင် တဲအုံဆောက်လုပ်ရန် သွားပါသည်။ တဲဆောက်နေစဉ် သမ္မန်တစ်စင်းရောက်လာပါသည်။ ကိုသက်နှင်းက စာပေးလွှတ်လိုက်ခြင်း ဖြစ်ပါသည်။ “ကိုသုခ အရေးကြီးလို့ ဤသမ္မန်နှင့် အမြန်လိုက်ခဲ့ပါ” ဟူ၍ဖြစ်ပါသည်။

အရေးကြီးသောကိစ္စဆိုသည်မှာဦးစောပြောသောကိစ္စပင်ဖြစ်မည်ဟုတွေးမိပါသည်။လိုက်သင့်မလိုက်သင့်လည်း စဉ်းစားပါသည်။ လျှို့ဝှက်သော ကိစ္စတရပ် မိမိအားပြောထားသည်ကို ရှောင်နေလျှင် မတော်ဟု ခပ်ပေါ့ပေါ့ပင် တွက်ဆပြီး လိုက်သွားပါသည်။ ညနေစောင်းမှ ကျိုက်လတ်သို့ရောက်ပါသည်။

www.burmeseclassic.com

ကိုသက်နှင်းကမူ ဦးစောက အခေါ်လွှတ်လိုက်သဖြင့် နက်ဖြန် ရန်ကုန်သို့ဆက်လိုက်ရန် ပြောပြပါသည်။ အိမ်သို့ပြန်ကာ အဝတ်အစားပြင်၍ နက်ဖြန် ရန်ကုန်လိုက်မည့်အကြောင်းမိန်းမကို ပြောပြသည့်အခါ မိန်းမက နည်းနည်းမှ မသွားစေချင်ပါ။ "ကိုယ့် အလုပ်အကိုင်တွေနဲ့၊ အလုပ်အကိုင်ဝင်ခါနီး ခရီးသွားမလို့လား" ဟူ၍သာပြောပါသည်။ သွားခါလာခါနီး စိတ်စနိုးစနောင့် ဖြစ်မည်ကိုလည်း သူစိုးသည်။ ကျွန်တော်တို့ အစီအစဉ်များကိုမူ မသိရှာပါ။

ဤကြားထဲတွင် ယခင်တခေါက်က ထိုးထားခဲ့သောထီလက်မှတ် ၁၁စောင်အနက်မှ တစောင်က ၅၀၀ ဆုပေါက်ကြောင်းသတင်းစာထဲတွင်ပါလာသဖြင့်ထိုထီလက်မှတ်ကိုပါကျွန်တော်ယူခဲ့ပါသည်။ ယခုတခေါက်တွင် ဦးစောအိမ်မှ ကားနှင့်လာကြိုကာ တခါတည်း အင်းယားအိမ်သို့ ခေါ်သွားပါသည်။

ကျွန်တော်တို့ကားဝင်သွားသည်ဆိုလျှင်ပင်ဦးစောက"ဟာ လာကြပြီ၊ လာကြပြီ "ဟုဖော်ဖော်ရွှေရွှေနှုတ်ဆက်ပါသည်။ လက်ဖက်ရည်အချိုများ ချက်ချင်းတိုက်ပါသည်။ ဤအခေါက်တွင် သူ့ဝင်းထဲ၌ လူ ၃၀လောက် စုမိနေပါပြီ။

လက်ဖက်ရည်အချိုသောက်ပြီး မကြာမီမှာပင် ဦးစောက သူ့လူများကို "ကဲ ပြင်ကြ၊ ပြင်ကြဟေ့" ဟုဆိုလိုက်ပါသည်။ လူအချို့လည်းလုပ်ဘူးလက်စရှိကြသည်ထင်ပါသည်။ ချက်ချင်းပြင်ဆင်ပြီးလှေ၂စင်းပေါ် တက်ကြပါသည်။ တော်မီ၊ စတင်း၊ ဘရင်း၊ အစုံပါပါသည်။ ဟိုကွေ့ဒီကွေ့နှင့် အင်းယားထဲလှော်သွားရရာ အတန်ကြာလျှင်ကျွန်းကလေးတစ်ကျွန်းသို့ရောက်သွားကြပါသည်။ထိုကျွန်းသို့ရောက်သောအခါဦးစောက "တခြားလူတွေကတော့အားလုံးသိနေကြပြီ။ ကိုသုခတစ်ယောက်ပဲမသိသေးတာ၊ (ကိုသက်နှင်းလည်းတွေ့ဖူးပြီးဖြစ်ဟန်ရှိပါသည်) ကဲ ဒီလိုဝင်၊ မိအောင်ဘမ်း၊ မန်နေဂျာနဲ့ ကက်ရှ်ရှာက ဗိုလ်တွေ၊ ဒီကောင် တွေကိုမိအောင်ဘမ်း။ မလှုပ်စေနဲ့။ သူတို့အရေးကြီးတယ်။စာရေးတွေအရေးမကြီးဘူး။ ဟိုကောင်တွေဘောင်းဘီအိပ်ထဲ မနှိုက်စေနဲ့။ အံဆွဲမဖွင့်စေနဲ့။ သူတို့မှာ ခြောက်လုံးပြူး ပါချင်ပါမယ်။ မတတ်သာ ပစ်ရမှာပဲ။ ရိုက်လို့ရရင် ရိုက်ရမယ်။ လုပ်ငန်းတော့အထိမခံရဘူး။ " စသည်ဖြင့်ပြောနေစဉ် အချို့က သစ်ပင်ကြားဝင်လိုက်ထွက်လိုက်နှင့် ဘဏ်ကိုတိုက်သောလေ့ကျင့်ခန်းလုပ်နေကြပါသည်။ဦးစောကကျွန်တော့်ဘက်သို့လှည့်ကာ "တနေ့ကပြောတဲ့ ကိစ္စပေါ့ဗျာ၊ ဒါ- ရီဟာဇယ်အစမ်းပေါ့" ဟုပြောပါသည်။ ထို့နောက်မှောင်လာသောကြောင့် "ကဲ ကဲ နောက်တစ်ခါမှ ဆက်ကြတာပေါ့ "ဟုပြောပြီး လှေနှင့် ပြန်လာကြ ပါသည်။

နောက်တနေ့နံနက် လက်ဖက်ရည်သောက်အပြီးတွင် ဘဏ်ကို သွား၍ကြည့်ရပါသည်။ ထိုဘဏ်တွင်ဦးစောက ငွေ၄သောင်းကျော်၅သောင်းအပ်ထားပါသည်။ ထို့နောက်နေ့စဉ်တစ်ထောင်ထုတ်လိုက်၊ နှစ်ထောင် သွင်းလိုက် လုပ်ကာ တပည့်များကို ကြည့်ခိုင်းလေ့လာခိုင်းနေပါသည်။ ထိုနေ့တွင်မူ " တခြားလူတွေက ရောက်ဖူးကြပြီ ကိုသုခ လိုက်ကြည့်ပါ " ဆို၍ ကျွန်တော်လိုက်သွားရပါသည်။ ဘဏ်ရောက်သွား၍ ကြည့်သောအခါတွင် အောက်ထပ်မှာ ပြင်နေသည်ကို တွေ့ရပါသည်။ အပေါ်တက်ရသည်မှာလည်း တစ်ဆစ်ချိုး ဝင်ရသဖြင့် အပေါ်မှာလုပ်နေသည်ကို အောက်က မသိနိုင်ပါ။ သို့နှင့် ကြည့်ပြီးပြန်လာ ကြပါသည်။

ဤသို့ဖြင့် ၆ရက် ၇ရက်မျှ ဘာမှမလုပ်ရဘဲ ဤသို့ပင်နေကြရပါသည်။ သူကလည်းအလွန်ဖော်ရွေပါသည်။ တအိမ်လုံးပျော်ပျော်ရွှင်ရွှင် နေကြပါသည်။ ကျွန်တော်တို့လည်း ကိုယ်ကြိုက်သော လူနှင့်တွဲပြီး ထွက်လည်

နိုင်ကြပါသည်။ ကျွန်တော်ပေါက်သောထီလက်မှတ် အတွက်လည်း ငွေ ၅၀၀ထုတ်ကာ အိမ်သို့ပို့ပေး လိုက်ပါသေးသည်။

တနေ့ညနေ နေတော်တော်စောင်းချိန်တွင် ဦးစောက ကျွန်တော်ပါ လူဆယ့်လေးငါးယောက်ကို သူ့ဝင်းခြံကြီး အတွင်းမှ အိမ်ကလေးတစ်အိမ်သို့ ခေါ်သွားပါသည်။ ထိုအိမ်တွင် ကျွန်တော်တို့အား ဘဏ်ကိုမည်သို့စီးရမည် ဆိုသည်ကို အသေးစိတ်ညွှန်ကြားချက်ပေးပါသည်။ မန်နေဂျာနှင့် ကက်ရှ်ရှာ ငွေကိုင်ကို အထူးသတိပြုပြီး သေသေချာချာရအောင် ဘမ်းရမည့်အကြောင်း၊ မန်နေဂျာကိုဘယ်သူနှင့် ဘယ်သူကဘမ်း၊ ကက်ရှ်ရှာကို ဘယ်သူနှင့်ဘယ်သူကဘမ်း၊ စာရေး၅၀လောက်ရှိသည်ကို ဘယ်သူဘယ်ဝါက တော်မီ၃လက်နှင့် အခန်းမကြီး အလယ်တွင် ဝပ်ခိုင်းထားရမည်။ တစ်ယောက်မှ အပြင် မထွက်စေရ။ “ခင်ဗျားတို့ဆီက ပစ္စည်း ဘာမှမယူဘူး၊ ခင်ဗျားတို့ကိုလဲ ဘာမှမလုပ်ဘူး၊ ကျွန်တော်တို့ဘဏ်ကိုစီးနေတာ၊ ခင်ဗျားတို့ငြိမ်ငြိမ်နေကြရင်ပြီးရော” ဟုပြောရန် သင်ကြားပါသည်။ “မန်နေဂျာနဲ့ ကက်ရှ်ရှာကို ဘမ်းသူတွေက လက်ပြန်ကြိုးတုပ် ၊ သော့တွေယူပြီး SAFEအာမခံသေတ္တာတွေ ဖွင့်ခိုင်းရမယ်၊ အထဲက စိန်၊ ရွှေ သေတ္တာတွေ ငွေစက္ကူအသစ် အဟောင်းတွေကို တနေရာထဲမှာ တခါတည်းပုံ အသင့်ယူသွားတဲ့ ဂုံနီအိပ်တွေထဲထည့်။ နောက်ဖေးပေါက်က လှေခါးကို ခြောက်လုံးပြူးနဲ့ တစ်ယောက်စောင့်။ နောက်ဖေးက ဝင်လာသူဖြစ်ဖြစ်၊ ရှေ့အပေါက်က ဝင်လာသူ ဖြစ်ဖြစ် ဝင်လာသူကိုခွင့်ပြုရမယ်။ အထွက်ကို ခွင့်မပြုရ။ ဝင်လာသူများကို ‘ခင်ဗျားတို့ကို ဘာမှမလုပ်ဘူး၊ ခင်ဗျားတို့ပိုက်ဆံကို လက်နဲ့မတို့ဘူး၊ ဘဏ်ကိုစီးနေတာ၊ ခင်ဗျားတို့ဝပ်နေကြ’လို့ပြောပြီး စာရေးတွေ ဝပ်နေတဲ့နေရာကိုပို့ပြီး ဝပ်ခိုင်းရမယ်။ ”

“အပေါ်၂ထပ်က တစ်ထပ်မှာရှိတဲ့ လူနေအိမ်ခန်းမှာ လူ၃ယောက်၊ အထက်ခန်းမှာ လူတစ်ယောက်ပဲရှိတယ်။ တော်မီစတင်းတွေနဲ့ သုံးလေးယောက်စီသွားပြီးစီးထား။ ပစ္စည်းဘာမှ ယူဖို့မလိုဘူး။ တယ်လီဖုန်းကြိုး ရှိရင်ဖြတ်ထားရမယ်။ ရှေ့အပေါက်ဝမှာ ရိုင်ဖယ်ကိုင်ထားတဲ့ ကုလားဒရဝမ် တစ်ယောက်ရှိတယ်။ အဲဒီကုလား ဘယ်နည်းနဲ့မှမလွတ်အောင်အမိဘမ်းပြီး စာရေးတွေထဲဝပ်ခိုင်း၊ လွယ်လွယ်နဲ့မရရင် ရိုက်လှဲပြီး ကြိုးတုပ် ထားရမယ်။ ”

“ရှေ့အပေါက်ဝမှာ ဒရဝမ်ကို စာရေးတွေဆီပို့ပြီး S.I.Pရဲအုပ်လိုဝတ်ထားတဲ့ လူတစ်ယောက်က အဝမှာ စောင့်နေရမယ်။ ရဲအုပ်အနားမှာ ပုလိပ်လိုဝတ်ထားတဲ့သူ တစ်ယောက်နေရမယ်။ ဝင်လာသူတိုင်းရဲ့ နောက်က လိုက်သွားပြီး လှေကားကွေ့ကို ရောက်သွားတိုင်း ခြောက်လုံးပြူးနဲ့ချိန်ပြီး ‘ခင်ဗျား ဟိုရှေ့က လူအုပ်ထဲမှာ သွားပြီးဝပ်နေပါ။ ခင်ဗျားကို ကျုပ်တို့ ဘာမှမလုပ်ဘူး။ ငြိမ်ငြိမ်နေဖို့ပဲလိုတယ်။ ဘဏ်ကိုသာတိုက်နေတာ’ လို့ပြောပြီး ဝပ်ခိုင်းရမယ်။ ”

“အဝင်ဒရဝမ်ကို မိအောင်ဘမ်းဖို့က အရေးကြီးဆုံးဖြစ်တယ်။ သူ့ကို အလွတ်မခံနိုင်ဘူး။ ဒါကြောင့်သူ့ကို ရိုက်မှပဲဖြစ်မယ်။ သူက အကြမ်းဖက်ချင်ဖက်မယ်။ ပစ်လို့လဲမဖြစ်ဘူး။ တုတ်ထစ်ခု သပ်သပ်ဆောင်သွား ရလိမ့်မယ်။ ဒရဝမ်ကို လုပ်ဘို့ကိစ္စပြီးရင် အဲဒီတုတ်ကို လှေကားကွေ့ မှာထားရမယ်။ ”

“ အထဲဝင်လာသူတစ်ယောက်ဟာ မူလ အစီအစဉ်အတိုင်း စာရေးများနဲ့သွားဝပ်ရင်ဝပ်။ မဝပ်ဘဲကလန်ကဆန် လုပ်ရင်တုတ်စာကျွေးရမယ်။အလဲချရမယ်။ သူ့ကိုအထွက်မခံနဲ့။ လူတစ်ယောက်ထွက်သွားရင် ပျက်သွားမယ်”

www.burmeseclassic.com

ဟုဆက်ပြောပြီး ရဲအုပ်အနားကနေကာ လူရိုက်ရမည့် နေရာကို ကျွန်တော်လုပ်ရမည် ဟုခိုင်းပါသည်။

“မန်နေဂျာနဲ့ကက်ရှ်ရှာက ထုတ်ပေးလို့ပစ္စည်းအမြောက်အမြား မူလအစီအစဉ်အတိုင်းရပြီး အသင့်ဖြစ်တဲ့ အခါ ဝီစီကလေးတစ်ခုနဲ့အချက်ပေးရမယ်။ကိုယ့်တာဝန်အတိုင်းရွှေအိတ်၊ငွေအိတ်ထမ်းတဲ့သူကထမ်း၊ဆိုင်ရာဌာနများ ကိုတာဝန်ယူထားကြတဲ့သူများကလဲဘဏ်ရှေ့မှာရပ်ထားတဲ့လော်ရီကားကြီးတစ်စီးပေါ်နဲ့ဘားလမ်းနဲ့ကုန်သည် လမ်းထောင့် ကားလမ်းအတွင်း ရပ်ထားတဲ့ဂျစ်ကားပေါ်ကို အမြန်ဆုံးအရောက်လာ ကြရမယ်။ ကားတစ်စီးကို စိန်ကြီးမောင်းရမယ်။နောက်တစ်စီးကိုခင်မောင်ရင်မောင်းရမယ်။ကားကြီးပေါ်ပစ္စည်းတင်ပြီး ရှေ့ကသွားရမယ်။ နောက်ကရန်သူလာရင်နောက်ကားကခုခံရမယ်။ ကက်ရှ်ရှာနဲ့မန်နေဂျာကိုမိမိချင်း သူတို့အံဆွဲတွေဖွင့်ပြီး လက်နက်ရှာ ရမယ်။ လက်နက်တွေ့လို့ မသိမ်းရင် အထွက်မှာ ရန်ရှာနိုင်တယ်။ ”

“မာကင်တိုင်ဘဏ်ဟာ စိန်တွေ ရွှေတွေ ငွေတွေကို ညဉ့်မသိပ်ဘူး။ မနက်၁၀နာရီကျမှ Reserveဘဏ်ကနေ သွားထုတ်တယ်။ညနေနာရီပြန်၂ချက်မှာပစ္စည်းတွေအားလုံးပြန်ပို့တယ်။ ဒါကြောင့်မနက်၁၁နာရီနဲ့၁ချက်ကြား မှာ အပြီးတိုက်မှဖြစ်မယ်။ ဘဏ်ကိုသွားစီးတဲ့အခါ ယူသွားရမယ့်စတင်း၊ တော်မီ စတဲ့လက်နက်တွေကို ကိုင်ပြီး ဘဏ်ထဲဝင်သွားဖို့ကိစ္စမှာ မိုးကာအင်္ကျီပါကြရမယ်။ ဒါကြောင့်လုပ်မဲ့အချိန်မှာ မိုးရွာနေဖို့ လိုတယ် ။ ဒါမှဖြစ်မယ်။ ”ဟုဦးစောကပြောပြပြီး ရဲအုပ်တံဆိပ်၊ ကြယ်စသည်တို့လည်း ဝယ်ခိုင်းပါသေးသည်။

အစစပြည့်စုံသောအခါ အဝတ်အစားဝတ်ပြီးလက်နက်ပစ္စည်းကိရိယာအစုံအလင်နှင့် နံနက်၁၀နာရီမှ တစ်ချက် ထိုးထိစောင့်ကြရပါသည်။ လုပ်ငန်းတစ်ခုလုံးမှာ ၁၅မိနစ်နှင့်ပြီးနိုင်ပါသည်။ ပြီးအောင်လုပ်ရမည်ဟုလည်း ဦးစောက အမိန့်ပေးပါသည်။

ဦးစောပြောပြစီစဉ်ချက်များမှာ အားလုံးဖြစ်နိုင်သည်ဟု သူ့တပည့်အားလုံးက ယုံကြည်စိတ်ချကြပါသည်။ ဤသို့ဖြစ်အောင်လည်း သူက ပြင်ဆင်မှုအရပ်ရပ် လုပ်ထားပြီးဖြစ်ပါသည်။

ထို့ကြောင့်နေ့စဉ်အသင့်ဝတ်၊ အသင့်လက်နက်ပြင်ပြီး မိုးအရွာစောင့်ရာ ဖရက်တိတိ မိုးမရွာပါ။ ဝါဆိုလဆန်း အခါလောက်ဖြစ်သဖြင့် မိုးရွာမည်မုချဟု တွက်ထားချက်မှာ မကိုက်ဘဲဖြစ်နေပါသည်။

ဖရက်စောင့်၍မှ မိုးမရွာသဖြင့် အားလုံးစိတ်ပျက်ကြပါသည်။ တစ်ယောက်နှင့် တစ်ယောက်တိုင်ပင်ကြရသည် လည်းမဟုတ်၊ ဦးစောကလည်း လက်လျှော့ပါတော့မည်ဟုမပြော၊ သို့ရာတွင် အားလုံးပင်တညီတည်း စိတ်ပျက်လက်လျှော့ကြပြီး ထိုလုပ်ငန်းအစီအစဉ်ကြီးမှာ ပျက်ပြယ်ပြယ်ဖြစ်သွားပါသည်။ အားလုံးစိတ်ထဲတွင် ဦးစောက ခိုင်းစေသောကြောင့် မငြင်းဆန်သာ၍သာ အားတင်းပြီးလုပ်ဖို့ ရည်ရွယ်ထားကြသော်လည်း တကယ်အားဖြင့် မလုပ်လိုကြ၊ ဝန်လေးကြကြောင်းကို အားလျှော့သောအခါ ကောင်းစွာအကဲခတ်မိနိုင်ပါသည်။

ထိုလုပ်ငန်းကြီးပျက်သွားသောအခါ ဘာမှ အလုပ်မရှိကြတော့ဘဲ ခပ်ပေါ့ပေါ့ပင်နေကြပြန်ပါသည်။ ကိုယ့်အတွဲ ကိုယ့်အုပ်စုနှင့် လည်ကြပတ်ကြပါသည်။ ဦးစောကလည်းမချုပ်ချယ်သေးပါ။ တော်တော်ပင် လွတ်လွတ် လပ်လပ် နေကြရပါသည်။ အားလုံးကို ဖေါ်ဖေါ်ရွေရွေနှင့်ဆက်ဆံပါသည်။

ဦးစောအိမ်သို့နေ့နေ့ညညပင် ကားကြီးကားကောင်းများနှင့် အင်္ဂလိပ်များ၊ ဗမာများ ဝင်ထွက်သွားလာနေကြပါသည်။ ဂိတ်တံခါးတွင် အစောင့်ရှိပါသည်။ ပထမတွင် တော်ရုံတန်ရုံသာစောင့်ပြီး နောက်တွင် ရိုင်ဖယ်နှင့်စောင့်ရပါသည်။

ဤသို့ ငြိမ်နေစဉ်မှာပင် ကိုဘညွန့်၊ ကိုစိန်ကြီး၊ ကိုသက်နှင်း၊ ကိုစိုးတို့နှင့် ဦးစောကိုယ်တိုင်လိုက်ပါပြီး ဘရင်းဂန်းအလက်၂၀၀ကို လော်ရီကြီးပေါ်တင်ကာ နေ့ခင်းကြီးမှာပင် ယူလာပါသည်။ ထိုနေ့က ကျည်ဆံများ မပါပါ။ ဘရင်း၂၀၀နှင့် ပြောင်းပို ၂၀၀ သာဖြစ်ပါသည်။

ကားဝင်လာသောအချိန်၌ ကျွန်တော်တို့လူအုပ်မှာ အိမ်နောက်ဖေးတွင် လက်ဖက်ရည်ကြမ်းသောက်နေကြပါသည်။ ဦးစောမှာအိမ်သို့ရောက်နေနှင့်ပါသည်။ ကားရောက်လျှင်အိမ်ထဲမှဆင်းလာပြီးကျွန်တော်တို့ ဘက်သို့လှည့်ကာ “ဂျွန်ကွ”ဟုလက်သီးဆုပ်၍ ပြုံးပြုံးရွှင်ရွှင်နှင့်အော်ဟစ်ကြွေးကြော်ပါသည်။ကျွန်တော် တို့အထဲက“ဘာပါလိမ့်”ဟုပြောလိုက်ရာ၊ သူက“အိမ်ရှေ့မှာသွားကြည့်ကြစမ်း”ဟုပြောပါသည်။ အိမ်ရှေ့ သရက်ပင်အောက်တွင် ရပ်ထားသောလော်ရီကားကြီးပေါ်တွင် ဘရင်း၂၀၀နှင့်ပြောင်းပို၂၀၀ တင်လာသည်ကို မြင်ရသဖြင့် ကျွန်တော်တို့လည်း များစွာအံ့သြနေကြပါသည်။ ယခင်ကဘရင်းဆို၍တစ်လက်မှမတွေ့ဖူးသေးပါ။ စတင်း၊ တော်မီ၊ စပ်မရှင်း၊ ပစ္စတို၊ အမေရိကန်မော်ဇာ၊ ဂျပန်မော်ဇာ၊ ကာဘိုင်၊ အမေရိကန်ရိုင်ဖယ် စသည်တို့သာ မြင်ဖူးပါသည်။ ထို့ပြင် ဦးစောတွင် အလွန်ထူးဆန်းသည့် လက်နက်တစ်မျိုးလည်းရှိပါ သေးသည်။

ထိုလက်နက်ကလေးမှာ ဖေါင်တိန်လောက်သာရှိ၍ အတွင်းက စပရင်သံပတ်ပါပါသည်။ တစ်ခါစမ်းပြသည်မှာ ထိုလက်နက်ကလေးကို မြေကြီးပေါ်တွင်ထောင်ထားပြီး ကျည်ဆံဖျားခဲကလေးကို တင်ထားရပါသည်။ ထိုခဲပေါ်သို့ နီးဖျားကလေးနှင့်သွားတို့လိုက်ရာ ရိုင်ဖယ်ပစ်သကဲ့သို့ အထက်သို့ ထွက်သွားပါသည်။ မိမိဆီသို့ တွားသွားပြီးတက်လာသော ရန်သူများကို ထိုလက်နက်မျိုးလမ်းတွင်ချထားပြီးကာကွယ်လျှင် ရန်သူ မတက်နိုင်ဟု ဦးစောကပြောပြပါသည်။

ဘရင်းဂန်းအလက်၂၀၀အတွက် ဦးစောမှာ ဘာမှ အစီအစဉ်ရှိဟန်မတူပါ။ ၃ရက်လုံးလုံး လော်ရီကားပေါ်တွင် တာလပတ်အဝတ်အုပ်ပြီးထားပါသည်။ ထို့နောက် ဗိုလ်တထောင် သော်မဆင်လမ်းမှဟုထင်ရသော ကမ်းနားဘက်က ကန်ထရိုက်တာ အဖတ်ဆိုသည့် တရုတ်ကြီးထံတွင် ပေပါပုံးကြီးများ ရေလုံလေလုံမှာပြီး ဂရိစ်တွေ သုတ်ကာထည့်ပါသည်။ ထို့နောက်ပိတ်ပြီး ညဖက်တွင် အင်းယားကန်ထဲ၌ သူပြောသည့် အကွက်အတိုင်း ချကြရပါသည်။ သူကမြေပုံနှင့်စာရင်းယူထားပါသည်။ ပေပါတစ်လုံးတွင်မှ ဘရင်း၇လက် ၈လက်သာဝင်ရာ ပေပါပုံးမှာ မလောက်နိုင်အောင်ဖြစ်ပါသည်။ လူတွေလည်း တစ်ယောက်မှ အလုပ်မအားတော့ပါ။

ပေပါပုံးများရသလောက်ရသော်လည်းကားပေါ်မှဘရင်းပုံကြီးမှာလျှော့သည်မရှိပါ။ထို့ကြောင့်ဦးစောကိုယ်တိုင် ထင်းရှူးသေတ္တာဆိုင်များကိုလိုက်ကြည့်ကာဝယ်ခဲ့ပါသည်။အခြားသူများကိုလည်းဝယ်ခိုင်းပါသည်။ ထိုသေတ္တာများသည် ၇လက်၈လက်ဆန့်ပါသည်။လော်ရီတစ်စင်းကို အုတ်ဖိုက ထပ်ယူခိုင်းပြီး ထင်းရှူး သေတ္တာနှင့် ဘရင်းကို ရေမြှုပ်၍ မဖြစ်သောကြောင့် ရန်ကုန်နှင့် ပြည်လမ်းရှိ မိတ်ဆွေများထံ လိုက်အပို့ခိုင်း ပါသည်။
ဘရင်းများရောက်ကတည်းကဦးစောမျက်နှာမှာ တဖြည်းဖြည်း တင်းမာလာသည်ကို တွေ့ရပါသည်။ အိမ်အဝင်ဂိတ်မှာလည်း တင်းတင်းကျပ်ကျပ်ဖြစ်လာပါပြီ။ ၃ယောက်တတွဲ၄ယောက်တတွဲတွေ့လျှင်ခေါ်ပြီး“ကျုပ်တို့အခု

လုပ်နေတဲ့ အလုပ်ဟာရာဇဝတ်မှုတွေဖြစ်တယ်။ တစ်ယောက်ယောက်က သစ္စာဖေါက်ရင် လူ၃၀ကျော်တခါထဲ ဒုက္ခဖြစ်လိမ့်မယ်။ ဒါကြောင့်တစ်ယောက်ဖေါက်ရင် အဲဒီတစ်ယောက်ကို 'ဖြောင် 'ပစ်မှ ဖြစ်မယ်။ ဒီတော့ကာ လူတိုင်းက "ကျွန်တော်သည် ကျွန်တော့်ကိုယ်ရေးကိုယ်တာအတွက် လောကကြီးကိုစိတ်ပျက်သဖြင့် အသက်ရှင် လျှက်မနေလိုတော့သောကြောင့်ကိုယ့်ကိုယ်ကိုသတ်သေလိုက်ပါသည်"လို့ စာတစ်ရွက်စီရေးပေးထားရင် မကောင်းဘူးလား။ ဒါမှစိတ်ချရမယ်"စသည်ဖြင့် ပြောပြပါသည်။ မည်သူမျှမတော်ပါဟုမပြောရဲ။ "ကောင်းပါ တယ်"ဟုပြောကာသဘောတူကြပါသည်။ဤသို့အစုလိုက်ခေါ်ပြောပြီးနောက်၊တစ်နေ့တွင် အားလုံးလူ၃၀ကျော် ကို သူ့ဘုရားစင်ရှိရာသို့ခေါ်ပြီး သစ္စာရေတိုက်၊ သစ္စာဆိုခိုင်း၊ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုကိုယ့်ဖာသာ သတ်သေကြောင်း စာကို ရေးခိုင်းပြီး သူကသိမ်းထားပါသည်။

အကယ်၍တစ်ယောက်ယောက်က သစ္စာဖေါက်မည့် လက္ခဏာကို သူတွေ့လျှင် ထိုလူကိုသတ်ပြီး၊ ထိုလူ ရေးသည့်စာကို အိတ်ထဲထည့်၊ ခြောက်လုံးပြူးတစ်လက် ထိုလူ့လက်နှင့် ဆုပ်ဟန်ဖြစ်အောင်လုပ်ပြီး လူပြတ်ရာတနေရာ၊ ပြည်ကားလမ်းပေါ်တွင်ဖြစ်စေ သွား၍ချထားလိုက်ရန် ဖြစ်ပါသည်။

ဤအစီအစဉ်များလုပ်ပြီးသည့်နောက် ဦးစောသည် ညဥ့်ဘက်တွင် အပြင်သို့ အလွန်ထွက်ပါသည်။ တခါတရံ အဖေါ်ပါ၍ တခါတရံ သူကိုယ်တိုင်ကားမောင်းပြီး ထွက်ပါသည်။ အများအားဖြင့် သန်းခေါင်ကျော်မှ ပြန်လာ တတ်ပါသည်။ စိန်ကြီးတို့ ခင်မောင်ရင်တို့က တခါတရံ ကားမောင်းပြီး လိုက်ကြရပါသည်။ ကိုဘညွန့် ဖြစ်စေ၊ ကိုသက်နှင်းဖြစ်စေ တစ်ယောက်ယောက်လည်း ပါတတ်ပါသည်။ ညထွက်သည့်အခါ အဖေါ်မှာ တစ်ယောက်ထက်မများပါ။

အဖေါ်များအား ဘယ်သွားဘယ်လာကြောင်း မပြောရန်လည်း မှာထားဟန်မတူပါ။ လိုက်ပါသွားသူများ ထဲမှ တခါတခါ ပြောပြချက်အရ မင်္ဂလာဒုံဘက်ရောက်ကြောင်း သိရပါသည်။

မင်္ဂလာဒုံစစ်တပ်ကဟုသိရသောအင်္ဂလိပ်ထောင်ထောင်မောင်းမောင်းကြီးတစ်ယောက်လည်းအိမ်ကို မကြာမကြာ လာပါသည်။ ထိုစစ်ဗိုလ်ကြီးမှာ အမှုကိစ္စဖြစ်လာသောအခါ ပါသည်ဟုမကြားပါ။ ဘယ်သူဘယ်ဝါဆိုသည် ကိုလည်း ကျွန်တော်မသိပါ။

ဤသို့ညပိုင်းတွင် ထွက်ထွက်နေပြီး သည့်နောက်များမကြာမီ တော်မီ၊ ခြောက်လုံးပြူး၊ စတင်း၊ ဘရင်း စသော သေနတ်များအတွက် ကျည်ဆံပေါင်း တစ်သိန်းသုံးသောင်းကျော်ကို လော်ရီကားကြီး၂စင်းနှင့် နေ့လယ်မှာပင် သယ်ယူခဲ့ကြသည်ကို တွေ့ရပြန်ပါသည်။ အားလုံးသေတ္တာအသစ်များနှင့် ရေလုံလေလုံ ဖြစ်ကြပါသည်။ ဦးစောက ရေကန်ထဲတွင် ဆောက်ထားသော ဘုရားဆောင်ကလေးတိုင်ခြေရင်းများ အနီး၌ ၄င်းကျည်ဆံများကို ချစေပါသည်။ အခြားဟိုနေရာ ဒီနေရာများတွင်လည်း ထားစေပါသည်။ ဦးစောကိုယ်တိုင် ပြောပြချက်အရ ထိုမျှများပြားသောကျည်ဆံများကိုဈေးပေါပေါကလေးနှင့်ရကြောင်း၊နောက်ထပ်ကျည်ဆံဆယ်သိန်းခန့်မကြာမီ ရဘို့ရှိကြောင်း၊ငွေတစ်သိန်းခွဲခန့်ပေးလျှင်ရမည်ဖြစ်ကြောင်းနှင့်သိရှိရပါသည်။ဗြိတိသျှစစ်တပ်သည် ဤယမ်း တောင့်များကိုဖျက်ဆီးပစ်ကြရမည်ဖြစ်ကြောင်း၊ဖျက်ဆီးသည့်စာရင်းထဲတွင်ပြပြီးတဘက်ကလှည့်ကာခိုးရောင်း ခြင်းကြောင့် ဤမျှဈေးပေါပေါနှင့်ရနိုင်ခြင်းဖြစ်ကြောင်းကိုလည်း ပြောပြပါသည်။

ကျွန်တော်တို့လက်ဖက်ရည်ခုံသို့ဦးစောတခါတရံလာတတ်ပါသည်။တနေ့တွင်ဆုံမိသောကြောင့်ဦးစောကပြောပြ နေခြင်းဖြစ်ပါသည်။

ရိုင်ဖယ်ခေတ်ဟောင်းဟောင်းနှင့် ၂လုံးပြူးပါ ပေါင်း သေနတ် ၁၅ဝဝခန့် အားလုံးကောင်းစွာ သုံး၍ရသည်များကိုလည်း ရရန်ရှိသေးကြောင်း၊ ထိုလက်နက်များကို လက်နက်တိုက်တစ်ခုတွင် အစောင့်များနှင့်ထားကြောင်း၊ ထိုလက်နက်များကို သရက်မြို့ဆီမှ လာထုတ်လိမ့်မည်ဖြစ်ကြောင်း၊ ၄င်းတို့လာမထုတ်မီ အချိန်၁နာရီ ၂နာရီခန့်စောပြီး လက်မှတ်တုနှင့်မိမိတို့ကထုတ်ယူနှင့်ရန်ဖြစ်ကြောင်း၊ထိုကိစ္စအတွက်လည်း မိမိစီစဉ်နေကြောင်းနှင့် ပြောပြပါသည်။

ရှိနှင့်ပြီး လက်နက်ခဲယမ်း မီးကျောက်များကို သိမ်းရဆည်းရနှင့် အားလုံးအလုပ်အလွန်များနေကြပါသည်။ ဧည့်သည်များလာကြသောလည်းအလုပ်လုပ်နေကြသည်များကိုမတွေ့နိုင်ပါ။ထုပ်ပိုးပြင်ဆင်ပြီးအချို့လက်နက်များကို ပြည်လမ်းပို့၊ အချို့ကိုရန်ကုန်မြို့တွင်း အသိမိတ်ဆွေများထံ ပို့ပါသည်။ သို့ရာတွင်ပို့၍မနိုင်၊ သိမ်း၍မနိုင်ဖြစ်နေသေးသဖြင့် ဘရင်းဂန်းများ ထည့်ထားသော ထင်းရှူးသေတ္တာ ၂လုံးကို ဦးစောက ကျိုက်လတ်ဘက်တွင် ဖုက်ထားရန် ကိုသက်နှင်းကို ပြောပါသည်။ ကိုသက်နှင်းက ကျွန်တော့်ကို တိုင်ပင်ပြော ပြောပြန်ရာ၊ ကျွန်တော်ကလည်း သဘောတူ လိုက်ပါသည်။

ဝါဆိုလပြည့်နေ့မနက်စောစောမိုးမလင်းမီ လော်ရီပေါ်တင်ပြီး ကျိုက်လတ်သဘော်ဆိပ်ဘက်သို့ ကျွန်တော်တို့ကားကို မောင်းလာရာ၊ ခေါင်းပေါင်းနီနှင့် ပထန်အမ်ပီများ ဂျစ်ကားနှင့်လာနေသည်ကို တွေ့ရ၍ တော်တော်ပင်လန့်သွားပါသည်။ အမ်ပီများက ရပ်ပြီး စစ်၍ တွေ့သွားလျှင် မည်သို့များဖြစ်မည်နည်း ဟုလည်းတွေးမိပါသည်။ သို့ရာတွင် ဦးစောအပေါ်အထင်ကြီးမှုကြောင့် ဦးစောရှိသားဘဲ ဟုတွေးကာ မကြောက်လှပါ။ အမ်ပီကားလည်း ကျွန်တော်တို့ကိုကျော်ပြီး မင်္ဂလာဒုံဘက်သို့ ဆက်၍မောင်းသွားပါသည်။ အမ်ပီတစ်ယောက်ကမူ နောက်သို့ပြန်လှည့်ကြည့်ပါသေးသည်။ တော်တော်ကလေးလှမ်းသောအခါ အမ်ပီဂျစ်ကားရပ်ပြီး ကျွန်တော်တို့ကားဘက်ဆီသို့ ကြည့်နေကြပါသည်။ ထို့နောက်ပြန်လှည့်ပြီး မောင်းလိုက်လာပြန်ပါသည်။ ကျွန်တော်တို့ကလည်း တော်တော်ကလေး စိုးရိမ်နေကြပါသည်။ သို့ရာတွင်သူတို့သည် ကျွန်တော်တို့နောက်တောက်လျှောက် လိုက်မလာကြပါ။ သူတို့ကိစ္စနှင့်သူတို့ တလမ်းသို့ချိုးပြီး မောင်းသွားကြပါသည်။ မိန်းမနောက် လိုက်နေကြဟန်တူပါသည်။

လော်ရီကားကြီး ဆိပ်ကမ်းသို့ရောက်သောအခါ မိုးထိန်ထိန်လင်းနေပါပြီ။ ကူလီတွေ အများကြီး ခေါ်ပြီး သမ္ဗန်မော်တော်ပေါ်သို့တင်ရပါသည်။ ကူလီများက “လေးလိုက်တာ၊ ဘာတွေပါလိမ့်” လို့ ညည်းကြ၊ မေးကြပါသည်။ မော်တော်ကားပစ္စည်းများ သံထည်တွေချည်းဖြစ်၍ လေးကြောင်းပြောရပါသည်။ မြစ်ဆိပ်တွင် ပုလိပ်များလည်း ရှိကြပါသည်။ တင်နေချနေသည်ကိုပင် ကြည့်နေကြပါသည်။

ပစ္စည်းများကို မော်တော်ဝမ်းထဲသို့ချပြီး မော်တော်သမားများက ပိတ်လိုက်ပါသည်။ မည်မျှပင်လေးစေကာမူ သူတို့က သဘောကျနေကြပါသည်။ လေးလေ ပိုက်ဆံ ရလေဖြစ်သောကြောင့် ကျေနပ်နေကြပါသည်။ ၇နာရီထိုးသောအခါ မော်တော်ထွက်ပါသည်။ လမ်းမှာပင် တစ်ယောက်တစ်သေတ္တာယူထားရန် သဘောတူကြပါသည်။ ကျိုက်လတ်သို့ မွန်းလွဲ ၁နာရီ ၂နာရီအချိန်လောက်တွင် ရောက်သွားပါသည်။ ကိုသက်နှင်းမှာ

မြူနီစပယ်လူကြီး ဖြစ်ဖူး၍ တပည့်လက်သားပေါသူ ဖြစ်သောကြောင့် သူ့တပည့် တချို့အားခေါ်ပြီး သေတ္တာ ၂လုံးကို လှည်းနှင့်တင်ကာ တစ်လုံးကို ကျွန်တော့်အိမ် တစ်လုံးကို သူ့အိမ်သို့ချပေးရန် ခိုင်းလိုက်ပါသည်။ ကျွန်တော်တို့ကမူ ပြန်နှင့်ကြပါသည်။

ကျွန်တော်ထမင်းစားနေခိုက်မှာပင်လှည်းရောက်လာပါသည်။ကူလီများကလည်း“လေးလိုက်တာလေးလိုက်တာ” နှင့် ညည်းရင်း သေတ္တာကြီးကို ချပေးကာ လှေကားအောက်တွင် သွင်းပေးသွားပါသည်။

ဤသေတ္တာကြီးကို မြို့ပေါ်တွင် ထား၍ မလုံခြုံ၊ ထို့ကြောင့် အိမ်တွင်ရှိသောကို ချစ်တီးအား သမ္ဗန်တစ်စင်းနှင့် ဂုန်ညင်းတန်းရွာသူကြီး ဦးဘထွန်းနှင့် ဦးစိန်ဘန်းတို့ကို ခေါ်ခဲ့ရန်လွှတ်လိုက်ပါသည်။ ညဥ့်သန်းခေါင်သန်းလွဲ ရောက်ရင်ရောက်၊ ထိုလူ၂ယောက်နှင့် ချက်ခြင်း ပြန်ခဲ့ရန်လည်း မှာလိုက်ပါသည်။

မိုးချုပ်သောအခါ သေတ္တာကိုဖွင့်ပြီး သေနတ်များကို ဂုန်နီအိတ်နှင့်ထုပ်၍ လူမရှိသောတဘက်အိမ်အောက်တွင် သွားထားပါသည်။ကျွန်တော်လုပ်နေကိုင်နေသည်များကိုထိန်ဝှက်ထား၍မဖြစ်နိုင်တော့ပါ။ထို့ကြောင့်စောစော က “ကိုသက်နှင်းရဲ့မော်တော်ကားပစ္စည်းတွေ ခဏလာထားတာပါ” ဟုပြောထားသော ကျွန်တော့်မိန်းမအား ဖွင့်ပြောရပါတော့သည်။ ကျွန်တော့မိန်းမမှာ ဤအကြောင်းကိုကြားပြီး ဤပစ္စည်းများကို မြင်ရသောအခါ အလွန်စိုးရိမ်ပူပန်ပါသည်။ ကျွန်တော့်ကိုလည်း မပြောရဲပါ။ ရန်ကုန်သို့ ကိုယ့်စီးပွားရေး ကိစ္စမဟုတ်ဘဲ ကိုသက်နှင်းနှင့်သွားနေကတည်းကသဘောမကျဖြစ်နေရာယခုမူ အလွန်ပူပင် သောကဖြစ်နေ ရှာပါတော့သည်။ သူကြီးဦးဘထွန်းနှင့် ဦးစိန်ဘန်းတို့မှာ ကျွန်တော့်အား ချစ်ခင်လေးစားသူဖြစ်သောကြောင့် ကျွန်တော်က အရေးကြီး၍ အခေါ်လွှတ်လိုက်သည်ဆိုရာ ၊ ချက်ချင်းပင် ထလိုက်လာကြသဖြင့် နံနက် ၂နာရီအချိန်တွင် ရောက်လာကြပါသည်။ ကိုချစ်တီးကိုမူ ဘာမှ အသိမပေးဘဲ ဦးဘထွန်းနှင့် ဦးစိန်ဘန်းတို့ကိုသာ ဗှက်စရာ နေရာမှစ၍ အကျိုးအကြောင်း ပြောပြပြီးဂုံနီအိတ်ထုပ်ပစ္စည်းများကို လူတွန်းလှည်းကလေးနှင့် တင်ကာ သမ္ဗန်ပေါ် တင်ပေးလိုက်ပါသည်။

နံနက်မိုးလင်းသော် ကိုသက်နှင်း ကျွန်တော်တို့အိမ်သို့ပေါက်လာပါသည်။ ကိုသက်နှင်းသည် ဤမျှကြီးကျယ် သော ကိစ္စကြီးများနှင့်ပတ်သက်၍ ကျွန်တော့်ကို ကောင်းစွာ စိတ်ချဟန်မတူပါ။ ကျွန်တော်များ သစ္စာဖေါက် လေမလားဟုလည်း အနည်းငယ်သံသယရှိဟန်တူပါသည်။ ကျွန်တော့်ကို မျက်ခြည် အပြတ်မခံပါ။ လက်ဖက် ရည်ဆိုင်သို့သွား၍လက်ဖက်ရည်သောက်ကြပြီးလျှင် နံနက်၁၀နာရီထိုးသော်၊ ဦးစောက “တစ်ညအိပ်ထက် ဘယ်နည်းနဲ့မှ ပိုမကြာကြစေနှင့်”ဟူသောအမိန့်အတိုင်း ဖျာပုံသင်္ဘောနှင့်ရန်ကုန်သို့ပြန်လိုက်လာကြပါသည်။

ပတ်သက်ရာလူအားလုံးကျွန်တော်တို့တတွေမှာအစက ဦးစောကဲ့သို့ ပုဂ္ဂိုလ်ကြီးနှင့်ပေါင်းသင်းရ၍ဂုဏ်ရှိသည် ဟုထင်မိပါသည်။သူသည်မျိုးချစ်စိတ်ထက်သန်သော ခေါင်းဆောင်တစ်ယောက်ဖြစ်သည်ဟု ယူဆကြပါသည်။ သို့ရာတွင် ရက်ကလေး အတော်ကြာသောအခါ သူ့ကိုယ်ကျင့်တရားချို့ယွင်းမှု၊ ဓါးပြတိုက်ရန်ကြံစည်ချက်၊ အကျပ်ကိုင်လေ့ရှိခြင်း အစရှိသည်တို့အတွက် စိတ်ပျက်စပြုလာကြပါသည်။

ကျွန်တော့်မှာ ခေါင်းဆောင်ကောင်းတစ်ယောက် နှင့်နီးစပ်ရသည့်အတွက် ဝမ်းသာရသော အခြေအနေမှ အကြီးအကျယ်စိတ်ပျက်ရသော ဘဝသို့ ရောက်လာရပါသည်။ သို့ရာတွင် နောက်မဆုတ်နိုင်ပါ။ သူ့အကြံ

www.burmeseclassic.com

အစည်များကို ရိပ်မိသောကြောင့် အလိမ္မာနှင့် ခွဲထွက်ရန်စိတ်ကူးပါသည်။ သို့ရာတွင် သူအနည်းငယ် သံသယဖြစ်လျှင်ဖြစ်ချင်း အသက်နှင့် ခန္ဓာ အိုးစားကွဲမည်မှာ သေချာပါသည်။ ကျွန်တော်တို့လောက်လူစားကို ပရွတ်ဆိတ်တစ်ကောင်ကဲ့သို့ လက်ချောင်းကလေး တစ်ချောင်းနှင့် ချေမှုန်းပစ်နိုင်ပါသည်။ အရှိန်အဝါကလည်းကြီးပါသည်။ အစိုးရပိုင်းနှင့် နေရာအများတွင် သူ့ဩဇာမှာ ကြီးမားတုန်းပင် ဖြစ်ပါသည်။

တခါတရံ သူငယ်စဉ်က သူနှင့်ရန်သူဖြစ်ခဲ့သူများကို မည်သို့လုပ်လိုက်ပုံများကို ပြောပြလေ့ရှိသည့်ပြင်၊ သူ့ကို မကောင်းကြံသူမှန်လျှင် တိမ်ဖျားတွင် တက်ကပ်နေသည်ပင်ဖြစ်စေ၊ ရအောင်ချမည်ဖြစ်ကြောင်း၊ သူ့ထက် အသက်အများကြီး ကြီးသော အရာရှိကြီးတစ်ဦးသည် သူ့အားအစ်ကိုကြီးဟုခေါ်ကြောင်း၊ ထိုသူသည် သူ့အား နိမ့်ကျအောင် အကြီးအကျယ်ချောက်တွန်းခဲ့ဘူးကြောင်း၊ သို့ရာတွင် မကြာသေးမီက သူ့ကို လာရောက်တောင်းပန်ကြောင်း၊ အိမ်ရှေ့သရက်ပင်အောက်တွင်သူ့ခြေထောက်ကိုလာဆုပ်ကြောင်း၊ သူက "ကိစ္စမရှိပါဘူး" ဟုပြောလိုက်ကြောင်း၊ သို့သော် ဤလူမျိုးကို ဘယ်နည်းနဲ့မှမကြေကြောင်း၊ တိမ်ဖျားတွင်ကပ်နေစေဦး၊ မြေကြီးကလူ ဖြစ်သောကြောင့် တစ်နေ့မြေကြီးရောက်လာလျှင် ဘယ်နည်းနှင့်မျှ သူ့လက်ကမလွတ်ကြောင်း၊ စသည်ဖြင့်လည်း အာရပါးရ ဒေါနှင့်မောနှင့် ပြောလေ့ရှိပါသည်။

ထို့ကြောင့် ဦးစောက "တစ်ညဥ့်အိပ်ထက်ပိုမကြာစေနဲ့"ဟု မှာသည်ကို ကျွန်တော်တို့ မလွန်ဆန်နိုင်ပါ။ အိပ်မွေ့ချ ထားခြင်းခံရသော သူများကဲ့သို့ပင် ဖြစ်နေပါသည်။ သူ့ဩဇာသည် ကျွန်တော့်အပေါ်တွင်သာမက အားလုံးသောကျွန်တော်တို့လူစုအပေါ်တွင် လွှမ်းအုပ်လျက်ရှိပါသည်။

ယနေ့အထိ ဦးစောအိမ်သို့ကျွန်တော်ရောက်နေသည်မှာ တလကျော်ကျော်ရှိပါပြီ။ ဦးစောအိမ်က လက်ဖက်ရည် အချိုသောက်၍ ထမင်းသာစားပါသည်။ ဆေးလိပ်ဖိုး တစ်ပြားပင် မယူဖူးပါ။ ကျွန်တော့်အိမ်က ငွေ၂၀၀ခန့် ပါခဲ့သည့်အထဲမှပင် ဆေးလိပ်ဝယ်သောက်ပါသည်။ ဦးစောကလည်း ပိုက်ဆံမပေးပါ။ အခြားလူများအား ပေးသည်ကိုလည်း မမြင် မတွေ့မိပါ။ လူအများအတွက် ချက်ရသဖြင့် တခါတရံ ဟင်းမကောင်းပါ။ ထိုအခါမျိုးတွင် အခြား ၄၊ ၅ယောက်နှင့်အတူ မြို့ထဲသွားပြီး ကိုယ့်ပိုက်ဆံနှင့် ကိုယ် ထမင်းဝယ်စားကြပါသည်။ တစ်ယောက်တည်း ၂ယောက်တည်းလည်းမသွားပါ။ သံသယအဖြစ်မခံနိုင်ပါ။ သူအယုံကြည်ဆုံး လူအချို့နှင့် အတူသွား၍ အတူပြန်ကြပါသည်။ ကျပ်တည်းလာသောရက်ပိုင်းများတွင်မူ လုံးလုံးမထွက်နိုင်ကြတော့ပါ။

ဘရင်းဂန်းများမရောက်မီက ကျွန်တော့်မိန်းမမှာ ကိုယ်လေးလက်ဝန်ကြီးနှင့်ဖြစ်သဖြင့် အိမ်ပြန်လိုကြောင်း ကိုသက်နှင်းကိုပြောပြရာ၊ကိုသက်နှင်းကဦးစောကိုသူပြောပေးမည်ဟုပြောပါသည်။သို့သော်လည်း ဘရင်းဂန်းများ သွားပို့မှပင်ရောက်ခဲ့ရပါသည်။ ယခုလည်း ကိုသက်နှင်းအား ခေတ္တပြန်လိုကြောင်း သုံးလေးကြိမ်မျှ ကျွန်တော်ပြောပြရာ၊ ကိုသက်နှင်းက အရိပ်အခြည်ကြည့်ပြီး သူပြောပေးပါမည်ဟု ပြောပါသည်။ သို့ရာတွင် သူကိုယ်တိုင်လည်း ပြောရဲပုံမတူလှပါ။ ကျွန်တော်လည်း တိုက်ရိုက်မပြောဝံ့ပါ။ ဦးစောကလည်း ကျွန်တော်တို့ ရောက်ခါစနှင့် မတူတော့ပါ။ မျက်နှာတော်တော်တင်း၍ စိတ်အတော် ခက်ထန်နေပါသည်။

ဦးစောအိမ်သို့ရောက်သည့်အထဲတွင် ကျွန်တော်တို့မှာ နောက်အကျဆုံးလောက်ဖြစ်ပါသည်။ ဦးစောကလည်း လူကြီးများကဲ့သို့ပင်ဆက်ဆံပါသည်။ သို့ရာတွင် တစ်ခါမှ ကျွန်တော်တို့နှင့်အတူရော၍ ထမင်းမစားဘူးပါ။ ကျွန်တော်တို့ရောက်ခါစကတွေ့ရသည်မှာ အိမ်ဘေးကန်ဘက် မျက်နှာပြုသောနေရာကလေးတွင် လသာသာ

အောက်၌ သူတစ်ယောက်တည်းထမင်းစားလေ့ရှိပါသည်။ ဒေါ်သန်းခင်နှင့် ဘေဘီစောတို့ပင် အတူစားသည်ကို မတွေ့ဘူးပါ။ ဟင်းတစ်ပွဲပြီးတစ်ပွဲ လာချသည်ကို စားလိုက်၊ ကန်ဘက်ကြည့်ပြီး စဉ်းစားလိုက်နှင့် တစ်ယောက်တည်း ဇိမ်ရှိရှိ စားလေ့ အကြံထုတ်လေ့ရှိပါသည်။ သူ့ထမင်းပွဲနားသို့ အိမ်သားများ မည်သူမျှ မလာကြပါ။ ကျွန်တော်နှင့် ကိုသက်နှင်းမှာ ရောက်ခါစဖြစ်သောကြောင့် သူစားနေသော မြန်မာထမင်းဝိုင်းနှင့် မလှမ်းမကမ်းနေရာရှိစားပွဲကလေးတွင်လက်ဖက်ရည်ကြမ်းသောက်နေမိကြပါသည်။ သူကြိုက်သည် မကြိုက်သည်လည်းမသိပါ။ ဘယ်ဟာကိုဦးစောကြိုက်၍ ဘယ်ဟာကို မကြိုက်သည် အိမ်မှာ ဘာစည်းကမ်းတွေရှိသည်ကိုလည်း ကျွန်တော်တို့ မသိကြပါ။

အရက်ကလေးကို ဇိမ်ခံသောက်ပြီးနောက် ဦးစောသည် ထမင်းစားနေရာမှနေ၍ တခါတရံ တခွန်းစ နှစ်ခွန်းစ ကျွန်တော်တို့ဆီကိုစကားလှမ်းပြောပါသည်။သူပြောမှပင်ကျွန်တော်တို့လည်းပြန်ပြောကြပါသည်။ သူကလည်း တစ်ခွန်းတလေပြောပြီး နောက်မှီကလေးကို မှီလိုက်၊ လက်သုတ်ပဝါနှင့် လက်များကို ပွတ်လိုက်၊ စားလိုက်နှင့် စိတ်ကူးထုတ်နေဟန် တူပါသည်။ လမသာလျှင်လည်း အိမ်တွင်းမှ မီးရောင်ကလေးက လသာရောင်မျှလောက် ထိုးပေးလျှက်ရှိပါသည်။ရေဒီယိုတီးဝိုင်းကလည်းအိမ်ခန်းထဲမှနေ၍ငြိမ့်ငြိမ့်ညောင်းညောင်း ဖြည်းဖြည်းသာသာ ဖြင့် လျှံထွက်လျှက်ရှိပါသည်။ ထမင်းစားပြီးသောအခါ ခဏတစ်ဖြုတ် ကျွန်တော်တို့ကို ရယ်စရာမောစရာ လှမ်းပြောတတ်ပါသေးသည်။ တစ်ခါထမင်းစားလျှင် အနည်းဆုံး တစ်နာရီခန့်ကြာပါသည်။ များသောအားဖြင့် ကျွန်တော်တို့မှာသူထမင်းစားပြီးသည်အထိထိုစားပွဲကလေးတွင်မရှိကြပါ။သူတစ်ယောက်တည်းသာ သူ့နေရာနှင့်သူ အချိန်ယူပြီး အကြံဉာဏ်ထုတ်နေလေ့ရှိပါသည်။

ဝါဆိုလ မိုးရာသီရောက်လာသောအခါတွင်မူ တိုက်တွင်းအလယ်ခန်းရှိ ထမင်းစားပွဲတွင် သူတစ်ယောက်တည်းပင် စားလေ့ရှိပါသည်။ မည်သူမှသူနှင့်အတူစားသည်ကိုမတွေ့ဘူးပါ။တစ်အိမ်လုံးကသူ့ကို အလွန်ကြောက်ကြရဟန်တူပါသည်။ ရောက်ခါစတွင် ဒေါ်သန်းခင်ရော ဘေဘီစောပါ အိမ်တွင် ရှိကြသည်ကို တွေ့ရပါသည်။ များမကြာမီဘေဘီစောကလေးသည်ကျောင်းအိမ်ကျောင်းစားသွားနေပါသည်။များမကြာမီ ဒေါ်သန်းခင်ကိုလည်းမတွေ့တော့ပါ။ ရက်အနည်းငယ်ကြာမှ အင်းစိန်သို့သွား၍ ဥပုသ်သီတင်းစောင့်နေကြောင်းသိရပါသည်။

ဦးစောနေသောအိမ်တွင် ဦးစော ၊ ကိုဘညွန့် နှင့် ဆံပင်ဆံတိုနှင့် အခိုင်းအစေ မိန်းကလေးတစ်ယောက်သာ အိပ်ကြပါသည်။ အခြားသူများမှာ ဝင်းကြီးအတွင်းရှိ အခြားအိမ်များတွင် အိပ်ကြပါသည်။ ဤအချိန်ပိုင်းတွင် အချို့ကို နေရာခွဲ၍အိပ်စေသည်။ အချို့ကိုလည်း နေ့တာဝန်ညဥ့်တာဝန် ချထားဟန်တူပါသည်။ ဦးစောမှာလည်းခါတိုင်းနှင့်မတူအားလုံးအပေါ်တွင်တင်းကျပ်လာပါသည်။မျက်နှာသာမပေးတော့ပါ။ဇိမ်ရှိရှိအေးအေးချမ်းချမ်း စိတ်ကူးထုတ်ရင်း ထမင်းစားလေ့ရှိသော သူ့ထံမှ ဒေါပွပြီး ဆူညံသံ တခါတရံ ကြားရပါသည်။ ကျွန်တော်တို့နှင့် ပြေပြေပြစ်ပြစ် စကားစမြည်ပြောနေသော အချိန်အခါဟူ၍ မရှိတော့ပါ။

စောစောပိုင်းကဆိုလျှင်ဝင်းကြီးထဲ၌တော်မီသေနတ်လေ့ကျင့်သူကလေ့ကျင့်လေ့ရှိကြပါသည်။ဦးစောကိုယ်တိုင်လည်း တော်မီ၊ သို့မဟုတ် စတင်းကို ထုတ်လာကာ ကန်ဘေးတွင် တန်းစိုက်ထားသော သရက်ပင်များ အရင်းတွင် ထားရှိသည့် သံပုံးပေါက် စသည်တို့ကို လက်တည့်စမ်း လေ့ရှိပါသည်။ ကျည်ဆံတွေကလည်းပေါ၊ ခြံကြီးကလည်းကြီးသဖြင့် ခြံကြီးအတွင်း ဘာလုပ်နေသည်ကို အပြင်လူများ သိကြဟန်မတူပါ။

www.burmeseclassic.com

အကြောင်းသိ၍ တစုံတယောက်က ပြည်လမ်းမပေါ်မှ စောင့်ကြည့်မည်ဆိုလျှင်မူ သေသေချာချာသိနိုင်မြင်နိုင်ပါမည်။ သေနတ်ပစ်သည်မှာလည်း ပြည်လမ်းဘက်သို့ ဦးတည်၍ သစ်ပင်ခြေရင်းကို ချိန်ပြီးပစ်သဖြင့် ကျည်ဆံမှာ အပေါ်သို့ ထောင်မတက်ပါ။ သရက်ပင်နှင့်လွဲသွားစေကာမူ ရေကန်ထဲသို့သာ ရောက်ပါသည်။

ယခုမူ ဤလေ့ကျင့်ခြင်းမျိုးလည်းရပ်ဆိုင်းနေကြပါသည်။ဦးစောလည်းကားနှင့်အပြင်ထွက်လိုက်၊ ပြန်လာလိုက်နှင့်အလွန်အလုပ်ရှုပ်နေပါသည်။နေ့ရောညဥ့်ပါ အလုပ်များနေပါသည်။ အမှုထဲပါကြသော မေဂျာ ဗိုဗိုယန်းနှင့် ကက်ပတိန်ဘီဇင်တို့လည်း အိမ်ကို အဝင်အထွက် များကြသော လူမျိုးခြားများထဲတွင် အပါအဝင်ဖြစ်ကြပါသည်။ ကက်ပတိန်ဘီဇင်မှာ ဘရင်းဂန်းထုတ်သည့် နေရာတွင်ပင် အလုပ်လုပ်သူဖြစ်၍ ဘရင်းဂန်းထုတ်စဉ်က လက်မှတ်တုလုပ်ပေးသူဟုသိရပါသည်။စောဘဦးကြီးနှင့်အတူသေပြီဟု သတင်းစာထဲတွင်ပါဘူးပြီး မကြာမီက ရှိသေးသလိုလို သတင်းစာတစ်စောင်တွင်တွေ့လိုက်ရသော ကက်ပတိန် ဘီဇင် ပင်ဖြစ်ပါသည်။

အိမ်ပြန်လိုသောသူများမှာတော်တော်များနေကြပါလိမ့်မည်။ကိုသက်နှင်းကလည်းကျွန်တော့်အတွက် ပြောမပေးသဖြင့်ကျွန်တော်ခေတ္တပြန်လိုကြောင်း အရဲစွန့်၍ပြောဘို့ကြံမိပါသည်။ သို့ရာတွင်တစ်နေ့သောညနေ၌ဦးစောသည်အိမ်ဝင်းထဲတွင်စိတ်ကူးထုတ်ရင်း ခပ်ဖြည်းဖြည်းလမ်းလျှောက်နေပါသည်။ ကျွန်တော်တို့သုံးယောက်မှာလည်း ဦးစောနှင့်သိပ်မဝေးပါ။ အုတ်ဖိုနယ်ဖက်မှ ကိုရှိန်ကလေးဆိုသူသည် (ပို၍အသက်ကြီးသောကိုရှိန်ကိုမူ ကိုရှိန်ကြီးဟုခေါ်သည်) ဦးစောအနီးသို့ ရို့ရို့ကလေးသွားကာ “ကျွန်တော့်ကို ပြန်ဖို့ ခွင့်ခဏပေးပါ၊ ၂ရက်အတွင်းကျွန်တော်ပြန်လာပါမယ်”ဟုပြောရာ၊ ဦးစောက“လူတွေ ဒီလောက်အလုပ်ရှုပ်နေရသည့်အထဲ ခင်ဗျားက အိမ်ပြန်ချင်သလား၊ ပြန် ပြန် ဘယ်တော့မှ ပြန်မလာခဲ့နဲ့” စသည်ဖြင့် ငေါက်ငန်းမန်မဲလိုက်ပါသည်။ ဤသို့ပြောနေသည်ကိုကျွန်တော်တို့ကြားလည်းကြားနေရပါသည်။မြင်လည်းမြင်နေကြရပါသည်။ ထို့ကြောင့် ကျွန်တော်လည်း လက်လျှော့ လိုက်ပါသည်။

လူ၃၀ကျော်ရှိကြသည့်အနက် ဦးစောက ဘယ်သူတွေသည် အရင်းဆုံး၊ စိတ်အချရဆုံး၊ ဘယ်သူတွေကို အစစ တိုင်ပင်နိုင်သည်။ ဘယ်သူတွေကိုမူမတိုင်ပင်နိုင်၊ ဘယ်သူတွေကိုဘယ်လိုနေရာမှာအသုံးချရမည် စသည်တို့ကို ဝေဘန်တိက ပြုထားပြီးဟန်ရှိပါသည်။ ဤလူစုထဲတွင် ကိုစိုးမှာ အရင်းကျဆုံးလူတစ်ယောက်ဖြစ်ပါသည်။ သူဤအိမ်သို့ရောက်နေသည်မှာလည်းအကြာဆုံးသူတစ်ယောက်ဖြစ်သည့်အပြင် ဂဠုန်အစစ်ဆုံးလည်းဖြစ်ပါသည်။ကိုစိုးမှာမင်းလှမြို့နယ်ကဖြစ်၍စားနိုင်သောက်နိုင်ချောင်ချောင်လည်လည်ဖြစ်ပါသည်။ အသက်၄၀ကျော်လောက် ရှိပါပြီ။

ကိုဘညွန့်မှာ အိုးသည်ကုန်းမြို့ တရားရုံးတစ်ရုံးတွင် ရှေ့ဖတ်စာရေးလုပ်ဖူး၍ အကြံဉာဏ်ကောင်းသူတစ်ဦးဖြစ်ပါသည်။ ဦးစောက သူ့အိမ်တွင် အတူနေစေ၍ အတော်လည်း ယုံကြည်ပါသည်။ အသက်၃၀အောက်မှာပင် ရှိပါလိမ့်မည်။

ကိုသက်နှင်းမှာလည်း ကျိုက်လတ်မြို့က ဂဠုန်လက်ဟောင်း ဖြစ်ပါသည်။ ဦးစောကို အလွန်လေးစား၍ ဦးစောကလည်း အလွန်ယုံကြည်ပါသည်။ ထိုအခါက အသက်၄၀ကျော်လောက်ရှိပါပြီ။

မှုံကြီးမှာ အုတ်ဖိုအနီးအနားတဝိုက် တောရွာကလေး တစ်ရွာက ဖြစ်ပါသည်။ ပညာလည်းမတတ်ရှာပါ။ ရိုးရိုး

www.burmeseclassic.com

အလုပ်ကြမ်းသမားတစ်ယောက်သာဖြစ်ပါသည်။ ဦးစောက သူခိုင်းသမျှရမည် ဆိုသောသဘောနှင့် ခေါ်ထားဟန်ရှိပါသည်။ အိမ်တွင်လည်း အခိုင်းအစေသဘောမျိုး ဆန်ဆန်ပင် နေရရှာပါသည်။ အမှုဖြစ်စဉ်က အသက် ၃၀နီးပါးလောက်ရှိပါလိမ့်ဦးမည်။

ရန်ကြီးအောင်မှာ ဦးစောတူ တော်ပါသည်။ ဦးစော ညီအစ်ကို တဝမ်းကွဲက မွေးသူဖြစ်ပါသည်။ ဘားလမ်းအချုပ်ခန်းထဲတွင် ရန်ကြီးအောင် ရန်ကြီးနိုင်တို့ နှစ်ယောက်နှင့် ကျွန်တော် ရက်ပေါင်း ၅၀လုံးလုံးအတူနေရရာ ထိုအခါမှပင် သူတို့နှင့်စကားပြောဘူးပြီး သူတို့ ဘဝဖြစ်အင် များကိုလည်းသိရပါသည်။

ရန်ကြီးအောင်မှာအဘမ်းခံရစဉ်က ၁၆နှစ်သာရှိပါသေးသည်။ရန်ကြီးနိုင်ဆိုသောကလေးမှာလည်းမတိမ်းမယိမ်းပင်ဖြစ်ပါသည်။ အလွန်ပင်ငယ်ကြပါသေးသည်။ရန်ကြီးအောင်သည်သတ်ရဲဖြတ်ရဲပစ်ရဲခတ်ရဲ မိုက်သွေးရှိသောလူငယ်ကလေးတစ်ယောက်ဖြစ်ပါသည်။သို့ရာတွင်ဗိုလ်ချုပ်အောင်ဆန်းကို လူကိုယ်တိုင် တစ်ခါမှမမြင်ဘူးပါ။ အတွင်းဝန်ရုံးကို မည်သို့ဝင် မည်သို့ထွက်ရသည်ကို သိဖို့ဝေး၍ အတွင်းဝင်ရုံးဆိုသည်မှာ ဘာဆိုသည်ကိုပင် သူမသိရှာပါ။ အခြားသူများနှင့်လိုက်သွားပြီး၊ အခြားသူများပစ်ခတ်သော လူစုထဲသို့ခိုင်းစေညွှန်ကြားသည့် အတိုင်း ဝင်ရောက်ပစ်ခတ်သူဖြစ်ပါသည်။ နိုင်ငံရေးလည်း ဘာမှနားမလည်ပါ။ ဘားလမ်းအချုပ်ခန်းအတွင်း၌ အတူနေရစဉ်လုပ်ကြံမှုကြီးထဲသို့သူပါလာရပုံကိုရန်ကြီးအောင်ကပြောပြ၍ဤအတိုင်းကျွန်တော်သိခဲ့ရပါသည်။

စိန်ကြီးသည် ကြို့ပင်ကောက်ဇာတိဖြစ်ပါသည်။ ဂျပန်တော်လှန်ရေးတွင် ထိုနယ်၌တာဝန်ထမ်းဆောင်ရသော တပ်မတော်သားကလေးတစ်ယောက် ဖြစ်ပါသည်။ သာယာဝတီပေါင်းတည်နယ် တဝိုက်မှ တပ်မတော်ထဲတွင် ကြီးပွားနေကြသူအတော်များများသည်သူနှင့်မိတ်ဆွေများဖြစ်၍တော်တော်ပင်ခင်မင်ကြကြောင်းသိရှိရပါသည်။

စိန်ကြီးနှင့် ရန်ကုန်ထောင်ကြီးကြိုးတိုက်အတွင်း ရက်ပေါင်းများစွာ အတူနေခဲ့ရသဖြင့် သူပြောပြချက်အရ ကျွန်တော်သိရှိရသည်မှာ အလွန်ဆန်းကြယ်လှပါသည်။ စိန်ကြီးမိဘများမှာပစ္စည်းဥစ္စာအတော်အသင့် ချမ်းသာကြပါသည်။နိုင်ငံရေးအားဖြင့်မျိုးချစ်ပါတီကိုထောက်ခံပြီးဦးစောကိုပုဂ္ဂိုလ်အရအလွန်လေးစားကြည်ညို သူများဖြစ်ကြပါသည်။ သူ့အစ်ကိုနှစ်ယောက်ကမူ ရိုးရိုးကုန်သည်များဖြစ်ကြပါသည်။

တော်လှန်ရေးပြီးသည့်နောက်စိန်ကြီးသည်ကြို့ပင်ကောက်ပြည်သူ့ရဲဘော်အဖွဲ့ ဖွဲ့စည်းရာတွင် အရေးကြီးသောရဲဘော်တစ်ယောက် အဖြစ်ဖြင့် ပါဝင်ခဲ့ရသည်။ ထို့နောက်စစ်ခေါင်းဆောင်ဖြစ်ပြီး များစွာတက်တက်ကြွကြွဆောင်ရွက်သူဖြစ်သည်။ သူ့မိဘများမှာဦးစောဘက်သာအားသန်သူများဖြစ်၍ စိန်ကြီးယခုကဲ့သို့ လုပ်ကိုင်နေသည်ကိုနည်းနည်းမှသဘောမကျကြပါ။ ဦးစောကလည်းဗိုလ်ချုပ်အောင်ဆန်းကိုယှဉ်ပြိုင်ရန် ပြင်ဆင်နေပြီဖြစ်ရာငင်းတို့သားတစ်ယောက်သည် ဦးစောကိုဆန့်ကျင်သောပြည်သူ့ရဲဘော်အဖွဲ့တွင်မားမားကြီးဆောင်ရွက်နေသည့်အတွက် ၎င်းတို့စိတ်ထဲတွင် မသက်သာကြဟု ဆိုပါသည်။

ဗိုလ်ချုပ်အောင်ဆန်းနှင့်အဖွဲ့သည် ပြည်လမ်းဘက်သို့ စည်းရုံးရေးထွက်ကြသည်။ ဦးစောကလည်း သူ့လူစုနှင့်သူ ထွက်ပြန်သည်။ ကြို့ပင်ကောက်သို့ရောက်သောအခါ စိန်ကြီးမိဘများနှင့် တွေ့၍ စိန်ကြီးအကြောင်းကို စကားစပ်မိကြသည်။ ထိုအချိန်က ဦးစောမှာ လူငယ်လူရွယ်၊ လူတော်လူကောင်း အလွန်လိုနေသော အချိန်ဖြစ်သဖြင့်လူထုထောက်ခံမှုရှိ၍ ခေါင်းဆောင်မှုအတော်အသင့်ရနေသောစိန်ကြီးအကြောင်းကို ကြားရသောအခါ

ငန်းငန်းတက် လိုချင်လေတော့သည်။

စိန်ကြီးမိဘများက ၄င်းတို့သားအား ပြည်သူ့ရဲဘော်တပ်ဖွဲ့မှထွက်၍ ဦးစောနောက်သို့လိုက်ရန်ပြောရာ စိန်ကြီးက ခါးခါးသီးသီးငြင်းသည်။ နိုင်ငံရေးအယူအဆချင်း မတူသူတစ်ဦးနှင့် ပေါင်း၍ မလုပ်နိုင်ကြောင်း တင်ပြသည်။ ဦးစောဝါဒကို မကြိုက်ကြောင်းလည်း အတိအလင်းပြောပြသည်။ မိဘများကမူ စိတ်မလျှော့ကြ၊ ၄င်းတို့သားအား အတင်းရောအဓမ္မပါ ဦးစောနှင့်ထည့်တော့သည်။ သားဖြစ်သူက မိမိမှာပြည်သူ့ရဲဘော် ခေါင်းဆောင် တစ်ဦးဖြစ်၍ ဤသို့မလိုက်နိုင်ကြောင်း ငြင်းဆန်သော်လည်း ဦးစောနှင့်တွေ့ဆုံပေးကြသည်။ ဦးစောသည် လူချင်းတွေ့စ ကျအောင်လုပ်နိုင်သောဝိဇ္ဇာတစ်ယောက်ဟုဆိုလျှင်လွန်မည်မထင်ပါ။ ကိုသက်နှင်း ခေါ်သွား၍ စိန်ကြီးထက် အသက်ကြီးသဖြင့် အတွေ့အကြုံ အတော်အတန်ရှိသော ကျွန်တော်ပင်လျှင် ဦးစော အဆွဲခါတ်ကို မခံနိုင်ဘဲ ရှိခဲ့ပါသည်။ သတ္တိကောင်း၍ တက်ကြွသော လူငယ်ကလေးပင်ဖြစ်သော်လည်း ဦးစောကမူ မရအရဆွဲမည်မှာ သေချာပါသည်။ ဆွဲလည်းဆွဲခဲ့ပါသည်။

စိန်ကြီးသည် မိဘကို အားနာ၍၄င်း ဦးစောကို အားနာ၍၄င်း ကြို့ပင်ကောက်တရားပွဲတွင် ဦးစောအနားဌ် နေရပါသည်။ ဦးစောကလည်းသူနှင့် ဝေးဝေးမခွာစေဘဲ နေရာပေးသည်။ ကားနှင့်သွားလည်း သူ့ဘေးမှာပင် ထိုင်ခိုင်းသည်။ စိန်ကြီးကမူ အနည်းငယ်မျှစိတ်မချမ်းသာ။ ပြည်သူ့ရဲဘော်အချင်းချင်းလည်း ရှက်၍နေသည်။ မျက်နှာပင်မပြချင်။ထို့ကြောင့်ဦးစောပြည်ဘက်သို့ဆက်၍မတက်မီတစ်ချိန်တွင်စိန်ကြီးသည်လစ်ပြီးရှောင်ပြေး သည်။ ဦးစောသည် ခရီးဆက်မထွက်ဘဲ စောင့်နေသည်။ မိဘများက လိုက်၍ရှာကာ ဦးစောနှင့်အတူ လိုက်စေပြန် ပါသည်။ ဦးစောကလည်းကားပေါ်တွင် သူ့ဘေးကပင် ထိုင်လိုက်စေပါသည်။ လမ်းတနေရာတွင် စိန်ကြီးထပ်၍လစ်ပြန်သည်။ ဦးစောကလိုက်၍ရှာပြီးထပ်ခေါ်ပြန်ပါသည်။ နောက်တနေရာတွင်မူ စိန်ကြီးသည် ကြို့ပင်ကောက်အရောက် ပြန်ခဲ့သည်။ ဦးစောလည်းလိုက်မရှာနိုင်။ မစောင့်နိုင်ဘဲ ပြည်ဘက်သို့ဆက်၍ တက်သွားတော့သည်။

အသွားတွင်သာအစောင့်အရှောက်လို၍ခေါ်ခြင်းဖြစ်သည်။ အပြန်တွင်ခေါ်တော့မည်မဟုတ်ဟုစိန်ကြီးကယူဆ ကာ ခပ်ပေါ့ပေါ့ပင်အိမ်ဌ်နေလိုက်သည်။ ကျားကုတ်ကျားခဲနိုင်သောဦးစောသည်အပြန်ခရီးတွင် စိန်ကြီးမိဘ များထံ ဝင်ရောက်နှုတ်ဆက်ပြီး စိန်ကြီးပြန်ရောက်မရောက်မေးသည်။ ထိုအခါစိန်ကြီးနှင့် ပက်ပင်းပါတွေ့ နေရာ ခက်ပြန်တော့သည်။ မိဘများက ၄င်းတို့သားကို ပြည်သူ့ရဲဘော်တပ်ဖွဲ့ထဲတွင် မမြင်လို၍ ဦးစောနှင့် ရန်ကုန်လိုက်သွားရန် အတင်းတွန်းထိုးထည့်ကြသည်။ ဦးစောကလည်းဇွတ်တရွတ်ခေါ်ပြန်သည်။ စိန်ကြီးသည် မိဘများစိတ်မကောင်းဖြစ်မည်စိုးသည်။ ဦးစောကိုလည်း အားနာသည်။ ထို့ကြောင့် ဦးစောဘေးက ထိုင်ကာ ရန်ကုန်သို့လိုက်ခဲ့သည်။

ထို့ပြင်စိန်ကြီးမှာ အခြားစိတ်ကူးလည်းပေါ်လာသည်။ အင်းယားစောင်းဦးစောအိမ်သို့ရောက်လျှင် ဦးစောသည် စိန်ကြီးအား အခြားသူများထက် မျက်နှာသာ ပိုပေးသည်။ ဂျစ်ကားကောင်းကောင်းနှစ်စီးရှိရာ စိန်ကြီးသည် ဂျစ်ကားတစ်စီးကိုဘယ်အခါမဆိုထုတ်မောင်းသွားလာနိုင်သည်။မကြာမကြာလည်း ကားမောင်းပြီးထွက်သွား လေ့ ရှိသည်။

စိန်ကြီးသည် လူရည်သန့်သည်။ စကားမှန်မှန်ပြောသည်။ ဆက်ဆံရေးကောင်းသည်။ သပ်ရပ်ကောင်းမွန်စွာ

www.burmeseclassic.com

ဝတ်စားလေ့ရှိသည်။ ဦးစောကိုလည်း ခပ်မှန်မှန် ခပ်တည်တည်ပင် ပြောဆိုဆက်ဆံပေါင်းသင်းပါသည်။ မျက်နှာလို မျက်နှာရအပိုအလို ပြောဆိုဆက်ဆံခြင်းမရှိ။ ထို့ကြောင့် ဦးစောကလည်း သူ့ကို အထင်မသေးနိုင်။

ဂျပန်ခေတ်က ကြို့ပင်ကောက်နယ်သို့ ရန်ကုန်မှ စစ်ပြေးပြေးကာ လာရောက်နေသူများအနက် ကျောင်းသူရွယ် မိန်းကလေးတစ်ဦးသည် ဖက်ဆစ်တော်လှန်ရေးအချိန်တွင် တော်လှန်ရေး၌ ပါလာသည်။ သူနာပြုလုပ်ငန်း တာဝန်များကိုဆောင်ရွက်နေသည်။ထိုမိန်းကလေးနှင့်စိန်ကြီးသည်လူငယ်တို့ဘာဝသမီးရည်းစားဖြစ်ကြသည်။ သို့ရာတွင် စိန်ကြီးမိဘများက ၎င်းတို့သားကို ထိုမိန်းကလေးနှင့် သဘောမတူ။ မိန်းကလေးမိဘများကလည်း သူတို့သမီးကို စိန်ကြီးနှင့်သဘောမတူ။ စစ်ပြီးသောအခါမိန်းကလေးနှင့်မိဘများသည် ကြည့်မြင်တိုင် စမ်းချောင်းသို့ ပြန်၍ပြောင်းလာရာ ပျိုရွယ်သူနှစ်ဦးမှာ ချစ်ပင်ပျိုးစဥ်ပင် ခွဲခွာလိုက်ကြရသည်။ မလွဲသာ၍ ဦးစောနှင့်ရန်ကုန်လိုက်ခဲ့ရသောစိန်ကြီးသည် သူ့ချစ်ရည်းစားကိုတွေ့အောင်ရှာရန် အခွင့်ကောင်းရတော့သည်။ ထို့ကြောင့်ပင် ဂျစ်ကားတစ်စီးယူကာ စိန်ကြီးထွက်ထွက်သွားခြင်းဖြစ်သည်။တခါတရံသူ့သူငယ်ချင်း မိတ်ဆွေများရှိရာပြည်သူ့ရဲဘော်တပ်ဖွဲ့သို့လည်းအလည်အပတ်သွားလေ့ရှိသည်။ဤအကြောင်းကို ဦးစောမသိပေ။

သူ့ရည်းစားသည်သည် ကျောင်းပြန်၍နေသည်။ ဂါဝန်ကလေးနှင့် ကွန်ဗင့်ကျောင်းတစ်ကျောင်းသို့တက်သည်။ စိန်ကြီးကရှာ၍တွေ့ကသောအခါဝမ်းသာကြသည်။တခါတရံကျောင်းပြေးပြီးစိန်ကြီးနှင့်အတူအင်းယားဘက်သို့ သွားကာ အချိန်ကုန်သည်အထိ စကားပြောနေတတ်ကြသည်။ စိန်ကြီးကမူ မိန်းကလေးကို ညှာတာသည်။ သစ္စာမဖေါက်။အတူမနေနိုင်သေးသည့်အခြေနေကိုလည်းပြောပြထားသည်။ကြို့ပင်ကောက်သို့စိန်ကြီးမပြန်နိုင် သော အကြောင်းတစ်ကြောင်းမှာ ဤအကြောင်းလည်းတစ်ခုအပါအဝင်ဖြစ်လေသည်။

ထို့ပြင် သဘောလည်းကောင်း၊ ငယ်ရွယ်သူကိုလည်း ချစ်ခင်တတ်သော စိန်ကြီးအား ကလေးငယ်အရွယ် ၁၃နှစ်သမီး ခန့်သာရှိသေးသော ဘေဘီစောကလေးကလည်း အလွန် ခင်သည်။ “အစ်ကို-အစ်ကို”နှင့် ခေါ်၍ နေလေ့ရှိသည်။ စိန်ကြီးကလည်း ဘေဘီစောအား နှစ်မငယ်ကလေးအရင်းသဖွယ် ယူဆသည်။

ဤကလေးကိုခင်မင်မှုသည်လည်း ဦးစောဝါဒအစစကိုမကြိုက်သော စိန်ကြီးအဘို့ ဦးစောထံမှ ထွက်မသွားနိုင် သော အကြောင်းတစ်ရပ်ဖြစ်သည်။

တနေ့ညနေတွင် ခါတိုင်းညနေများကဲ့သို့ အင်းယားကန်တွင် ကျွန်တော်ရေချိုးဆင်းပြီးအဝတ်အစားလဲကာ အနည်းငယ်အညောင်းဆန့်ရန်အတွက် အိမ်ရှေ့ကွက်လပ်ဘက်သို့ရောက်ခဲ့ပါသည်။ ဤအချိန်တွင် ဦးစောနှင့် အခြား ၃ဦးလောက်သည် အိမ်ရှေ့ပိုင်း တနေရာတွင် ထိုင်ကာ တစုံတခု တိုင်ပင်နေကြပါသည်။ ဦးစောက ကျွန်တော့်ကို မြင်သောအခါ လှမ်းခေါ်ပြီး “ ကဲ ကိုသုခ အတော်ဘဲ ” ဟုဆိုပါသည်။း ကျွန်တော်လည်း ကုလားထိုင်အလွတ်တစ်ခုတွင် ဝင်ထိုင်လိုက်ပါသည်။ “ကျွန်တော်တို့မှာ အရေးကြီးတဲ့ ကိစ္စ တစ်ခုရှိတယ်။ ကိုသုခ ကားမောင်းရလိမ့်မယ်။ အရင်ကိစ္စထက် အရေးကြီးတဲ့ကိစ္စဘဲ။ ဘယ်နှယ့်လဲ။ မောင်းနိုင်ပါ့မလား။” ဟုမေးပါသည်။ ကျွန်တော်လည်း “ဘာကိစ္စဖြစ်ပါသလဲ” ဟုပင် မမေးတော့ပါ။ “မောင်းတာပေါ့” ဟု ဖြေလိုက်ပါသည်။ သူဘာခိုင်းခိုင်းလုပ်ရမည့်အခြေအနေတွင်ရှိရကားမောင်းခိုင်းသည်ကိုမောင်းရမည်ပင်ဖြစ်ပါ သည်။ တစ်အိမ်လုံး ဦးစောအိမ်တွင် ရှိနေသောပရိတ်သတ် ၃၀ကျော်တွင် ကားမောင်းတတ်သူက ၃ယောက်သာ ရှိပါသည်။ ခင်မောင်ရင် စိန်ကြီးနှင့် ကျွန်တော်တို့ဖြစ်ကြပါသည်။ ဤအကြောင်းကို ဦးစောသိပြီးဖြစ်၍

သူ့အစီအစဉ်တွင် ထည့်သွင်းတွက်ချက်ပြီး ဖြစ်ဟန်တူပါသည်။

“မောင်းပါ့မယ်”ဆိုသောစကားပြန်ရပြီးသည့်နောက် ဦးစောသည် မူလလူ၃ယောက်နှင့်ပင် ဆက်လက်၍ စကားပြောနေပါသည်။ ခပ်တိုးတိုးပင်ဖြစ်ပါသည်။ “ဗိုလ်ချုပ်”စသည်ဖြင့်သူ့စကားများထဲတွင်နာမည်နာမ တစ်လုံးမှ မပါပါ။ သို့ရာတွင် မည်သို့တက်၊ မည်သို့ဝင်၊ မည်သို့ပစ်ခတ်ရမည်စသည်များကို ပြောနေခြင်းဖြစ်ရာ တစုံတခုသော သတ်ဖြတ်မှုကို စီစဉ်နေခြင်း ဖြစ်သည်ကိုကား အနီးတွင် ထိုင်လျက် ရှိသောကျွန်တော်သည် ကောင်းစွာရိပ်မိပါသည်။ကျွန်တော့်အားတမင်ခေါ်ယူတိုင်ပင်ခြင်းမဟုတ်ပါ။အိမ်ရှေ့ထွက်လာ၍ ခေါ်ပြောခြင်းသာဖြစ်ပါသည်။ အခြားသူ၃ယောက်ကမူ အပိုင်းအဆစ်တွေသိပြီး ဖြစ်ဟန်တူပါသည်။

ထို့နောက်လူစုကွဲသွားကြပါသည်။ မည်သူတွေနှင့် မည်သို့ကြိုတင်ပြင်ဆင်ထားသည်ကိုကား ကျွန်တော်ဘာမှ မသိပါ။ယခုလူစုခွဲကြရာတွင်လည်းဘယ်သူကဘာတာဝန်စသည်ဖြင့်သေသေချာချာခွဲသည်ဟုလည်းမကြားပါ။ ဦးစောထသွား၍အခြားသူများလည်းထသွားကြခြင်းဖြစ်ပါသည်။သူတို့ကိုကြည့်ရသည်မှာ ခပ်ပေါ့ပေါ့ပင်ဖြစ်၍ တစုံတရာအခက်အခဲရှိမည်ကိုပူပင်သောဟန်အမူအရာကိုမတွေ့ရပါ။ထိုနေ့မှာ၁၉၄၇ခု၊ဇူလိုင်လ၁၈ရက်နေ့ဖြစ်ပါသည်။

ညမိုးချုပ်သော်ဤလူစုသည်တနေရာတည်းတွင်အတူတူအိပ်ကြပါသည်။ ဤကိစ္စနှင့်ပတ်သက်၍စကားတစ်ခွန်းမှ မပြောကြပါ။ တစ်ယောက်မှလည်း စကားမစပ်ကြပါ။ ဦးစောမျက်ကွယ်တွင် တော်သည်မတော်သည် ဘာဘယ်သို့ဟူ၍လုံးလုံးတိုင်ပင်ရဲခြင်းမရှိကြပါ။တစ်ယောက်တစ်ယောက်လည်းဘယ်လောက်ယုံကြည်ရသည် ဆိုသည်ကို မသိနိုင်ပါ။ တိုင်ပင်မိရာတွင် အစွန်းအစထွက်၍ သံသယဖြစ်ဖွယ်စကားတစ်ခွန်းကို ပြောမိပါလျှင် ထိုသူမှာ မုချသေရဘို့သာ ရှိပါသည်။

အိပ်ယာထဲမလှဲမီဝိုင်းဖွဲ့ပြီးဟိုစကားသည်စကား ရယ်စရာများကို ပြောနေကြပါသည်။ ဦးစောသည် ရုတ်တရက် ဝင်လာပါသည်။ ရယ်မောနေကြ၍ဖြစ်ပါသည်။ “မထကြနဲ့မထကြနဲ့”ဟုလည်းလက်ကပြကာပြုံးနေပါသည်။ “ဘာတွေများပြောနေကြလည်း”ဟုလည်း မေးလိုက်ပါသည်။ ကျွန်တော်တို့ထဲမှတစ်ယောက်က “အလကား ရယ်စရာတွေပြောနေတာပါ”ဟုဖြေလိုက်ပါသည်။ ခဏသာမတ်တပ်ရပ်နေပြီးနှုတ်ဆက်ကာသူ့အိမ်သို့ပြန်သွားပါသည်။ ကျွန်တော်ရောက်နေသော ရက်ပေါင်း၄၀ခန့်အတွင်း ကျွန်တော်တို့နေရသော ဤအိမ်ကလေးသို့ ဦးစောလာသည်မှာ ဤတစ်ကြိမ်သာဖြစ်ပါသည်။ အရေးကြီးသော အချိန်ပိုင်းဖြစ်၍ သူနှင့်တွေ့ဆုံပြီးနောက် ကျွန်တော်တို့ချင်း ဘာတွေ ဆွေးနွေးတိုင်ပင်နေသည်။စိတ်ချရမည်။ မချရမည်စသည်တို့ကို အကဲလာခတ်ခြင်းဖြစ်ဟန်တူပါသည်။ ကျွန်တော်တို့ရှိရာ အိမ်ထဲသို့မဝင်မီက အပြင်ဘက်မှ မည်မျှကြာကြာ ရပ်ကြည့် အကဲခတ်ပြီး နားထောင်ပြီး ဆိုသည်ကို လည်း ကျွန်တော်တို့မသိပါ။

နံနက်မိုးလင်းပြီး ရေမိုးချိုးပြီး လက်ဖက်ရည်အချိုသောက်ကြပါသည်။ ၁၉၄၇ခု၊ ဇူလိုင်လ ၁၉ရက်နေ့၊ ၁၃၀၉ခု ဝါခေါင်လဆန်း ၂ရက် စနေနေ့ဖြစ်ပါသည်။

ဦးစောက ခေါ်ခိုင်း၍ အမှုထဲပါသူတချို့ သွားကြပါသည်။ ယူနီဖေါင်းများဝတ်ကြရန်။ အသင့်ပြင်ကြရန်ပြောပါသည်။

ခဲယမ်းမီးကျောက်အစုနှင့်စစ်ယူနီဖေါင်းအစုံပေါင်းမြောက်မြားစွာအထပ်လိုက်အပုံလိုက် ဦးစောအိပ်သောအခန်း ထဲတွင် ရှိပါသည်။ စစ်ဦးထုပ်များလည်း ကားရုံအခန်း ၂ခန်းထဲတွင် အများကြီးဖြစ်ပါသည်။

မှတ်မိပါသေးသည်။ ဘဏ်တိုက်ကို စီးရန်ကြံစဉ်က ပါရမည့်သူများ ယူနီဖေါင်း ဝတ်ကြည့်ကြရာ တော်သူ တစ်ယောက်မှမရှိ၍အားလုံးပြင်ချုပ်ခဲ့ကြရပါသည်။ ထိုအစီအစဉ်တွင် ပါခဲ့သူများအတွက်မူ ဦးစောအခန်း ထဲမှယူနီဖေါင်းယူရန်မလိုတော့ပါ။ ကျွန်တော့်မှာကားမောင်းရမည့်သူဖြစ်သောကြောင့် "ကျွန်တော်ကော ယူနီ ဖေါင်းဝတ်ဖို့လိုပါသလား" ဟုမေးရာ ၊ ဦးစောက "ဘောင်းဘီတော့ဝတ်ပါ။ အင်္ကျီတော့ ကိစ္စမရှိဘူး။"ဟု ပြန်ပြောပါသည်။

အိမ်ကလေးသို့ပြန်ပြီးဘောင်းဘီစိမ်းနှင့်ရှပ်လက်တိုအဖြူကိုဝတ်ကာကျွန်တော်ပြန်လာသောအခါ " ပစ်ဖို့ထဲက တစ်ယောက်လိုနေတယ်"ဦးစောနှင့်ကိုစိုးတို့လူစုပြောနေကြပါသည်။သဲသဲကွဲကွဲဆုံးဖြတ်ကြရသေးဟန်မတူပါ။ ထို့နောက် "ရန်ကြီးအောင်ဘဲကောင်းတယ်" ဟုပြောကြကာ ရန်ကြီးအောင်ကို ခေါ်ပြီး ယူနီဖေါင်းများ ကိုစိုးနှင့် ကိုသက်နှင်းတို့က ဝိုင်းဝတ် ဆင်ပြင်ပေးကြပါသည်။ ထို့နောက်စစ်တပ်တံဆိပ်များတပ်ဆင်ကြပါသည်။ ကောင်းစွာ မတပ်တတ်ကြသဖြင့် ရယ်ကြရပါသေးသည်။ နောက်ဆုံးတပ်ပြီးသည့်တိုင်အောင် စနစ်တကျ မှန်ကန်လိမ့်မည်မထင်ပါ။ ဘိနပ်များကလည်း သားရေစစ်ဘိနပ်ထူကြီးများမဟုတ်။ ကိုယ့်ဖာသာကိုယ်ဝယ်ပြီး တခါတရံစီးကြသော ကင်းဘတ်စ်ဘိနပ်အညိုများသာဖြစ်ပါသည်။ ဦးစောက ဝယ်မပေးပါ။ သေသေချာချာ ဂရုပြုကြည့်လျှင် စစ်သားမဟုတ်ကြောင်းသိသာလှပါသည်။

အသင့်ဖြစ်ကြသောအခါ ဦးစောက ခပ်တိုးတိုး ဟန်အမူအရာခပ်ဖြည်းဖြည်းနှင့် မှာစရာများကို မှာနေပါသည်။ ထိုအချိန်တွင်တယ်လီဖုန်းလာ၍ဦးစောသည်တယ်လီဖုန်းရှိသောအခန်းတွင်းသို့ထသွားပါသည်။ ကျန်ရစ်သော လူစုသည်စကားတစ်ခွန်းမှမပြောကြပါ။ ကိုယ့်စိတ်ကူးနှင့်ကိုယ်တွေးနေကြပါသည်။ ဦးစောသည် တယ်လီဖုန်း ကို အသံအုပ်ပြီး တိုးတိုးပင်ပြောနေပါသည်။ ဘာပြောနေသည်ကိုမသိနိုင်။ ဦးစောနှင့်မည်သူ တယ်လီဖုန်း စကားပြောနေကြသည်ကိုလည်းကျွန်တော်မသိပါ။ ခင်မောင်ရင်၊ မှုံကြီး၊ ကိုနီနှင့်ဝ ကိုဘညွန့်တို့ စောစော ကတည်းက ဒေါ်ဂျစ်နှင့် မြို့ထဲသွားနေကြသည်ကို အမှုဖြစ်လာမှသာ သိပါသည်။ ထိုအချိန်ကမူ မသိသေးပါ။ အိမ်အတွင်းတနေရာတွင်အစေခံမိန်းကလေးနှင့် ယောကျ်ားလေးတစ်ဦးရှိကြပါသည်။ ဦးစောက ထိုကလေးများ နှင့်တာဝန်ပေးထားသူထဲက အချို့လူများကိုအသိမပေးလို၍ ဤအရေးကြီးသောအချိန်တွင် တိုးတိုးဖြည်းဖြည်း လုပ်နေ ပြောနေဟန်တူပါသည်။

တယ်လီဖုန်းပြောပြီးနောက်ခြေကိုပင်ခပ်ဖြည်းဖြည်းနင်းပြီး ဦးစောပြန်လာပါသည်။ ခပ်တိုးတိုးပင်။ သို့ရာတွင် ဒေါပါပါနှင့် ပြန်ဆက်၍ "ဘာမှကြောက်စရာမရှိဘူး။ လုပ်စရာရှိတာကိုသာ သေသေချာချာ လုပ်ဖို့လိုတယ်။ သတိတော့ရှိရမယ်။ သတိဆိုတာကတော့ ပိုတယ်လို့မရှိဘူး" စသည်ဖြင့် မှာကြားနေပါသည်။ တယ်လီဖုန်း လာပြန်ပါပြီ။ ယခင်ကအတိုင်းဦးစောထပြီး တိုးတိုးပြောပြန်ပါသည်။ ထို့နောက်ပြန်လာပြီး ဆက်ကာ အားပေး စကား၊သတိပေးစကားများပြောနေပြန်ပါသည်။မကြာမီတယ်လီဖုန်းမည်သံကြားရပြန်ပါသည်။ဦးစောထသွား၍ ဖြည်းဖြည်းပြန်လာပြန်ပါသည်။ စကားတိုးတိုးပြောနေခိုက် တယ်လီဖုန်းတစ်ကြိမ်ထပ်လာပြီးနောက် ဦးစောက " ကဲ– သွားကြမယ်၊ ထကြပြင်ကြ" ဟုဆိုပါသည်။ ထိုအချိန်မှာ ၁၀နာရီခန့် ရှိနေမည်ဟုထင်ပါသည်။ မိုးအနည်းငယ်ရွာနေပါသည်။ အိမ်ပေါ်ကအဆင်းလိုက် အဝတ်ဖိနပ် ရော်ဘာခံဖဝါးနှင့် ရေညှိပေါ်နင်းမိ၍

ကျွန်တော်ချော်လဲရာ တော်တော်ပင် တင်ပါးဆုံနာသွားပါသည်။ ဦးစောက “ဘယ်နှယ်နေလဲ။ ဘယ်နှယ်နေလဲ” လိုက်မေးပါသည်။ ကျွန်တော်က အသာထပြီး ကိစ္စမရှိပါဘူးဟုပြန်ပြောကာ ကားဆီသို့ဆက်သွားပါသည်။ ထိုအခါကသာ တင်ပါးမနာဘဲ လက်ကျိုးသွားလျှင် ကျွန်တော်ကားမောင်းလိုက်ရမည်မဟုတ်ပါ။

ဂျစ်ကားကို ကျွန်တော်တို့ကိုယ်တိုင် အသင့်ပြင်ထားခြင်းမဟုတ်ပါ။ တော်မီဒုလက်နှင့် စတင်းတစ်လက်လဲ ကားပေါ်တွင်အဆင်သင့်ရှိပါသည်။ဦးစောကသူ့တာဝန်နှင့်သူ အားလုံးအဆင်သင့်ဖြစ်အောင် တာဝန်ချထားပြီး လုပ်ခိုင်းတားဟန်ရှိပါသည်။ ကားပေါ်တက်ပြီးမောင်းထွက်သွားရန် အားလုံးအသင့်ဖြစ်နေပါသည်။ ကိုစိုး၊ ကိုသက်နှင်း၊ စိန်ကြီးနှင့် ရန်ကြီးအောင်တို့ကားပေါ်ရောက်လျှင်ထွက်ပါတော့သည်။ဦးစောက လက်လှမ်းပြပြီး နှုတ်ဆက်ပါသည်။ ကားပေါ်ကလည်း ပြန်ပြ နှုတ်ဆက်ဟန် ပြုကြပါသည်။

အတွင်းဝန်ရုံးသို့သွားရာတွင်ပြည်လမ်းမကြီးပေါ်၌ ကင်း၂ကင်းရှိပါသည်။ကမာရွတ်ဂတ်အနီးတွင် တစ်ကင်း ၊ မြေနီကုန်းတွင်တစ်ကင်းဖြစ်ပါသည်။ စိန်ကြီးသည်ဤလမ်းများနှင့် ဤကင်းများကို ကောင်းကောင်းလေ့လာပြီး ဖြစ်ဟန်တူပါသည်။ အိမ်ကထွက်ပြီး ပြည်လမ်းအတိုင်း မောင်းနေရာမှ၁ဝမိနစ်ခန့်အကြာတွင် စိန်ကြီးက ဘယ်ကွေ့ခိုင်းပြီး ထိုလမ်းဤလမ်းစသည်ဖြင့်ညွှန်ပြကာ မောင်းခိုင်းပါသည်။ ထို့နောက်ဆက်မောင်းသွားရာ ဘယ်လမ်းက ဘယ်သို့မောင်းရသည်ဆိုသည်ကိုမူ ယခုမမှတ်မိတော့ပါ။ မကြာမီ ဤထောင်ကြီးနောက်ဖေးက ပြည်လမ်းမကြီးပေါ်သို့ရောက်လာပါသည်။ထို့နောက်ကော်မရှင်နာလမ်း၊မောင့်ဂိုမာရီလမ်း(ယခုဗိုလ်ချုပ်လမ်း) မှ စပတ်လမ်းကိုချိုးပြီး အတွင်းဝင်ရုံး စာတိုက်ကလေးအနီးရှိစပတ်လမ်းပေါ်မှ ပထမအပေါက်ကျယ်အတိုင်း ဝင်ရပါသည်။ ဂိတ်အဝင်တွင်ဘာဖြစ်သည်မသိပါ။ ကားအများပိတ်ဆို့နေကြပါသည်။ ထို့ကြောင့် ရပ်စောင့်နေကြရပါသည်။ ထို့နောက် စိန်ကြီးမောင်းခိုင်းသည့်လမ်းအတိုင်း ဆက်၍မောင်းကာ သူတို့ကိုတစ်နေရာ တွင်ချထားပြီး သူတို့ကိုတစ်နေရာတွင်စောင့်နေရပါသည်။ စိန်ကြီးက “ကားစက်မရပ်နဲ့” ဟုလည်း မှာခဲ့ပါသည်။

အတွင်းဝန်ရုံးပေါ်သို့ ၄ယောက်တက်သွားပြီး မကြာမီပင် “ ဖြောက်–ဖြောက် ”နှင့် အသံများကြားရသဖြင့် ပစ်ကုန်ကြပြီဆိုသည်ကို ကျွန်တော်သိပါသည်။ အသံမှာ သိပ်လည်းမကျယ်ပါ။ ဝုံးဝုံးဒိုင်းဒိုင်းလည်း မဖြစ်ပါ။ အရွက်တွေများသော သရက်ပင်ကို ကျောက်စရစ်ခဲကလေးများ နှင့် ဆုပ်၍ လှမ်းပစ်သည်ကို မလှမ်းမကမ်းမှ ကြားရသော အသံလောက်သာ ရှိပါသည်။ ဘယ်လိုဖြစ်နေသလဲ။ သူတို့ကပဲ ပစ်နေကြသလား၊ အပြန်အလှန် ပစ်နေကြသလား၊ စသည်ဖြင့် တွေးတောနေမိပါသည်။ ခဏကြာသော် သူတို့လှူသိုက် လှေကားမကြီး အတိုင်း ခပ်သုတ်သုတ် အပြေးကလေး ဆင်းလာကြပါသည်။ ကားစက်မှာ နိုးနေရာမှ သူတို့ပစ်နေသည့် အချိန်မှာပင် ရုတ်တရက်ရပ်သွားပါသည်။ နှိုးသောလည်းမရပါ။ သူတို့ဆင်းလာသည်ကို တွေ့၍ ထပ်နှိုးသော်လည်း မနိုးပါ။ ကားပေါ်လူတွေတက်မိ၍ စိန်ကြီးအတင်းနှိုးတော့မှ နိုးပါသည်။ ဤကားမှာ စိန်ကြီးကိုင်နေကြ ကားဖြစ်သည့်ပြင် ကျွန်တော့်ထက်လည်း သူက နားလည်ပါသည်။

စပတ်လမ်းဘက်သို့ပင်မောင်းထွက်ရပါသည်။ ထို့နောက်ဘယ်ချိုး ညာချိုး ဘယ်တစ်ခါချိုး ပြီး စတော့ကိတ် လမ်းအတိုင်းက ကန်တော်ကြီးသို့တက်ပါသည်။ ကျွန်တော်ကားမောင်းသည်ကိုအားမရကြပါ။ “ခင်ဗျားကား မောင်းတာနှေးတယ်၊ နှေးတယ်”ဖြင့် ကိုသက်နှင်းတဖျစ်တောက်တောက်ပြောနေပါသည်။ ကျွန်တော်ကလည်း ကိုယ့်အချိန်အဆနှင့်ကိုယ် အမြန်ဆုံးမောင်းနေခြင်းဖြစ်ပါသည်။

www.burmeseclassic.com

ဗဟန်းဘက်သို့ရောက်သောအခါ ကျွန်တော့်ကို ဖယ်ခိုင်းပြီး စိန်ကြီးမောင်းပါသည်။ ၃တန် ကုန်တင်ကားကြီးတွေကလည်းသွား၊ အခြားရိုးရိုးကားများကလည်းခရီးများချိန်ဖြစ်သဖြင့်အမြန်မောင်းရန်အလွန်ခက်သောနေရာဖြစ်ပါသည်။သို့ရာတွင်စိန်ကြီးသည်လျှင်မြန်ခြင်းကိုနည်းနည်းမျှမလျှော့ဘဲကားတွေပိတ်ဆို့နေသည့်ကြားထဲမှပင် အမြန်ဆုံးမောင်းနေပါသည်။ ၃တန်ကားပေါင်းများစွာကို ကျော်ပြီးပြီ။ ကားတစ်ကားကိုကျော်တက်လိုက် နောက်ရောက်သွားလိုက်၊ လမ်းကျယ်လျှင် ထပ်ကျော်တက်လိုက်၊ တခါတရံ ကပ်တရာစေးလမ်းပေါ်တက်၊ မြေနီလမ်းပေါ်တက်မောင်းပြန်ပါသည်။ကျွန်တော့်စိတ်ထဲ၌တနေရာရာတွင်ကားမှောက်၍သေလိမ့်မည်ဟုထင်မိပါသည်။ ဂျစ်ကားမှာ ဤထက်ပို၍ လျှင်မြန်နိုင်စွမ်း မရှိနိုင်တော့ပါ။

ခြံဝင်းဝသို့ရောက်လျှင် ခါတိုင်းကဲ့သို့ စောင့်မနေရပါ။ အသင့်စောင့်နေသူက ဖွင့်ပေးပါသည်။ ကားပေါ်ကနေပြီး ဦးစောကို လှမ်းကြည့်ကြရာမတွေ့ပါ။ အောက်ရောက်၍ ဟိုကြည့်ဒီကြည့်ကြည့်သော်လည်း မတွေ့ပါ။ တော်တော်ကလေးကြာမှကန်စောင်းဘက်မှလာနေသည်ကို တွေ့သဖြင့် ကိုစိုးနှင့် ကိုသက်နှင်းတို့က လက်သီးဆုပ်မြှောက်ကာ “အောင်ပြီ၊ အောင်ပြီ”ဟုလှမ်းအော်ကြွေးကြော် နှုတ်ဆက်ပါသည်။ ဦးစောမျက်နှာမှာ မကောင်းလှပါ။ ရွှင်ရွှင်ပြပြ အားရဝမ်းသာရှိသည့်အသွင်ကိုလည်း တွေ့ရပါ။ သို့ရာတွင် သူကလည်း လက်သီးဆုပ်မြှောက်ကာ “အောင်ပြီ၊ အောင်ပြီ” ဟု ပြန်လှန်ကြွေးကြော် နှုတ်ဆက်ပါသည်။ အိမ်ထဲသို့ ရောက်၍ ထိုင်မိသောအခါ၊ ပစ်ခတ်သူများက ဘယ်လိုပစ်လိုက်တာပဲ။ ဘယ်လိုဖြစ်သွားတာပဲ။ စသည်ဖြင့် ပြောလိုက်ကြသည်မှာဆူညံနေပါတော့သည်။ ထို့နောက်ဦးစောကအရက်တိုက်ပါသည်။ သူလည်းသောက်ပါသည်။ ကိုသက်နှင်းနှင့် ကျွန်တော်တို့ကမူ မသောက်ကြပါ။ ကိုသက်နှင်းမှာ ပုတီးသမားတစ်ယောက်ဖြစ်၍ တစ်သက်လုံး အရက်ရှောင်ပါသည်။

တယ်လီဖုန်းလာ၍ ယခင်ကအတိုင်း ဦးစော စကားထပြောပါသည်။

ခဏကြာသော် ဦးစောက “ထမင်းစားကြ၊ အပန်းဖြေကြ” ဟုပြောသဖြင့် ကျွန်တော်တို့လည်း လူစုခွဲလိုက်ကာ ထမင်းစားပွဲတွင်ပြန်စုကြပါသည်။ဝမ်းဗိုက်ထဲတွင်ကားဘာမစာမှမရှိပါ။ဝမ်းဟာသည်ကိုကား ပြောစရာမရှိပါ။ သို့ရာတွင်ထမင်းစားချင်စိတ်လည်းမရှိ၊စား၍လည်းမရပါ။ထို့ကြောင့်စိတ်ညစ်ညစ်နှင့် အိပ်ယာထဲသို့သွားကာ လှဲနေလိုက်ပါသည်။ အခြားသူများလည်း အိပ်ယာသို့ရောက်လာကြပါသည်။

ညနေ၃နာရီအချိန်ခန့်တွင် အိပ်ရာမှနိုး၍ကြည့်လိုက်ရာ အိမ်ဝင်း အပြင်ဘက်၌ သံခမောက်စစ်ဦးထုပ်တွေ အမြောက်အမြားစီလျှက် ချထားသည်ကို တွေ့ရသဖြင့် များစွာ အံ့အားသင့်သွားပါသည်။ အခြားသူများလည်း နိုးလာကြပါသည်။ကျွန်တော်ကပြောသဖြင့်ကြည့်ကြရာဝင်းကြီးတစ်ခုလုံးကို ရဲ စစ်တပ်စသည်တို့က နေရာယူပြီးဝိုင်းထားကြသည်ကိုတွေ့ရသည်။ကိုစိုးကမူဆပ်မရှင်းဂန်းသေနတ်အငယ်စားကိုထဆွဲပါသေးသည်။ အခြားသူများကသူ့ကိုဆွဲထားပြီး “ဒီလိုလုပ်လို့ဘယ်ဖြစ်မလဲ၊အားလုံးသေကုန်မှာပေါ့”ဟုပြောကြသောကြောင့်သာ သူမပစ်ဘဲ နေလိုက်ပါသည်။

မိနစ်အနည်းငယ်မျှကြာသော် ရဲအမှုထမ်းတစ်ယောက်လာပြီး “ ဦးစောက ခင်ဗျားတို့ကို ခေါ်ခိုင်းလိုက်တယ်” ဟုပြောပါသည်။ကျွန်တော်တို့ထလိုက်သွားချိန်တွင်ရဲစသောလက်နက်ကိုင်များသည် ဝင်းထဲတွင်ပြည့်နေပါပြီ။

www.burmeseclassic.com

“ ကဲ–ကဲ၊ လာကြ၊ လာကြ” ဟုဦးစောက ကျွန်တော်တို့ကို လှမ်းခေါ်ပြီး “မြို့ထဲမှာ ဗိုလ်ချုပ်အောင်ဆန်းတို့ကို သေနတ်နဲ့ ပစ်သွားလို့ မသက်သာတာနဲ့ ကျုပ်တို့ကို နဲနဲပါးပါး ရှာချင်လို့တဲ့” ဟု လှမ်းပြောပါသည်။ ထို့နောက် ခရိုင်ရဲဝန်ခန့် အဆင့်အတန်းရှိမည်ထင်ရသော အရာရှိအား “ရှာချင်တယ်ဆို၊ ခင်ဗျားတို့ဆီမှာ ရှာဖွေဖို့ ဝရမ်းပါသလား ” ဟု ခပ်တည်တည်နှင့်မေးလိုက်ရာအရာရှိကြီးက တယ်လီဖုန်းဆက်ပါသည်။ ထို့နောက် “ရှာဖွေခွင့် အမိန့်ပေးပါတယ်” ဟုပြန်ပြောလိုက်ရာ ၊ ဦးစောက “ဒီလိုဆိုရင် ရှာကြပေါ့” ဟု ခပ်အေးအေးပင် ပြန်ပြောပါသည်။ လက်တစ်ဘက်က ဝီစကီဖန်ခွက်ကလေးကို ကိုင်လျှက် တခါတခါ ဖြည်းဖြည်းသောက်လိုက် ခပ်ရွှင်ရွှင်စကားလှမ်းပြောလိုက်နှင့်လုပ်နေပါသည်။ ရဲများရှာသည့်နောက်သို့ လိုက်မသွားပါ။ထိုင်မြဲထိုင်နေပါသည်။သူ့အိပ်ခန်းထဲမှကျည်ဆံအမြောက်အမြားကိုရဲများဆွဲထုတ်လာကြသည် ကိုလည်း သူလှည့်မကြည့်ပါ။ “ ကဲ– ရှာဖွေပြီးရင် ခင်ဗျားတို့ အစီအစဉ်က ဘာတဲ့တုန်း ” ဟု ရဲအရာရှိအား ဦးစောကလှမ်းမေးလိုက်ပါသည်။ အရာရှိကြီးလည်း တယ်လီဖုန်းဆက်ပြန်ပါသည်။ “လုံခြုံစိတ်ချရရေးအတွက် ခေါ်ခဲ့ဖို့အမိန့်ပေးပါတယ်”ဟု ရိုသေစွာပျော့ပျော့ပြောင်းပြောင်းပြန်ပြောပါသည်။ ဦးစောက“ကျုပ်တစ်ယောက် တည်းလား”ဟုမေးပြန်ရာတယ်လီဖုန်းဆက်ပြန်ပါသည်။“အားလုံးကိုဘဲအန္တရာယ်မရှိရအောင် လုံခြုံစိတ်ချရရေး အတွက် ဘမ်းဘို့အမိန့်ပေးပါတယ်” ဟုပြန်ပြောပါသည်။

“ကဲ–ကဲ၊ မသက်သာလို့ ကျုပ်တို့ကို ခဏဘမ်းမလို့ တဲ့။ အသင့်ပြင်ကြ။ အိပ်ရာလိပ်တို့ ဘာတို့ ယူခဲ့ကြ။ ဟိုရောက်တော့ သူတို့ပေးဖို့လွယ်ချင်မှ လွယ်လိမ့်မယ်။ သုံးလေးရက်ကြာချင်လဲ ကြာလိမ့်မယ်” စသည်ဖြင့် ဦးစောက ကျွန်တော်တို့အား ခပ်အေးအေးပင် လှမ်းပြောပါသည်။ ကျွန်တော်တို့ယောကျ်ားချည်း ၃၀ကျော် အားလုံးကိုအင်းစိန်ထောင်သို့ပို့ပါသည်။ ကိုနီ့မိန်းမ၊ ခင်မောင်ရင့်မိန်းမနှင့် အခိုင်းအစေ ကလေးမကလေး၊ အခိုင်းအစေယောကျ်ားကလေးတို့ကိုလည်း ဘမ်းသည်ဟု နောက်တော့ကြားရပါသည်။ ကျွန်တော်တို့အင်းစိန် ထောင်သို့ ရောက်သောအခါ မှောင်နေပါပြီ။

ပဌမညတွင် အားလုံးအတူတူအိပ်ကြရပါသည်။ နောက်နေ့နေ့လယ်တွင် ဦးစောကို ခွဲထားလိုက်ပါသည်။ ၃ရက်ခန့်ကြာသောအခါခင်မောင်ရင်ကိုလာခေါ်သွားပါသည်။ ထို့နောက်အခြားသူများကိုပါခေါ်ခေါ်သွားပါ သည်။ဘားလမ်းတွင်အချို့သွားစုမိကြပြန်ပါသည်။အချုပ်ခန်းထဲတွင်လမ်းလျှောက်ရင်းကိုဘညွန့်အား “ဘယ် လိုလုပ်ကြမလဲ” ဟုတိုးတိုးမေးရာ ကိုဘညွန့်က “ဒီအမှုမှာဖေါ်ရမှာပဲ။ မဖေါ်ရင် အားလုံးသေကုန်မယ်။ဖေါ်ရင် ကျန်တဲ့လူကျန်လိမ့်မယ်”ဟုပြောပါသည်။ ကိုသက်နှင်းကိုမေးပြန်ရာ“မဖေါ်ရင်ဘယ်နည်းနှင့်မှ ဘာမှမဖြစ်နိုင် ဘူး” ဟုပြောပါသည်။ ကျွန်တော်မှာ ဘာမှနားမလည်၊ သူတို့ကိုပင် မေးကြည့်ရပါသည်။

“ဖေါ်ကောင်ဘညွန့်”ဟုဆိုသော်လည်း ဤလုပ်ကြံမှုကြီးကို ပဌမဆုံး အပြည့်အစုံဖေါ်သူမှာ ခင်မောင်ရင်ဖြစ်ပါ သည်။ ခင်မောင်ရင်ကဥပဒေကိုနားမလည်။ ကိုဘညွန့်မှာမူရုံးတွင်ရှေ့ဖတ်စာရေးလုပ်လာသူဖြစ်သောကြောင့် “သူဖေါ်မည်။ ဤအမှုအတွက် ဘာမဆိုဖြစ်အောင်သူလုပ်ပေးမည်။ ဦးစောလည်ပင်းကို ကြိုးကွင်းတပ်ပေးမည်။ သို့ရာတွင် ဒိစတြိတ်ရာဇဝတ်တရားသူကြီး(အရေးပိုင်)ကို ခေါ်ပေးပါ” ဟုပြောသဖြင့် ရဲက စီစဉ်ပေးရပါသည်။ တရာသူကြီးနှင့်တွေ့သောအခါ ဤလုပ်ကြံမှုကြီးနှင့်ပတ်သက်၍ သူဖြောင့်ချက်ပေးလိုကြောင်း ဖေါ်ကောင် လက်မှတ်လည်း ထုတ်ပေးပါမည့်အကြောင်း လျှောက်ထားရာ တရားသူကြီးက ထုတ်ပေးလိုက်ပါသည်။

ခင်မောင်ရင်သာမက အခြားတရားခံတော်တော်များများက ရဲအရာရှိများထံ အိတ်သွန်ဖါမှောက် ဖေါ်ထုတ်ဝန်ခံ

ကြပြီးသည့်နောက်မှဖေါ်သည့် ကိုဘညွန့်က "ဖေါ်ကောင်" ဖြစ်ပြီး၊ ခင်မောင်ရင်က "ဖေါ်ကောင်" မဖြစ်သည်မှာ ဥပဒေကို နားမလည်သောကြောင့် ဖြစ်ပါသည်။

တရားခံအချို့စစ်ချက်များကို လက်နှိပ်စက်နှင့် အပြည့်အစုံရိုက်ထားပြီးနောက် ကျန်တရားခံအချို့ကို ခပ်နာနာ ကလေးတီးပြီး ဖတ်ခိုင်းရာ "အားလုံးမှန်ပါသည်။" ဟု ဝန်ခံကြရသည်ချည်း ဖြစ်ပါသည်။ အချို့ထွက်ချက်များ မှာအသေးစိတ်တစ်ခုမကျန်ဘာကလေးများလိုပါသေးလားမရှိလောက်အောင်စုံစေ့ပါသည်။အမှုနှင့်အဆိုင်သည့် ကိစ္စများပင်ပါပါသေးသည်။အချို့ကအပိုအမိုကလေးများပင်ပါပါသေးသည်။ ကျွန်တော်မသိသောအကြောင်းအ ရာ များလည်းပါပါသည်။

ဘားလမ်းအချုပ်ခန်းသို့ နောက်တစ်ကြိမ်ပြန်ရောက်သောအခါ ရန်ကြီးနိုင်၊ ရန်ကြီးအောင်တို့နှင့် အတူနေရ သဖြင့် "ကိုစိုးတို့နဲ့ ဒီကိစ္စ ကြံစည်နေတာကြာပြီ။ သူ့ကိုတိုက်ရိုက်မပြောပြဘူးပေမယ့် သူသိတယ်" ဟု ရန်ကြီးအောင်က ကျွန်တော့်အားပြောပြပါသည်။

ဤအချိန်တွင် ကိုစိုးနှင့် ကိုသက်နှင်းမှလွဲ၍ အခြားသူများသည်ဖြစ်ပျက်ရသော ကိစ္စ အရပ်ရပ်နှင့်ပတ်သက်၍ ဦးစောသည် သူ့ဆန္ဒများပြည့်ဝမှု၊ သူ့ရည်ရွယ်ချက်ဖြစ်မြောက်မှုအတွက် မိမိတို့အားလက်ပါးစေ၊ ဓါးစာခံများ အဖြစ် အသုံးပြုလိုက်ခြင်းဖြစ်သည်ဟူ နားလည်ကြကာ ဦးစောအပေါ် စိတ်နာလာကြ၊ မုန်းလာကြသည်။ ကျွန်တော်တို့ အမူအရာ ပြောင်းလာခြင်း၊ ဦးစောအား မကောင်းပြောလာကြခြင်းများကို တွေ့ရှိကြရာ ကိုစိုးနှင့် ကိုသက်နှင်းတို့သည် တစ်ဦးချင်း နှစ်ဦးချင်းအနေနှင့် မကြာမကြာ မသိမသာ လာရောက်ချော့လေ့ ရှိကြပါသည်။ "ဂုဏ်ရှိတဲ့ အထက်တန်းလူတစ်ယောက်နဲ့တွဲပြီး ဖြစ်ရတဲ့ကိစ္စမှာ ပူစရာမရှိပါဘူး။ သူ့ဖါသာ ကြည့်လုပ်သွားလိမ့်မပေါ့" စသည်ဖြင့် ပြောလေ့ရှိကြပါသည်။ ဤနည်းနှင့်ဒေါသူပုန်ထမှုများကို လှီးလွဲပေးကြ ပါသည်။ သို့ရာတွင် မရပါ။ မယုံကြည်ကြပါ။

အင်းစိန်ထောင်ကြီးထဲတွင် အထူးခုံရုံးဖွင့်၍ ပဌမဦးဆုံး တရားသူကြီးများရှေ့သို့ ရောက်ရသောနေ့တွင် ဦးစောနှင့်ကျွန်တော်တို့အားလုံးပြန်တွေ့ကြရပါသည်။ဦးစောက ကျွန်တော်တို့ဘက်သို့လှမ်း၍ "ဘယ်နှယ့်လဲ။ နေကောင်းကြရဲ့လား" စသည်ဖြင့် နှုတ်ဆက်ပါသည်။ ကျွန်တော်တို့ဘက်က ကိုစိုးနှင့် ကိုသက်နှင်းကလွဲ၍ အခြားသူများကစိတ်ပါလက်ပါပြန်လည်နှုတ်မဆက်ကြပါ။ နှုတ်ဆက်ချင်သောစိတ်မရှိသောကြောင့်လည်းဖြစ် ပါသည်။အမှုအခင်းရှေ့နေရှေ့ရပ်များနှင့်ပတ်သက်၍ခုံရုံးဥက္ကဋ္ဌတရားဝန်ကြီးဦးကျော်မြင့်က "တရားခံများဘက် မှ ရှေ့နေဘယ်သူတွေ ဆောင်ရွက်ကြမလဲ" ဟုမေးလိုက်ရာ ဦးစောက သူ့အတွက် ဝတ်လုံတော်ရ မစ္စတာ ဘတားနီးစ်နှင့် အင်္ဂလန်ပြည်မှ နာမည်ကြီးဝတ်လုံ ကားတစ်(စ်) ဘဲနက် (ကေစီ) (ဘုရင့်ကောင်စီအဖွဲ့ဝင်) ဝတ်လုံကြီးများကဆောင်ရွက်မည်ဖြစ်ကြောင်းအခြားသူများအတွက်အခြားရှေ့နေ နှစ်ယောက်ဆောင်ရွက်မည် ဖြစ်ကြောင်း ထ၍ပြန်ပြောပါသည်။ ကျွန်တော်တို့အတွက် လိုက်ပါ ဆောင်ရွက်ရန် ဆိုသော ရှေ့နေများမှာ အုတ်ဖိုနှင့် သာယာဝတီနယ်မှ ရှေ့နေများဖြစ်ပါသည်။ တစ်ဦးမှာ ဒုတိယတန်းရှေ့နေဖြစ်သည်ဟုထင်ပါသည်။ ဤအပြုအမူ စေတနာထားချက်အတွက် ကျွန်တော်တို့လူစု ဦးစောကို သာ၍စိတ်နာကြပါသည်။ သူ့အတွက် မှာမူ ပဌမတန်းဝတ်လုံများ သူ့အတွက် ဓါးစာခံရခဲ့သူများအတွက်ကား တောရှေ့နေများ ငှားပေးသည်ဟု မြင်ကာ အကြီးအကျယ် ဒေါပွကြပါသည်။

ထို့နောက်တရားဝန်ကြီးဦးကျော်မြင့်ကဝတ္တရားအတိုင်းတရားခံများအားမိမိတို့အတွက်ရှေ့နေမည်သူလိုက်မည်နည်း ဟုမေးပါသည်။ ကိုစိုးနှင့်ကိုသက်နှင်းတို့ကဦးစောနာမည်ပေးသွားသောရှေ့နေနှစ်ဦးပင် ဆောင်ရွက်မည်ဖြစ်ကြောင်း ပြော၍စိန်ကြီးအလှည့်ရောက်သောအခါ စိန်ကြီးက “ကျွန်တော်ရှေ့နေမငှားပါ” ဟုထဖြေလိုက်ပါသည်။ ဦးစောသည် စိန်ကြီးကိုကြည့်ကာ မတ်တပ်ရပ်ပြီး “မောင်စိန်၊ မောင်စိန်၊ မောင်စိန်”နှင့် လှမ်းခေါ်ပါသည်။ စိန်ကြီးကလှည့်မကြည့်ပါ။

ရန်ကြီးအောင်ကို မေးသောအလှည့်တွင် ဦးစောတူတော်၍ ၁၆နှစ်သားသာရှိသေးသော ရန်ကြီးအောင်သည် ဘာဖြေရမှန်းမသိဘဲအတော်ကြာမျှငေးနေပါသည်။ကိုစိုးနှင့်ကိုသက်နှင်းတို့က“စာရင်းပေးထားတဲ့အတိုင်းပဲလို့ပြော” ဟုလှမ်းပြောနေကြသဖြင့် ရန်ကြီးအောင်လည်း ကြည့်တိကြောင်တောင်နှင့်ပါးစပ်ကပြောကာ ထိုင်လိုက်ပါသည်။ ကျွန်တော့်အလှည့်ရောက်သောအခါ “အစိုးရငှားပေးပါ။” ဟု ထပြောလိုက်ပါသည်။ ထိုအခါ ဦးစောက “ကိုသုခ ကိုသုခ” ဟု လှမ်းအော်ပါသေးသည်။ ကျွန်တော်လည်းလှည့်မကြည့်ပါ။

ထို့နောက်ဦးစောကထ၍ “ဟိုဘက်က ကလေးတွေကို သူတို့ဘာတွေပြောလို့ ဘယ်လိုလုပ်ထားမှန်းမသိပါ၊ ကျွန်တော့်အပေါ်မှာ အထင်မှား အမြင်မှား ဖြစ်နေကြပါတယ်။ ဒါကြောင့် လူငယ်တွေနဲ့ တွေ့ခွင့်ပေးပါ” ဟု ခုံရုံးသဘာပတိ တရားဝန်ကြီး ဦးကျော်မြင့်အား ခွင့်တောင်းပါသည်။ သို့ရာတွင် တွေ့ခွင့်မပေးပါ။

အမှုအတွက် ပဌမဆုံးထွက်ရသောထိုနေ့တွင် ကျွန်တော်တို့မှာ အဝတ်အစား စုတ်ပြတ်ညစ်ပေနေပါပြီ။ ထည်လဲ လည်းမရှိကြသဖြင့် အလွန်ညစ်ပတ်နေပါပြီ။ ထောင်ဝင်စာလာတွေ့ခွင့်လည်း မရသဖြင့် မိဘဆွေမျိုးသားမယားများကလည်း မပို့နိုင်။ မပေးနိုင်ကြပါ။ ဤအခြေအနေနှင့် ကျွန်တော်တို့ရဲ့ ဆန့်ကျင်ဘက်စိတ်ဓါတ်ကိုမြင်ရသောကြောင့်လားမပြောတတ်ပါ။ နောက်နေ့တွင် ဦးစောက တစ်ယောက်တစ်ခန်းစီ အစောင့်တွေနှင့် နေကြရသော ကျွန်တော်တို့ထံ ချည်ကြမ်းလုံချည်တစ်ကွင်းစီ ပို့ပေးလိုက်ပါသည်။ စိန်ကြီးက မယူဘဲပြန်ပေးသည်ကို ကျွန်တော်တွေ့လိုက်ရပါသည်။ ကျွန်တော်လည်း မယူလိုက်ပါ။ အခြားသူတွေထဲက မယူမည့်သူတွေရှိပါလိမ့်မည်။ မည်သူတွေဟူ၍တော့ မသိပါ။

နောက်တစ်ကြိမ်ရုံးတက်သောနေ့တွင် ကျွန်တော့်အတွက် အစိုးရကငှားပေးသော ရှေ့နေမှာ ဦးဘထွန်းဆိုသူဖြစ်ကြောင်းသိရပါသည်။ကျွန်တော်ကအားမရသဖြင့်တရားဝန်ကြီးဦးကျော်မြင့်ကမေးသောအခါ “ကျွန်တော်ရှေ့နေမငှားတော့ပါ” ဟူ၍ ထပြောလိုက်ပါသည်။ တရားဝန်ကြီး ဦးကျော်မြင့်က “ မောင်သုခက ဦးဘထွန်းကိုမကောင်းဘူးထင်လို့လား၊ ဦးဘထွန်းကောင်းပါတယ်၊ စမ်းကြည့်ပါဦး” ဟုပြောပါသည်။ ကျွန်တော်လည်း စိတ်ရှုပ်ရှုပ်နှင့် မလှုပ်ပါ။

ဤသို့အထူးခုံရုံးဖွင့်၍စစ်ဆေးနေပြီဖြစ်သော်လည်း ကျွန်တော်တို့လေးငါးခြောက်ယောက်ကိုမူ အင်းစိန်ထောင်တွင်တလှည့်၊ ရန်ကုန်ထောင်တွင်တလှည့် ထားပါသည်။ ဦးစောကိုလည်း အားလုံးနှင့် ခွဲထားပါသည်။ စိန်ကြီးသည် တပ်မတော်ရဲဘော်ဟောင်းတစ်ယောက်၊ပြည်သူ့ရဲဘော်တပ်ဖွဲ့ဝင်တစ်ယောက်ဖြစ်ကြောင်း ရဲများစစ်ရာ၌ ငှင်း၊ ရုံး၌ငှင်း တစ်ခွန်းမှမပြောပါ။ ကျွန်တော်တို့ အချင်းချင်းကိုသာ စကားစပ်မိသဖြင့် ပြောပါသည်။ ရဲဘော်ဟောင်းတစ်ယောက်ပြည်သူ့ရဲဘော်တစ်ယောက်၊ ဖက်ဆစ်တော်လှန်ရေးသမားတစ်ယောက်ဖြစ်ပါလျက် ဤအမှုကြီးကို ကျူးလွန်ရာတွင် ရှေ့ဆုံးတန်းက မိုက်မဲစွာ ပါခဲ့မိသည့်အတွက် ယူကျုံးမရ ဖြစ်နေသည်ကို

သိနိုင်ပါသည်။ ဆင်ခြင်တိုင်းထွာမှု ကင်း၍ အဖေကိုသတ်မိမှားသောသားဖြစ်နေပြီကို သူကောင်းစွာ သတိရနေဟန် တူပါသည်။ သို့ရာတွင် အမှားကြီးကို ကျူးလွန်ပြီးပြီ။ ပြင်၍မရနိုင်တော့သဖြင့် မြန်မြန်ကိစ္စပြီး ဖြစ်ချင်ရာဖြစ်ရန် အသင့်ပြင်ထားလျက်ရှိပါသည်။

ရဲများစစ်စဉ်က သေလုမျောပါး အရိုက်အနှက်ခံ ရပြီးမှ ဖြောင့်ချက်ပေးခဲ့သော်လည်း ရုံးတွင်မူ မေးသမျှ အားလုံးကို "ဟုတ်တယ်၊ ဟုတ်ပါတယ်၊ ဟုတ်ကဲ့၊ မှန်တယ်" စသည်ဖြင့်သာ တလျှောက်လုံးဖြေပါသည်။ မေးပြီးဖြေပြီးဖြစ်စေချင်သည်။ မြန်မြန်ပြီးစေချင်သည်။ အဆိုးဆုံးအတွက်အသင့်ပြင်ထားပြီးဖြစ်၍ ဤကိစ္စကြီး ကျော်လွန်ပြီးစီး သွားစေချင်သည်။ ကြိုးတိုက်သို့ ပြန်ရောက်သောအခါတွင်လည်း သူသည်မည်သူကိုမှ ဤအမှုအကြောင်းအပြော၊ သူများပြောသည်ကိုလည်း မကြိုက်၊ သူ့ထံသို့မူ အမေနှင့် အစ်မတို့သာမက သူ့ရည်းစားကလေးလည်း မကြာမကြာ ထောင်ဝင်စာ လာသည်ကို တွေ့ရပါသည်။

အထူးခုံရုံးက ကြိုးမိန့်ပေးလိုက်ပါပြီ။ ကျွန်တော်လည်း ပါပါသည်။ တစ်နေ့သောအခါ အင်းစိန်ထောင်တွင် ကိုနီ၊ ခင်မောင်ရင်မှစ၍ ကြိုးဒဏ် အပြစ်ပေးခံရပြီး တရားခံ များထံ အိမ်သူအိမ်သား ဆွေမျိုးမိဘများ ထောင်ဝင်စာလာနေကြပါသည်။ အင်းစိန်ကြိုးတိုက်မှာဖြစ်ပါသည်။ ကျွန်တော့်အမေနှင့် အစ်မတို့လည်း လာကြပါသည်။ သူတို့ငိုသည်ကိုကျွန်တော်မကြိုက်ကြောင်းသိ၍ အော်မငိုဘဲမျက်ရည်တွေကျပြီး ရင်ထဲကသာ ပူလောင်နေကြပါသည်။ အမေက မနေနိုင်သဖြင့် ရှိုက်လာပါသည်။ ထိုအခါ အစ်မက " ငါ့မောင်ကလေး ဒေဝဒတ်နဲ့ပေါင်းမိလို့ ဒီလိုဖြစ်ရတယ်ဟဲ့" ဟုအော်ဟစ်ငိုပါတော့သည်။

အခြားဧည့်သည်များနှင့် ထောင်ပိုင်၊ ထောင်မှူး၊ ဝါဒါတွေတော့ ကြားကြပါလိမ့်မည်။

ရန်ကုန်ကြိုးတိုက်သို့ပြောင်းခဲ့ရသောအခါကျွန်တော်တို့မှာသေဘို့ရက်ကနီးလာပါပြီ။ နောက်တွင်ဖြစ်ခဲ့သည် များမှာဆိုးဝါးလွန်းသဖြင့်စိတ်ထဲတွင်ပေါ်၍မလာစေလိုပါ။ရှေ့ဖြစ်ရမည့်အတွက်လည်းမတွေးလိုပါ။ထို့ကြောင့် လက်ငင်းအချိန်ထဲမှာပင် စိတ်ဝင်စားနေအောင်၊ အလုပ်များနေအောင် လုပ်ပြီးနေကြပါသည်။

စိန်ကြီးရည်းစားကလေးနှင့်စိန်ကြီးသူငယ်ချင်းနှစ်ယောက်သည်၁၉၄၈ခု၊မေလ၇ရက်နေ့တွင်နံနက်စောစောပိုင်း မှစ၍ စိန်ကြီးထံထောင်ဝင်စာ လာနေကြသည်ကိုတွေ့ရပါသည်။ တနေ့လုံး နောက်ပြောင်ကြည်စယ်နေကြ ပါသည်။ "နက်ဖန်ခါဒီအချိန်တော့ ငါဒီမှာ ရှိမှာမဟုတ်ဘူး။ ခရီးသွားစရာရှိလို့ သွားရဦးမယ်။ နံနက်စောစော ငါခရီးထွက်မယ့်အချိန်မှာ မင်းတို့၃ယောက်လုံးအရက်သောက်ကြပါ။ စီးကရက်အပိုတစ်လိပ်လဲမီးညှိထားပါ" ဟု စိန်ကြီးကမှာလိုက်ပါသည်။ ယခုမဖေါက်သေးဘဲ နောက်တနေ့မှ သုံးယောက်စုံညီဖေါက်ရန် စာတစ်စောင် ကိုလည်း စိန်ကြီးကသူ့သူငယ်ချင်းတစ်ယောက်လက်ထဲသို့ထည့်ပေးလိုက်ပါသည်။ ထိုစာထဲတွင် သူပိုင်သော ပစ္စည်း၅၀၀၊ ၆၀၀ကျပ်ဘိုးခန့်ဘယ်မှာဘာရှိသည်၊ထိုပစ္စည်းများကိုတနေ့နေ့၌သူ့ရည်းစားကလေး လက်ထပ် လျှင်လက်ဖွဲ့လိုက်ပါဟူ၍ရေးထားကြောင်းစိန်ကြီးကဧည့်သည်များပြန်သွားပြီးနောက်ပြောပြပါသည်။

သေဒဏ်မှလွတ်သောအမိန့်ကျွန်တော်တို့လည်းမရသေးပါ။နက်ဖန်ကြိုးစင်တက်ရမည်ဖြစ်သောကြောင့် ယနေ့ နံနက်ပိုင်းတွင် ဘုန်းကြီး၃ပါးကြွလာပြီး ကြိုးသမားများကို ထုံးစံအတိုင်း သရဏဂုံတင်ပါသည်။ ကျွန်တော်တို့ ရောက်နေကြပြီ ဖြစ်သော်လည်း စိန်ကြီးကမူ တိုက်ခန်းထဲက ထွက်မလာပါ။ သွားခေါ်ရာ "ဒီဘဝ ဒီလောက်

www.burmeseclassic.com

အဆိုး ဖြစ်ချင်တာ၊ ရှေ့ဘဝတွေမှာ ဖြစ်ချင်တာဖြစ်စမ်းဆိုပြီး လွှတ်ပေးထားလိုက်မယ်၊ နေပေစေတော့ ” ဟုပြန်ပြောလိုက်ပါသည်။

တော်တော်ကလေးနေစောင်းသောအခါ ကိုနီနှင့်ကျွန်တော့်အား ကြိုးဒဏ်အပြစ်မှ တစ်သက်တစ်ကျွန်းသို့ ပြောင်းလိုက်သောအမိန့်ရောက်လာသဖြင့် ကြိုးတိုက်မှ၅ဆောင်သို့ ချက်ခြင်းပြောင်းရပါသည်။ နောက်တရက် နံနက်စောစော ထောင်မဖွင့်သေးသောအချိန်တွင် စိန်ကြီးနှင့် ရန်ကြီးအောင်တို့နှစ်ယောက်ကို ကြိုးပေးလိုက်ပါသည်။ စိန်ကြီးမှာ အသက်၂၂နှစ်သာရှိပါသေးသည်။

ဦးစော၊ ကိုစိုး၊ ကိုသက်နှင်းနှင့် မှုံကြီးတို့ကိုလည်း အင်းစိန်ထောင်ကြီးတွင် ထိုအချိန်လောက်မှာပင် ကြိုးပေးလိုက်ပါသည်။

ထိုနေ့မှာ ၁၉၄၈ခု၊ မေလ ၈ရက်ဖြစ်ပါသည်။

++=

ဦးလှမေး၍သာ ဤအမှုကြီးအကြောင်းကို မချန်မချွင်း အသေးစိတ် ကျွန်တော်ပြောခြင်းဖြစ်ပါသည်။ ဆိုးဝါးလွန်းသော နိုင်ငံရေးမိုက်ပြစ်ကြီးတွင် ပါဝင်ခဲ့သူတစ်ယောက်ဖြစ်၍ ဤထက်ရက်စရာ စက်ဆုပ်စရာ ကောင်းသောအလုပ်ကို လူတစ်ယောက်အနေနှင့် ဤလောကမှာ ပြုမိနိုင်စရာ မရှိတော့ပါ။ ထို့ကြောင့် မည်သူ မေး၍မှ ဤအကြောင်းကို ပြောမပြချင်ပါ။ မေ့မည့်သူဆိုလျှင် တတ်နိုင်သမျှ ကျွန်တော်ရှောင်နေပါသည်။ မေးသည်ကိုဖြေရန် အမှုအကြောင်းကိုပြောပြရန်မဆိုထားနှင့် ကျွန်တော့်ဖာသာ တစ်ယောက်တည်း ပြန်တွေးရန် ပင်အင်မတန်ဝန်လေးနေမိပါသည်။ နှစ်စဉ်ပင်ဇူလိုင်လ၁၉ရက်ဆိုလျှင်လွန်ခဲ့သည့် အကြောင်းများကိုတွေးတော သတိရပြီး စိတ်မကောင်းဖြစ်ရပါသည်။ မိမိကိုယ်ကို မိမိ အပြစ်မလွှတ်နိုင်သလိုမြင်ပြီး ထိုမိုက်မှားမှုကြီး အတွက် ရင်နာလျှက်ရှိပါသည်။

မိတ်ဆွေဖြစ်သောကိုသက်နှင်းကိုခင်မင်ရာမှ သူက ဦးစောနှင့် မိတ်ဆက်ပေးသည်။ ဦးစောနှင့် ပေါင်းရသည်ကို ဂုဏ်ရှိသည်ဟု ကျွန်တော့်စိတ်တွင် ထင်ခဲ့ပါသည်။ ခေတ်နိုင်ငံရေးအယူအဆ ဝေဖန်သုံးသပ်မှုတွင် ဘာမှ နားမလည်သေးသောကျွန်တော်သည် ဦးစောနှင့်ပေါင်းရသောကြောင့် မိမိတွင် ဘာမှ နစ်နာစရာမရှိဟုတွက်ဆ မိခဲ့ပါသည်။ ဦးစောသည်လည်း ရာဇဝတ်မှုကြီးများကို ကြံစည်လိမ့်မည်ဟု ကျွန်တော်မယူဆ၊ မျိုးချစ်စိတ် ထက်သန်၍လွတ်လပ်ရေးအတွက်ဆောင်ရွက်နေသောခေါင်းဆောင်ကောင်းဟူ၍သာ ကျွန်တော်ယုံမှတ်လေးစား ခဲ့ပါသည်။

မိတ်ဆွေကိုသက်နှင်းဆွဲဆောင်ချက်၊ ကိုသက်နှင်းအပေါ် ကျွန်တော့်ခင်မင်မှုများနှင့် ဦးစောအပေါ်အထင်ကြီး မှုကြောင့်သူတို့အတွင်းပိုင်းစည်းဝိုင်းအတွင်းသို့ရက်ပေါင်းအနည်းငယ်ကြာမျှကျွန်တော်ရောက်သွားရပါသည်။

မကြုံက်သောအမှုအရာ အစီအမံများ အကျပ်ကိုင်မှုများကို အထိုက်အလျောက် ရိပ်မိတွေ့ရှိရ၍ ခွာရန်ကြံသော အခါတွင်မူ မဖြစ်နိုင်တော့ပါ။

www.burmeseclassic.com

ဦးစောသည် သြဇာလည်းကြီး၊ ငွေလည်းပေါ၊ ကျွန်တော်တို့လိုလူတစ်ယောက်ကို ဖျောက်ပစ်ရန် ဘာမှမခဲယဉ်း။ ပစ္စတ်ဆိတ်တစ်ကောင်ကို လက်ကလေးနှစ်ချောင်းနှင့် ပွတ်ချေခြင်းထက် ပိုမိုခက်စရာမရှိ။ သူနှင့်သူ့လူရင်းများကသံသယဖြစ်သည်ဆိုလျှင် ထိုသူသည် မည်သို့မျှတတ်နိုင်တော့မည်မဟုတ်။ သူတို့အကြောင်းတွေသိနေသော လူတစ်ယောက်သည်သူတိုကအငြိုးအငြင်မခံရဘဲနောက်မဆုတ်နိုင်တော့။သူတို့ကို အတိုက်အခံလုပ်ရန်အထိလည်း ကျွန်တော်မဝံ့။

ထို့ကြောင့် ကျွန်တော်အပါအဝင် လူတော်တော်များများမှာ တစတစနှင့် ဦးစောပိုင်စက်ရုပ်များသဖွယ် ဖြစ်လာကြပါသည်။ကိုယ်ပိုင်အတွေးအခေါ်၊ကိုယ်ပိုင်စဉ်းစားမှုဟူ၍လည်းဘာမှမရှိတော့ပါ။စဉ်းစားချင်စိတ်လည်းမရှိ။ စဉ်းစားရန်လည်း မကြံရွယ်တော့။ လွတ်လပ်စွာ စဉ်းစားရန် ပင် မဝံ့တော့ဘဲ မျှောလိုက်ရာက နစ်သောဘဝသို့ရောက်ကြရခြင်းဖြစ်ပါသည်။

ဦးစောခြံဝင်းကြီးထဲတွင် ကျွန်တော်လာရောက်နေထိုင်သော ရက်ပေါင်းမှာ ၄၀ကျော်ခန့်မျှသာဖြစ်ပါသည်။ ထိုရက်မျှ အတွင်းမှာပင် ထိုမျှဆိုးဝါးသော အမှုကြီး ဖြစ်ပွားပြီး ကျွန်တော်လည်း စက်ရုပ်လက်ပါးစေအဖြစ်ဖြင့် ခါးစာခံပါခဲ့ရပါသည်။

ဤလုပ်ကြံမှုကြီးကို ဦးစောသည် ကျွန်တော်သူတို့အထဲ မပါသော်လည်း လုပ်မည်ပင်ဖြစ်ပါသည်။ ကျွန်တော်သာမက ယခုအမှုတွင်အကြောင်းအမျိုးမျိုးကြောင့်ပါဝင်ခဲ့ကြသူများမရှိလျှင်လည်း ဦးစောသည် တစ်နည်းနည်းနှင့် တနေ့နေ့တွင် ဖြစ်အောင်လုပ်မည်ဟု ကျွန်တော်ယူဆပါသည်။

တိုင်းပြည်တွင်၎င်း၊ ကမ္ဘာတွင်၎င်း မခန့်မှန်းနိုင်လောက်အောင် အကျိုးယုတ် နစ်နာစေသည့် လုပ်ကြံမှုကြီးတွင် တရားခံတစ်ယောက် ဖြစ်ခဲ့ရသည့်အတွက် ကျွန်တော့်မှာလည်းလူဖြစ်ရှုံးပါပြီ။ ငွေကြေး တစ်သောင်း တစ်သိန်းမည်မျှပင်ကြွေးတင်ပါစေ၊ စီးပွားကြိုးစားရာပြီးဆပ်လျှင် တစ်နေ့သော် ကျေနိုင်ပါသေးသည်။ ဤရာဇဝင်ကြွေးဆိုးကြီးကိုမူဆပ်၍ကျေနိုင်တော့မည်မထင်ပါ။ယခုထောင်အနှစ်၂၀ကျခံပြီးသည့်နောက်အကယ်၍ ထောင်ထဲမှာမသေဘဲလွတ်ခဲ့သည့်တိုင်အောင်ဤအပြစ်ကြီးအတွက် အပြစ်မရှိတော့ဟု မဆိုနိုင်ပါ။ ကျွန်တော်သေသွားသည့်တိုင်အောင်လည်း ဤအမဲမှတ်ကြီးသည် ပျောက်တော့မည် မဟုတ်ပါ။ သားစဉ်မြေးဆက် ထိခိုက်ဝမ်းနည်းဖွယ်ဖြစ်ပါသည်။ ဤနိုင်ငံရေးအကုသိုလ်ကြီးပပျောက်သွားမည့်ကုစားမှုအလုပ်ဆိုလျှင်ယခုချက်ချင်းပင်သေရပါစေ၊ ကျွန်တော်ထမ်းဆောင်မည်သာဖြစ်ပါသည်။

ထောင်ထဲရောက်မှ ရရှိသော နိုင်ငံရေးဗဟုသုတ ၊ နိုင်ငံရေးအမြင်များသည် ကျွန်တော့်အား ရှေ့အဖို့တွင်လမ်းမှန်ကို ရှေ့ဆောင်ပေးနိုင်လိမ့်မည်ဟု ယုံကြည်ပါသည်။ အခွင့်သာသောတစ်နေ့တွင် ပြုခဲ့မှားသောလူသတ်ဝါဒ နိုင်ငံရေးအကုသိုလ်ကြီးကို ဖုံးအုပ်သွားနိုင်သည့် နိုင်ငံရေးကောင်းမှုရပ်များကို သက်စွန့်ကြိုးပမ်းတာဝန်ထမ်းဆောင်နိုင်လိမ့်မည်ဟုလည်း မျှော်လင့်ပါသည်။

ဤမျှလောက်ဆိုလျှင် ကျွန်တော့်အကြောင်းတော်တော်စုံလောက်ပြီဟုထင်ပါသည်။

+++

ဇူလိုင်လ ၁၉ရက်နေ့ ဗိုလ်ချုပ်တို့ကျဆုံးသည့်နေ့ဆိုလျှင် ထောင်အုပ်ချုပ်ရေးအာဏာပိုင်များ ခွင့်ပြုချက်အရ အကျဉ်းသားများသည် လူသတ်ဝါဒရှုတ်ချပွဲများ ပြုလုပ်ကြပါသည်။ ကျွန်တော်နေခဲ့သော ၃နှစ်အတွင်း ဇူလိုင်လ၁၉ရက်နေ့ရောက်ပြီဆိုလျှင် ၅ဆောင်တွင် ကျွန်တော်နှင့် တစ်ဆောင်တည်း နေကြသော ကိုသုခနှင့် ခင်မောင်ရင် တို့သည် အခမ်းအနားအတွက် စားပွဲထမ်း၊ ခုံရွှေ့အလုပ်မှစ၍ လုပ်စရာ များကို ဝိုင်းလုပ်နေကြသည်ကို တွေ့ရသည်ချည်းဖြစ်သည်။ ကိုနီကိုလည်း အစည်းအဝေး၌ တွေ့ရသည်။ သူတို့သည် ကုစားဘို့ခက်လှသော အပြစ်ဆိုးအတွက် နောင်တ အကြီးအကျယ်ရလျက် ရှိသည်မှာလည်း ထင်ရှားသည်။

ကိစ္စကြီးဖြစ်ပွားခါစက သူတို့ကိုအစိမ်းလိုက် ဝါးစားချင်သူများကလည်း ရန်မမူကြတော့။ အားလုံးအပေါင်းအသင်းဖြစ်နေကြ ချေပြီ။

++

တောင်းပန်ချက်။

ရှေ့ပိုင်းစာမျက်နှာ များ ရိုက်ပြီးချိန်တွင် မိတ်ဆွေတစ်ဦးက ကိုသုခအစ်မ မစံတင့် ပဋ္ဌမခင်ပွန်း ဦးဖေဖြူ အနိစ္စရောက်ပြီဆိုသည်မှာမဟုတ်ကြောင်း၊ယခုတိုင်ကျန်းမာစွာရှိကြောင်းနှင့်စာရေးလိုက်ပါသည်။မှားယွင်းသွားသည့်အတွက် များစွာဝမ်းနည်းပါသည်။

လူထုဦးလှ

၁၉၅၇ခုနှစ် စာပေဗိမာန် စာပဒေသာဆုရစာအုပ်
"ထောင်နှင့်လူသား" လူထုဦးလှရေးသည်။
(စာမျက်နှာ ၅၈ မှ ၁၃၁ထိ)

"ကျွန်ုပ်တို့ အသက်ရှင်ခြင်းကား အရေးမကြီး၊
ဘယ်သို့ အသက်ရှင်မည်သာ အရေးကြီးသည်။"
ဘေလီ